

Mợ Mai

Hoài Thu

MỢ MẠI

HOÀI THU

@TIEULUN 2023

4 - Hoài Thu

1 : Mợ Mai

Kể từ ngày Mai gả cho cậu Quốc đến hôm nay đã vừa tròn một tháng rồi, người chồng danh chính ngôn thuận của Mai trong suốt những ngày cô gả đến lại thường không thấy mặt mũi đâu, đi biệt biệt buồn bán cái gì đó mà cô không biết.

Sáng nay, Mai ra chợ mua được một cân khoai mật rất ngon, định bụng vào bếp luộc ăn lúc vẫn còn nóng thì đúng là chả còn gì bằng.

Mai tay xách cái túi vải đựng khoai, tay cầm bó hoa ly trắng toả mùi thơm nồng nàn bước vào bếp.

- Thế cậu Quốc vẫn còn chưa về nhà à ? Lẽ ra cậu phải về từ hôm qua rồi chứ ?

- Mợ Mai có biết không ? Con Tuấn ở nhà bên kia bảo tao là hôm qua nó đi lên tỉnh với cô Thương, nó gặp cậu Quốc đang đi cùng cô Cẩm Anh đấy.

- Nếu mà như thế thật thì tội, chúng mày nhỉ.

Mai đặt cái túi đánh phịch một tiếng xuống nền nhà, nhẹ nhàng nói với cái Hoa :

- Hoa vào lấy cho mợ cái bình ra đây, nhanh lên để lâu hoa ly nó mất thơm ra, hoa ly đẹp như này mà hỏng thì phí.

Mấy đứa người làm giật mình vội tản ra hết đứa nào làm việc của đứa đấy, cái Hương thì bảo với mợ cho nó đi ra ngoài tưới khóm Hồng trước nhà, lâu lắm ông trời không cho mưa xuống rồi, Mai cũng giả vờ không để ý gật gật đầu.

Chúng nó cứ tưởng Mai ngu lắm ấy, mà kể ra Mai cũng ngu thật, chẳng hiểu sao tự nhiên đâm đầu vào nhà cậu Quốc, cậu nổi tiếng đào hoa nhất nhì tỉnh mà cô cứ vờ như không quan tâm, chăm chỉ làm một người vợ hiền đảm đang.

Thật ra lúc đầu Mai cũng không muốn lấy cậu đâu, cái tiếng của cậu xấu thế có cho cô cũng chẳng thèm, không phải vì nhà còn mang ơn cậu, thằng em cô thanh niên chơi bởi mắc nạn nên được cậu cứu, cô có mà thêm vào.

Đang mãi cắm lọ hoa ly trắng thì cái Hương đang tưới hoa ngoài ngõ hết âm lên :

- A, mợ ơi cậu về, cậu Quốc về nè mợ Mai ơi.

Mai vội vàng cắm cho xong cái bình hoa rồi khệ nệ bung lên nhà để ở trên bàn gỗ lim nhỏ nhỏ, cô cũng chẳng thèm ra đón cậu, về thì về không về thì thôi ai mà thèm nhớ thèm mong, cứ về xong rút tiền đấy, rồi muốn đi đâu thì đi.

Nhưng nói thì nói thế, Mai vẫn còn phải làm cho trọn cái đạo làm vợ, không được làm xấu mặt bố mẹ, mang tiếng gia đình Mai ra.

Cậu Quốc có dáng người rất cao, Mai phải công nhận là cậu đẹp trai thật, cái vẻ đẹp mà bất kì cô nào nhìn thấy cũng chỉ muốn dính lên người cậu, nhưng ai ngờ đâu cái vẻ ngoài ấy cũng chỉ để cậu lừa tình, đúng là chỉ được cái mã.

- Nhìn gì đấy ? Chồng về mà không ra đây thơm chồng một cái à ?

- Cậu hâm à ? Cậu muốn thơm ai thì thơm chứ tôi xin kiêu.

Mai lườm cậu Quốc một cái, hình như cậu hôm nay hơi mệt, cái mặt nom hơi nhợt nhạt.

Ừ hôm qua đi chơi với gái cho lắm vào về nhà lại chẳng mệt người ra.

Mai bước qua chỗ cậu định đi pha cốc nước đường để cậu uống cho khoẻ người, lúc đến gần thì cậu Quốc đột ngột kéo Mai vào lòng.

Mai giật nảy cả mình giãy giụa định chạy ra.

- Mai ngồi yên cho anh ôm một chút thôi, anh nhớ Mai lắm, lâu không gặp Mai không nhớ anh chút nào à ?

6 - Hoài Thu

- Cậu nhớ Mai nào chứ làm gì phải Mai này, tôi với cậu như nào cậu còn không biết à.

Cậu Quốc nghe thế hơi ngạc nhiên, bàn tay ôm chặt eo mai cứng ngắt dần buông lỏng, mặt cậu tự nhiên nghiêm nghị hơn bình thường, hình như cậu giận.

- Mai lại nghe ai nói gì à ? Sao lại hỗn với chồng như thế ?

- Chẳng ai nói gì với tôi cả, tôi cảm thấy thế nào thì tôi nói như thế, cậu không thích thì cho tôi về đi, ở đây chán muốn chết ai mà thêm ở.

Lần này thì cậu Quốc giận thật, Mai nói xong cũng hơi hoảng, đứng là giận quá mất khôn, nói lầy cái gì không biết, quả này cậu cho về vườn thật thì bỏ mẹ.

- Mai, em có biết em đang nói gì không ?

- Cậu không nghe rõ thì tôi nhắc lại cho cậu...ái...bỏ xuống.. cậu bé tôi đi đâu...thả raaa ?

Cậu Quốc chẳng nói chẳng rằng bế ngay cô vợ đang oang oang cái mồm nhà mình vào phòng, khoá cánh cửa gỗ, giữ chặt cô ở trên chiếc giường được cẩn ngọc thạch nhưng lại lót lớp bông siêu dày như sợ người nào đó nằm lên đây sẽ bị lạnh.

Mai sợ hết hồn nhìn người đang đè mình, thân thể cậu cứng như đá nhưng lại nóng hôi hổi, áp lên người làm Mai cũng nóng theo.

Cậu Quốc hình như giận lắm, lời nói của Mai làm cậu bị tổn thương, nhìn cậu như người đàn ông si tình vừa mới bị người đàn bà khốn nạn nào đó bỏ rơi.

Cậu buồn buồn nhìn mai :

- Mai yêu anh không ? Mai có tin anh không ?

Mai chẳng nói gì chỉ nhìn chăm chăm vào mắt cậu, Mai cũng muốn tin lắm đấy, nhưng cô chẳng muốn làm mấy bà vợ quê mùa cứ một hai phải tin chồng, rồi mai kia chồng lại mang về thêm vài cô bồ nhí nữa thì lúc ấy Mai chỉ còn đường vác đồ về nhà mẹ.

Không thấy Mai nói gì, cậu Quốc hơi tung tức, nhưng cậu chẳng làm gì được, rồi tự nhiên cậu thấy Mai nhìn ghét thế không biết, cái mặt trắng trắng cái miệng hơi chu nhìn như oán phụ.

Cậu đột nhiên cúi xuống thom nhẹ cái miệng đanh đá kia một cái, lại thom lên trán Mai.

- Chắc Mai lại nghe ai nói linh tinh về tôi rồi, hôm qua trên đường về tôi ghé vào tỉnh mua cho mợ vài món đồ, trùng hợp gặp cô Cẩm Anh, cô ta gửi cho tôi với Mai thiệp cưới.

-

Cười cô Cẩm Anh á ? Sao tôi không thấy ai loan tin tức gì ?

Cậu Quốc nằm nghiêng sang một bên, một cánh tay vững chắc gối dưới đầu Mai, tay khác vắt lên hông Mai, vỗ mạnh một cái :

- Mợ chỉ có ghen linh tinh là giỏi..

8 - Hoài Thu

2 : Lần Đầu

Mai định bụng nằm một chút thôi rồi dậy luộc mấy củ khoai, tự nhiên lòng Mai nhẹ nhõm vui vẻ lạ thường, Mai tha thứ cho cậu, tuy chẳng yêu gì cậu nhưng mà nghe cậu giải thích xong Mai cũng thấy vui vui.

Nằm trong vòng tay cậu ấm quá, cậu lại cứ xoa xoa lưng Mai, bằng một lúc thế nào lại ngủ mất.

Mai mơ về ngày xưa, lần đầu tiên cô gặp cậu Quốc một cách chính thức.

Gia đình Mai hồi ấy chưa khám khá như bây giờ, cô chỉ được học hết thành chung rồi phải nghỉ để nhường cơ hội đi học cho thằng Trung.

Thời đấy con gái mà được học đến bậc thành chung đã là quá giỏi rồi, mấy bà hàng xóm thường hay nói với Mai rằng : «Thôi con ạ, mình thân con gái đi học làm gì, rồi mai một lấy chồng rồi ở nhà chăm con, tổ phi tiền», nghe thì nghe thế thôi, nhưng Mai thích học lắm, từ ngày về nhà cậu Quốc, Mai chẳng thích gì ngoài cái thư phòng nhà cậu, vừa to vừa nhiều sách, cậu lại cứ đi bên cạnh suốt, mặc mợ tung hoành.

Sau khi Mai nghỉ học, cô ra cái chợ nhỏ gần lối đi lên tỉnh phụ mẹ bán hàng vải.

Cái cửa hàng này cha mẹ bỏn mãi mới mở lên được, vải vóc lấy về cũng không đẹp lắm, chủ yếu bán cho thường dân nên giá cả cũng vừa.

Mẹ Hằng hay bảo Mai :

- Từ ngày cô về đây trông quán cho tôi, khách vào mua đông hẳn, toàn mấy cậu thanh niên choai choai mua vải về cho mẹ khâu quần áo.

Mai nghe mẹ nói cười tít cả mắt :

- Đây là người ta cứ thích mua đấy chứ con nào có ép uống chi đâu.

Nào ngờ trong số mấy cậu thanh niên ấy lại có cả cậu Quốc.

Cậu Quốc hơn Mai 3 tuổi, cậu vừa đẹp trai lại còn là quý tử nhà giàu, cậu thường đi đi về về qua con đường này, Mai hay thấy chiếc xe ô tô màu đen của cậu đi lướt qua, bụi bay mù mịt.

Ngày đầu tiên Mai gặp cậu là ngày trời nắng nhẹ, chẳng nóng mà lại còn man mát dễ chịu, đang gà gât ngồi trước cửa thì nghe có tiếng con trai gọi, cái giọng cậu dịu dịu mà âm âm, nghe nó cứ đa tình kiêu gì.

- Cô chủ ơi, bán cho tôi thước vải.

Mai giật mình ngẩng lên thì trông thấy cậu, ôi sao mà cậu nhìn đẹp trai thế không biết, hai hàng lông mày nghiêm nghị, đôi mắt cậu nhìn Mai chăm chú, cánh môi mong mỏng còn đẹp hơn cả đàn bà con gái, hẳn nào dám bạn hay chơi với Mai mê cậu tí tấp.

- Chào cậu, cậu vào đây xem vải ạ.

Hôm đấy Mai đại trai quên cả lời về, cứ tí ta tí tòn giới thiệu với cậu, nào là vải này tốt, vải lụa kia chất đẹp hơn mà quên mất cậu có thiếu gì mấy cái thước vải đâu.

Nhưng kể ra hôm ấy cậu Quốc cũng khoảnh, cậu cứ tới tới lui lui lựa vải, xem hết rồi còn không hài lòng, bắt Mai lấy thêm cho cậu xem loại khác còn ở trong kho, hại Mai mệt bỏ hơi tai.

Đây, thế là cậu nán lại cái quán bé xíu cũng ngót hai giờ, cậu lựa được 5 cây vải loại tốt, lại gọi thằng bé hay đi cùng cậu vào bụng đồ ra xe để.

Mai thấy thế cũng lạnh chanh bụng hộ, thằng nhỏ đi đằng trước hai tay ôm hai cây vải lụa, cậu Quốc đi sau cùng với Mai, đường to thế mà thi thoảng cậu cứ va vào người Mai, Mai hỏi cậu làm sao thì cậu bảo vải nặng, đi đường hơi lảo đảo.

Gớm nữa, đàn ông con trai trông thế mà yếu ớt, người thì rõ là cao.

10 - Hoài Thu

Đến xe, Mai đưa cậu cây vải để cậu cất đi, không biết có phải cậu vô ý hay không mà nắm trúng vào tay Mai, ngượng chín cả mặt.

Cất đồ xong, Mai định bảo cậu trả tiền luôn ở đây khỏi phải vào quán làm gì cho mất công mà cậu không nghe, cứ nhất định đưa Mai trở vào rồi trả tiền xong mới đi.

Cậu Quốc hào phóng trả Mai tờ 100 đồng mới cứng, nhưng nhiều tiền thế này Mai biết lấy đâu ra mà trả lại.

Đưa tiền cho Mai xong, cậu toan quay đầu ra khỏi quán thì Mai gọi ngược lại :

- Cậu ở đây đợi tôi một lúc, tôi chạy về nhà đổi tiền xong rồi mang ra trả cậu, tôi đi nhanh lắm, nha.

Cậu Quốc cười cười, đưa tay xoa nhẹ đầu Mai :

- Thôi, còn tiền thừa Mai cầm lấy mua bánh mà ăn cho mau lớn, không cần phải trả lại làm gì, bao giờ lớn anh đòi cả thể.

Mai ngó người ra một lúc, lúc hồi hồn thì cậu đã vào trong xe rồi, Mai lại nghĩ : khiếp cho tiền để người ta mua đồ ăn vặt mà cho tới mấy chục đồng cơ à, thế này thì ăn bao nhiêu bánh mới hết cho được.

Từ hôm đấy Mai cứ thi thoảng lại nhìn ra cửa, Mai ngóng chiếc xe màu đen sang trọng ấy đi qua, ngóng cậu Quốc lại một lần nữa ghé vào quán, Mai thêm nhìn thấy cái dáng người cao cao rồi đôi mắt dịu dàng nhìn ai cũng như âu yếm của cậu.

Một năm, hai năm, ba năm qua đi, Mai chưa lần nào nhìn thấy cái bóng hình ấy một lần nữa.

Cậu Quốc đi đâu rồi ?

Hỏi ra thì mới biết, năm ngoái cậu sang Pháp du học mất rồi, chẳng biết bao giờ về, có thể chẳng về nữa.

Cậu làm cả cơ man đám con gái trong làng tiếc hùi hụi, Mai cũng thấy buồn buồn, cũng hơi giận giận, chẳng biết mình bị làm sao.

Ai đó cho mình động lực viết tiếp vớiiii hiuhiu.

3 : Cậu Quốc Trở Về

Cho đến khi Mai không còn nhớ cậu Quốc nữa là vào một ngày mùa đông, mùa đông miền Bắc lạnh buốt đến lạ lùng, lại còn thêm cái nắng hanh hao làm con người ta nứt nẻ, ngứa ngáy.

Lạnh như thế mà gà mới gáy Mai đã phải dậy, đi bộ hơn cây số để lên trông quán vải cho mẹ Hằng về nhà.

Lúc gần đến chợ, mấy bà bánh đúc, bánh giò, bánh trôi đã bày hàng từ bao giờ, Mai nhìn mà bụng sôi sùng sục.

Ừ thì bánh dày cũng ngon nhưng ăn mắc nghẹn quá, hay tí nữa làm cái bánh giò, nhưng mà hơi ngấy, khó nghĩ thế nhĩ.

Mai cứ cúi đầu khoanh tay vào cho ấm, mùa đông trời vừa lạnh lại còn vừa tối, chả thấy rõ dưới chân gì cả.

Đi một lúc tự nhiên Mai thấy đường sáng lên, ánh đèn pha soi rõ từng viên đá sắc nhọn dưới lòng đường.

Có tiếng còi xe ô tô nhắc nhở mọi người nép vào cho xe đi qua.

Mai cũng đi gọn gọn vào lề, ôi ai kia, chẳng phải cậu Quốc đấy sao, cậu đã đi du học về rồi à, cũng lâu lắm rồi đấy nhĩ.

Cậu ngồi trên xe đi lướt qua Mai, ngày cậu đi Mai vẫn còn nhỏ, bây giờ đến tuổi lấy chồng rồi cậu mới về.

Hình như cậu còn đưa cả cô nào về nữa, chắc là con dâu tương lai nhà cụ Tổng rồi, Mai không nhìn rõ mặt cô ta nhưng mà nom cũng xinh lắm, ăn đứt bất kì cô gái nào ở cái làng này, âu cũng là xứng đôi phải lứa với cậu.

Mai chép chép cái miệng đảo nhanh bước chân để kịp ra trông quán cho mẹ.

Đầu cô cứ nghĩ vợ vẫn lung tung, Mai nghĩ về cậu Quốc, lại nghĩ về chồng tương lai của mình, tự hỏi không biết có đẹp trai được như cậu ấy không nhỉ.

Thế mà Mai quên mất hôm nay là cuối tuần, lúc thằng Trung đi học từ tỉnh về ghé qua quán Mai mới ngó người ra :

- Chị Mai ơi mẹ đâu rồi ?

- Sao, trông thấy chị mày không thích à mà phải hỏi mẹ, tao còn chưa tính sổ tuần trước mày ăn hết 3 lá bánh trôi của chị mày đâu, cứ liệu hồn.

- Ôi dào ời, chuyện của thế kỷ trước rồi mà bà còn nhắc, keo kiệt như bà bảo sao ể chồng.

Mai đang định đấm cho thằng vợ vẫn kia mấy nhát thì có người đến quán, ai thế nhỉ, úi hình như là cậu Quốc, đúng cậu Quốc rồi, cậu không ở nhà với vợ tương lai mà còn ra đây làm gì thế nhờ.

- Chào cậu ạ, mời cậu vào xem...

- Tôi đến gặp Mai.

Sao mà thời gian trôi đi nhanh thế, mới ngày nào người trước mắt Mai còn mang đậm cái dáng vẻ của một cậu thanh niên điển trai nhất làng, mà giờ lại thêm nhiều phần chín chắn, nghiêm nghị, mấy đứa bạn Mai hay gọi là gì nhỉ....à..à quyền rũ.

Cậu đi Tây về có khác, quyền rũ thế không biết.

- Cậu tìm tôi có việc gì ạ ?

- Mai biết tôi là ai à ?

14 - Hoài Thu

Cậu Quốc nhìn Mai mỉm cười, ánh mắt cậu hơi hơi cong và sáng như vàng trắng non, cậu nhìn Mai chăm chú, cái tình từ mắt cậu toả ra dịu dàng và êm ái.

- Cậu là cậu Quốc ạ, tôi vẫn còn nhớ cậu.

Cậu Quốc như thoả mãn với câu trả lời của Mai, cậu bắt lấy tay Mai, cậu dùng cả hai tay để nắm, hơi ấm từ cậu toả ra làm Mai hốt hoảng.

Ô cái cậu này lạ nhỉ, tự nhiên đi cầm tay con gái nhà người ta, có vợ chưa cưới đang hoàng rồi mà còn đi trêu gái.

- Ủ, anh chỉ sợ Mai quên anh.

Mai giật mình tròn tròn mắt lên nhìn cậu, cô cố dứt cho được cái tay mà cậu đang cầm ra, nhưng ôi thôi cậu nắm chặt quá :

- Cậu Quốc... ! cậu bỏ tay tôi ra.

- Mai sợ ả, anh xin lỗi.

Cậu Quốc nhẹ nhàng thả tay Mai ra, ánh mắt cậu vẫn cứ nhìn nhìn đắm đắm vào mặt Mai, cậu cư xử cứ như là người yêu lâu lắm không được gặp nhau ấy.

Tự nhiên Mai đâm ra sờ sợ, cậu Quốc đi Tây học gì không học lại đi học cái thói lăng nhăng, gái gú.

Mai chẳng thềm nhìn cậu lấy một cái, quay lưng chạy biến vào nhà, trên đời này Mai ghét nhất là người không chung thủy, làm khổ con gái nhà người ta.

- Mai..đừng chạy...ngã bây giờ.

Mai trở vào quán thì thấy thằng Trung đang ngồi vắt vẻo trên cái ghế gỗ cũ mềm, tay lật tập san mà khó khăn lắm Mai mới tranh mua được ở hiệu sách «Phong hoá».

- Lật nhẹ thôi không rách sách của chị bây giờ.

- Cậu Quốc bảo gì bà đấy, sao mặt bà đỏ bừng thế kia ?

- Mày ra đây tao nói thầm cái này, nhanh lên, cậu Quốc vừa cầm tay tao mày ạ, tao sợ quá, chạy vọt vào đây.

Thằng Trung tròn mắt nhìn như không tin :

- Có mà bà tưởng tượng ra à, cậu Quốc là người thế nào tôi còn không biết chắc, thôi không mơ được làm giàu nhà giàu đâu.

Nói xong thằng Trung búng vào tai Mai, mẹ cha cái thằng này, chỉ có ngựa đòn là giỏi.

Trong quán bán vải nhỏ nhỏ, hai chị em thằng Trung cái Mai rượt nhau chạy vòng vòng, hôm nay Mai phải dẫn thằng này ra bã, trả cả thù mới lần cũ luôn.

Phía xa xa, cậu Quốc vẫn lặng lẽ nhìn vào quán vải nhỏ, ánh mắt trầm tĩnh mà kín đáo, cậu quay lưng trở vào làng.

4 : Tuổi Thơ Của Ba Người

Tối hôm đó Trung chở Mai về nhà bằng xe đạp, thấy Mai ngồi sau im im, thằng Trung cố ý rẽ vào cái ổ gà gần đấy làm Mai nảy tung tung trên yên xe.

Mai tức tới tùm lung thằng Trung cắn một phát, nó rụt người lại uốn éo như con sâu, đấy là tại mày cứ gọi đòn đấy nhé chứ không phải chị đánh đá đâu.

- O ơ cái bà này cầm tinh con chó à.

- Tao kể mày nghe cái này, sáng nay lúc lên trông quán cho mẹ, chị còn thấy cậu Quốc đi xe ô tô cùng cô nào về nhà cụ Tổng, chị đoán là vợ tương lai của cậu.

Thằng Trung im im một lát rồi cười xoa :

- Cậu có vợ là chuyện bình thường chứ sao, cậu chưa tam thê tứ thiếp như cụ Tổng là may rồi.

- Đấy, thế cậu có người yêu rồi sao hôm nay còn đến gặp tao làm gì ?

- O hay cái bà này, bà thèm lấy chồng quá hay sao mà cứ nghĩ linh tinh, tôi là tôi tin cái nhân phẩm của cậu Quốc.

Sở dĩ thằng Trung sùng bái cậu cũng có cái nguyên do của nó cả.

Xuất phát từ một câu chuyện ngày xưa, ở trong cái làng này, giàu nhất là nhà cụ Tổng.

Cụ có đến cả nghìn thửa ruộng chuyên cho dân làng mượn thuê để cày cấy gieo trồng, bố Hải mẹ Hằng nhà Mai cũng phải thuê đất nhà cụ để mà làm ăn.

Cậu Quốc là con bà cả, nhưng kể cái số trời cho sự giàu có nhưng cũng ban cho cái khổ, cậu sinh ra không lâu thì bà cả mất.

Sau đó mấy năm cụ Tổng có lấy thêm ba bà vợ nữa nhưng cũng chả ai có thêm được một mống con nào.

Một bà không được thì có thể là lỗi của bà ấy, còn cả ba bà không được thì chính là cụ có vấn đề rồi chứ còn gì.

Ai cũng bảo ngày xưa cụ độc tài, mắc cái chứng giàu mà keo kiệt bủn xỉn không hờ ra cho ai cái gì nên bị trời hành.

Nên giờ cụ có dám sống như thế nữa đâu, cụ giờ thấy ai cũng niềm nở, như đối tính đối nét vậy.

Tưởng cậu Quốc là quý tử nhà giàu thì phải nhìn đời bằng con mắt khinh khinh, không có chuyện chơi với mấy đứa dân đen như Mai, thằng Trung hay con Trúc hàng xóm.

Ấy thế mà cậu chẳng chê bai rồi ra về như mấy đứa con nít là anh em hay họ hàng nhà cậu.

Cứ đến chiều chiều cậu lại ra cái bãi đất trống đầu làng chơi trốn tìm với mấy đứa nhóc nhà nghèo, có hôm thì đánh khăng, hôm thì thả diều.

Thuở ấy, Mai mới được 12 tuổi, thằng Trung 10 tuổi, ở tuổi ấy con gái nhà nghèo phải biết quét cái sân, thổi nồi cơm, làm mấy công việc lặt vặt trong nhà rồi.

Những hôm vào mùa, lúa chín vàng cả đồng, Mai toàn phải ở nhà trông nhà trông cửa rồi nấu cơm cho bố mẹ ra đồng gặt.

Thằng Trung thì đi chơi ở bãi đất trống cũ, trưa hôm đó chẳng hiểu thế nào mà cậu Quốc phải đưa thằng Trung về nhà, người nó lấm lem bùn đất, mặt mũi mòm miếc đen sì như vừa ăn phải bùn, nhà có để cho nó đói đến thế đâu mà phản ăn đất ăn diếc thế nhỉ.

18 - Hoài Thu

Mai thấy có tiếng chó sủa ở đầu ngõ, đang ở nhà một mình, bốn bề vắng tanh vắng ngắt, lúc Mai chạy ra thì thấy con ma đen đi cùng cậu Quốc về nhà, Mai sợ quá mếu máo rồi khóc ầm lên.

Thằng Trung thấy Mai khóc như thế nó cũng mở mồm ra khóc theo, thế là cả hai đứa thì nhau gào.

Cậu Quốc cứ đứng đấy chẳng biết làm sao, tay chân cậu lóng nga lóng ngóng.

- Mai, Trung.. đừng khóc nữa..em.

Cậu vừa nói vừa lấy áo lau mặt cho Mai, nhưng cái mồm Mai vẫn cứ ngoác ra mà gào, càng ngày càng khóc to.

Cậu Quốc không biết làm sao, cậu cho tay vào túi quần, lục mãi mới được một cái kẹo, cậu bóc ra nhét vào miệng Mai.

Tự nhiên Mai thấy trong miệng chua chua ngọt ngọt, thế là cầm tịt cái mồm để ngậm kẹo.

Cậu Quốc thấy Mai không khóc nữa, bèn dẫn em Trung ra cái lu vốc nước rửa mặt cho nó, hành động của cậu hơi vụng về, có thể cậu chẳng quen chăm sóc cho người khác, nước bị té ra làm ướt áo cậu.

Cậu ở với Mai và Trung đến lúc bố Hải mẹ Hằng về cậu mới đi.

Tối hôm đấy hỏi ra mới biết, Trung nó đi chơi đánh khăng một mình ngoài bãi, mấy đứa trẻ con nhà giàu lấy mất cái que gỗ nó dùng làm «con», thế là tụi nó lao vào đánh nhau sút đầu mẻ trán.

Đang lúc tụi nó dìu Trung vào vũng bùn thì cậu Quốc chạy đến, lôi từng đứa ra một, bọn kia thấy cậu sợ quá chạy như vỡ tổ.

Cái thằng này thế mà gan, một mình nó chấp ba thằng nhà giàu, may mà không xảy ra chuyện gì.

Hôm sau Trung vẫn chứng nào tật nấy, cầm gậy đánh kháng tí tởn đi chơi, lúc về nó xòè bàn tay nắm hai viên kẹo ra, nó bảo cậu Quốc dọn mang về cho Mai với.

- Hôm nay em nhận cậu Quốc làm sư phụ, cậu cho em ăn kẹo.
- Thế cứ nhận cậu Quốc làm sư phụ là cậu cho kẹo à ?
- Ai bảo thế, cậu quý ai cậu mới cho chứ.

Cái đầu nhỏ bé của Mai suy nghĩ một chút rồi bảo với Trung :

- Thế mai Trung bảo với cậu Quốc cho chị nhận cậu làm sư phụ với, nha, cậu cho chị kẹo chị lại cho Trung.

Từ đấy Trung thân với cậu lắm, cậu bảo gì cũng nghe, mãi đến sau này sự kính trọng dành cho cậu vẫn cứ y nguyên như ban đầu.

5 : Cậu Quốc Có Phải Kể Lãng Nhăng

Sáng hôm sau lúc thằng Trung vẫn còn ngủ, con gà trống trong chuồng vừa mới gáy, Mai đã lật đật dậy, quần vội cái áo bông chuẩn bị một chút rồi lại lên trông quán cho mẹ.

Trời mới tờ mờ sáng, cái lạnh cứ quẩn quanh người khiến Mai vừa đi vừa run run.

Mới bước ra khỏi nhà được một đoạn, ở ngã rẽ, Mai gặp ô tô của cậu Quốc, lạ nhỉ mới sáng sớm mà cậu đã đi đâu thế không biết.

- Mai, lên quán hả em, lại đây anh đưa đi.

Cậu Quốc dừng xe ngay bên cạnh Mai, cậu kéo cánh cửa kính xuống, hơi ẩm còn vương theo lời của cậu toả ra làn khói nhẹ, nhưng mà hình như chỗ ngồi phía sau còn cô nào nữa, cô ta nhìn nhìn Mai với ánh mắt đánh giá.

Cậu này không biết ngại à, mời con gái ngồi cùng xe với người yêu.

- Thôi cậu ạ, tôi tự đi cũng được, có xa đâu mà phải đi xe.

- Không sao, trời đang lạnh, lên đi em.

Cậu mời mọc bằng cái giọng thành khẩn lắm, thấy cậu như có ý mở cửa bước xuống, Mai sợ quá vội nói :

- Thôi tôi không đi đâu, tôi đi cùng người khác rồi... ! à...anh Hưng, đợi em với.

Mai vội được anh Hưng như bắt được vàng, vội cúi đầu chào cậu Quốc rồi chạy lên giữ cái xe anh lại rồi nhảy vọt lên làm xe đạp của Hưng lao đảo mấy vòng :

- Cho em đi nhờ lên quán, mai em bảo cái Trúc chịu anh làm chồng.

Hưng đang đạp xe tự nhiên ngỡ ngàng một lúc, quay ra đằng sau thấy Mai đã chễm chệ trên yên xe, cách đó vài mét là chiếc ô tô sang trọng nhà cậu Quốc đang di chuyển chậm chạp như rùa bò :

- Cô lại làm sao nữa đấy, 19 tuổi đầu rồi vẫn như cái thằng con trai.

Anh Hưng cố tình đạp xe tấp tập vào lề cho cậu Quốc đi, nhưng đợi mãi vẫn không thấy cậu vượt lên gì cả, Hưng tự nhiên thấy gai hết cả sống lưng, con bé Mai này trêu chọc gì cậu Quốc hay sao mà để cậu gườm gườm như vừa bị quýt nợ thế kia.

Mai cũng khổ tâm hết sức, cậu này hôm nay làm sao thế nhỉ, cậu đưa người yêu lên tỉnh còn không đi nhanh cứ lèo đèo theo sau Mai làm cái gì, người ta toát hết cả mồ hôi hột rồi đây này.

Đấy, cái tình cảnh rờn rợn rần rờ như thế kéo dài mãi cho đến khi tới quán rồi cậu mới thôi, eo ôi người đầu mà dễ sợ thế không biết, chả hiểu sao mà mấy lần cậu cứ dây dưa với Mai.

Mai nghĩ : hay cậu cũng giống như mấy cậu chủ nhà giàu khác, có vợ cả nhưng vẫn muốn tía thêm mấy cô nữa về làm vợ hai vợ ba.

Nếu mà đúng là như thế thì khốn nạn thật.

Mai cứ tần ngần tần ngần từ sáng đến trưa rồi lại từ trưa đến tối, Mai sợ tí nữa cậu Quốc mà về qua đây thì kiêu gì cậu cũng rẽ vào, đấy Mai đoán có sai tí nào đâu.

Nhác trông thấy cái bóng xe của cậu là Mai lủi ngay vào tít sâu trong nhà, cậu vào mà không thấy ai kiêu gì cậu cũng đi thôi.

Nhưng ngoài dự đoán ngây thơ của bà Mai, mới đầu cậu còn cất tiếng gọi, không thấy ai trả lời, cậu tự nhiên lấy cái ghế gỗ cũ Mai vẫn hay ngồi để trước cửa và ngồi xuống đợi Mai về, tiện thể trông quán cho Mai.

22 - Hoài Thu

Thôi chết toi rồi, cái cậu này sao mà dai thể nhỉ, cậu làm Mai nóng như lửa đốt rồi đây này.

- O cậu Quốc, cậu tới quán chơi ạ.

Mẹ Hằng vừa mới dạo qua chợ mua được một cân ổi giá hời, hơn ha hơn hờ xách vào trong quán cho con thì thấy cậu Quốc.

Sao mà cái dáng cậu đỉnh đặc thể không biết, cậu chăm chú nhìn ra bên ngoài như ngóng ai về, cái vẻ điển trai mà trưởng thành của cậu bà Hằng nom hết cả cái làng này không ai được :

- Chào cô, cháu tới tìm em Mai có chút việc.

Bà Hằng ngó quanh quất một lúc rồi nói :

- Cái con bé này chắc nó đi đâu rồi ấy cậu, cậu có chuyện gấp không để tí về tôi bảo nó.

- Dạ vậy thôi khi nào em về cháu lại qua, chào cô ạ.

Bà Hằng tiễn cậu ra ngoài rồi quay lại trông quán, Mai thấy cậu đi hẳn rồi mới chui ra, mẹ Hằng thấy Mai ngơ ngác thì cứ tùm tùm cười, bà lại chẳng biết thừa cái ý của cậu Quốc với con bé ngu ngơ này ý, nhìn cái ánh mắt mong mỏi của cậu là bà đã hiểu ra phần nào rồi.

Nhưng thôi, chuyện của bọn trẻ, bà để chúng nó tự quyết.

Mai ở quán đến tối rồi xách đồ mẹ Hằng mua về nhà nấu cơm, cô vừa đi vừa ngó quanh đề phòng, chỉ cần trông thấy cái dáng cao cao giống cậu Quốc thôi là chân Mai tự động gắn động cơ chạy xa tám nghìn dặm luôn.

Mai không thể để ý đồ đen tối của cậu thành hiện thực được, và hơn hết cô cũng chẳng muốn đi làm vợ lẽ cho nhà người.

Nếu có duyên thì tới đâu người ta cũng sẽ gặp được nhau, còn nếu vẫn có duyên mà một người không muốn thì có đi cùng trời cuối đất cũng chẳng gặp được.

Cậu Quốc và Mai đang ở trong hoàn cảnh như thế, mấy lần cậu đến tìm mà Mai cố tình không gặp, cậu đành chịu.

Phải mãi đến tháng sau, trải qua nhiều lần lượn lờ qua con đường Mai hay đi cậu Quốc mới bắt được người.

6 : Chia Tay

Cuộc tái ngộ giữa cậu Quốc và cô Mai xảy ra trong một sáng sớm nọ, trời còn rét và tối đến lọ mọ.

Ấy thế mà không hiểu sao, sáng nào cậu Quốc cũng chăm dậy tập thể dục vào giờ này, cậu cứ đi đúng quãng đường mà cô nào đó đi qua, cậu chạy bộ đến khi trời sáng mới thôi.

Cái cô đó nhiều khi cũng tá hoả và phải vòng đường khác để cậu khỏi trông thấy, nhưng lưới trời lồng lộng, chạy đi đâu cho khỏi nắng.

Thế là trong một sớm lạnh lẽo và đầy sương buốt giá, cô Mai chính thức bị cậu tóm được.

Cậu Quốc từ phía sau nhìn chăm chú vào cái bóng dáng nhỏ bé đi hơi khom và rúc trong chiếc áo bông của Mai, cậu nhẹ nhàng đến gần cất tiếng gọi khe khẽ :

- Mai...

Mai vì trốn cậu nên hôm nào cũng phải dậy sớm hơn một chút, nào có dè mấy ngày nay cậu Quốc cứ như đang lòng bắt tội phạm, hại cô phải khôn khéo đủ đường.

Cứ tưởng cậu Quốc không thấy Mai kiêu gì chẳng chán nên mấy ngày nay Mai có chút lơ là cảnh giác, thế là bị cậu bắt được.

Mai nghe thấy cái giọng nói ám áp của cậu thì hết hồn, chuẩn bị vất chân lên cổ mà chạy thì cậu Quốc đã đi trước một bước chắn trước mặt.

Tình cảnh bây giờ chẳng khác nào thổ phỉ đang chặn đường ghẹo gái, nhưng ngặt nỗi anh thổ phỉ này đẹp trai quá làm cô nào cũng muốn bị cậu cướp thôi.

- Sao dạo này Mai tránh mặt anh.

- Cậu hâm à, cậu ra đề tôi còn đi.

Cậu Quốc sắc mặt hơi trầm xuống, đôi lông mày nhíu lại, có vẻ như cậu buồn lắm, cậu thôi không nói nữa, nhưng cứ đi lễo đẽo đằng sau Mai, Mai tức quá quay phắt mặt lại thì đập ngay cái mũi vào ngực cậu, cô đau chảy cả nước mắt :

- Có sao không em, đau lắm không, cho anh xem mặt nào.

Cậu nhẹ nhàng cầm tay Mai đang để trên mũi ra, lại dùng bàn tay to lớn mà ấm áp của mình xoa nhẹ vào.

Thế mà cô Mai cô ấy lại gạt phắt ra.

- Cái cậu này hay nhỉ, cậu cứ đi theo tôi người ta mà nhìn thấy người ta lại nói cho bây giờ.

- Anh xin lỗi, nhưng anh không còn cách nào khác để gặp được Mai.

Tự nhiên Mai thấy bức mình lạ thường, có là cái gì của nhau đâu mà cậu cứ ra vẻ, cậu làm như Mai dễ dãi lắm ấy mà đói bụng ăn quà.

Mai nghĩ cô cần thiết phải nói chuyện rõ ràng với cậu Quốc, cả đời này Mai cũng chẳng muốn trèo lên cành cao hay mơ được làm mợ ba mợ tư của nhà cậu.

- Cậu Quốc này, tôi nói luôn với cậu tôi với cậu chẳng thân thiết gì, bạn bè anh em cũng chẳng phải nên từ giờ cậu đừng có làm như thế này nữa, mang tiếng tôi ra.

Mai nhíu chặt đôi lông mày, miệng hơi mím lại, ánh mắt đánh thép đối diện với tia dịu dàng trong mắt cậu.

- Mai ghét anh à ?

26 - Hoài Thu

Phải chi cậu đừng lảng nhãng thì có phải Mai đỡ ghét cậu hơn không, giờ nhìn thấy cậu là Mai thấy phiền rồi.

Bực mình quá là bực,...

- Ủ, tôi ghét cậu đấy thì sao, tôi còn chẳng muốn nhìn thấy mặt cậu, cậu đừng tìm tôi nữa, tôi có người thương rồi.

Cậu Quốc bàng hoàng nhìn Mai, cậu chợt nhận ra cô bé con trước mắt đã lớn từ ngày nào, khuôn mặt cậu buồn thiu, ánh mắt bất lực mà lại bị thương không biết phải làm sao, thế là cậu vẫn tới muộn một bước.

- Có phải Mai đùa anh không ?

- Tôi chẳng phải đùa với cậu, từ giờ cậu đừng gặp tôi nữa, chào cậu.

Mai chẳng thèm quyền luyến gì, quay đầu đi thẳng.

Tỏ ra mạnh mẽ thế thôi nhưng đi được một đoạn rồi Mai bỗng thấy buồn buồn, cứ muốn khóc kiêu gì ý, Mai ngoái đầu lại nhìn, cậu Quốc vẫn đứng đấy, đôi mắt cậu tràn ngập mất mát và tổn thương.

Hàng cau già hai bên đường ào ào theo chiều gió, cái lạnh cắt da cắt thịt luôn sâu trong trái tim cả hai con người.

Cuộc đời có dài chi đâu mà phải giằng vặt rồi làm cho con người ta khổ sở.

Phải chăng Mai cũng có một chút gì đó rung động trước những cử chỉ ân cần của cậu.

Nhưng thứ đấy Mai càng ngày càng xa đó là sự yếu lòng, thời bây giờ à, để tin vào sự chung thủy của cái giới cô chủ cậu chủ thì Mai chẳng thà lấy quách một anh nông dân rồi hai vợ chồng cùng nhau cày bừa ngoài ruộng còn hơn, ít ra Mai vẫn là duy nhất.

Cậu Quốc trông thể mà dứt khoát thật, hai tháng rồi cậu vẫn giữ nguyên lời hứa, chẳng hề xuất hiện trước mặt Mai một giây nào, cả cái hình bóng xe của cậu cũng chẳng còn qua lại trên con đường về làng nữa.

Hôm qua cái Trúc bảo với Mai, nó có bà cô làm thuê trong nhà cụ Tổng, bà ấy bảo quan hệ giữa cậu Quốc với nhà cụ chẳng tốt đẹp cái gì đâu, hình như ngày xưa cụ làm việc gì thất đức với cậu lắm nên giờ thì thoảng cậu mới về nhà thôi.

Còn mấy tháng nay cậu không ở nữa rồi, cậu buôn bán giỏi nên có hẳn biệt phủ to lắm ở trên tỉnh, cậu về nhà mình ở rồi chứ chẳng về đây nữa đâu.

Mai nghe thấy thế thì buồn lắm, nhưng thôi phải chịu, số phận đã định sẵn cuộc đời này Mai với cậu chẳng nên cơm cháo gì, buồn một chút chứ có buồn mãi đâu mà phải lo.

Đấy đàn bà con gái tính tình nó ầm ương, có thì dần dỗi không cần, mà không thấy bóng thì lại nhớ lại mong..

7 : Cô Mai Lên Tỉnh

Cô Mai, tôi thấy dạo này cái nét cô cứ sao sao ấy.

Cô ưng ai rồi hả, sao mặt cứ buồn như bát cơm thiêu thề.

Mẹ Hằng vừa ngồi vá lại cái áo hôm nọ bị chuột cắn, vừa nói với Mai đang chống cằm ngồi trên ghế gần cửa quán.

Mai thở dài một hơi rồi quay lại bảo mẹ :

- Làm gì ưng ai đâu mẹ, con chẳng muốn lấy chồng đâu.

- Phi phui cái mồm, cô không lấy chồng cô ở nhà làm bà cô già như mẹ Trinh hâm à.

Mai lại thở đánh thượt một cái, chẳng hiểu dạo này bị làm sao, cái Trúc bảo là Mai tương tư anh nào rồi.

Mai chẳng biết, chỉ thấy lúc nào cũng buồn thúi ruột thôi.

- Mai ơi ra đây tao bảo cái này.

Cái Hồng cất tiếng lạnh lạnh của nó gọi Mai, hôm nay không biết nó đi đâu mà diện thế mặc hẳn bộ áo dài tân thời nom đẹp lắm :

- Cô Hồng nay đi đám ở đâu mà diện thế.

- Dạ con đi đám cưới bạn con ở làng bên ấy, đẹp cô nhỉ.

Nó đứng xoay một vòng cho mẹ Hằng xem, bộ áo màu hồng cánh sen bay lới phới trong gió đông, con này không lạnh hay sao mà ăn mặc mỏng manh thế nhỉ.

- Mà bảo gì tao ?

- Chiều nay đi lên tỉnh với tao đi, nghe nói trên đấy có toà soạn đang bán tháo mấy tập san để giải thể, mày thích sách còn gì, lên đấy tha hồ mà mua giá rẻ.

- Thật à mày ? Thế để tao bảo mẹ rồi chiều đi luôn nhá.

- Mặc quần áo đẹp đẹp vào đấy, tao rủ mấy đứa nữa đi cùng.

Mai nghe đến sách vở là bay sạch cả nỗi buồn, tíu ta tíu tít xin mẹ Hằng để chiều đi cùng cái Hồng lên tỉnh mua sách.

Mẹ Hằng thấy Mai dạo này mặt mày hóc hác, chủ ị nên cho con đi để cái thần thái nó tươi tỉnh lên chút, bán hàng cho đông người mua.

Đến trưa Mai làm vội bát cơm với lạc rang muối rồi sấm sửa quần áo đợi cái Hồng, đợi một lúc thấy Hồng nó đi cùng hai anh trai nào nữa, đang nói nói cười cười, con này vợ vẫn quá, gái chưa chồng mà anh nào làng nào nó cũng biết mặt biết tên.

- Đi, Mai ơi.

Ra đây tao giới thiệu.

Cái Hồng khoác lấy tay Mai dẫn lên xe kéo, thời bấy giờ xã hội vẫn còn nghèo nàn lạc hậu, trừ vài nhà có ô tô ra thì đa số toàn là xe đạp với xe kéo thôi, đi đường đất long sông sọc đau hết cả mông.

- Này nhá, đây là anh Lực với anh Bắc làng bên đấy, mình đi cùng tí hai anh mồi.

Đây là Mai, bạn thân em.

- Chào Mai nhé.

Anh Lực có vẻ ngoài giống hệt cái tên, mặt anh trông hơi dữ, dáng người thì to con.

30 - Hoài Thu

Còn anh Bắc thì nhìn hiền hiền, chắc cũng là con nhà tử tế, tự nhiên Mai thấy người hơi run, cũng sờ sờ.

Con Hồng thì đang ôm tay Mai cứng ngắc, nom chừng nó rét lắm, ăn bận đẹp được cái mã mà tay thì tím tái hết cả.

Mai cũng chỉ mím gật nhẹ cái đầu coi như chào lại hai anh, trai trai gái gái giờ Mai chẳng có hứng mà quan tâm.

Lên đến tỉnh, cái vẻ tấp nập khác hoàn toàn với lúc còn ở trong làng, chợ ở đây to hơn hẳn, trên đường toàn xe ô tô con đi qua đi lại, xe kéo đứng đầy ven đường, hàng quán tấp nập mời chào khách.

- Đi uống cà phê trước đi, anh mời, rồi lát nữa hai em đi đâu bọn anh đưa đi.

- Đi đi Mai, lên đến đây rồi mà không đi uống cà phê thì chán lắm, mày uống bao giờ chưa, tao mới uống có một lần, đảm bảo ngon.

- Thế làm gì thì làm một tí nữa tao ra toàn soạn đây nhé.

Anh Lực nhìn chăm chăm vào hai cô gái trước mặt rồi vội nói :

- Hay là như thế này, mấy đứa mình lên xe đi vào tận trong tỉnh, anh biết quán cà phê to nhất chỗ này, còn có cả chỗ chơi nữa, nhé.

Cái Hồng nghĩ nghĩ một tí rồi gật đầu đồng ý, Mai thì khỏi nói, có biết gì đâu mà nêu ý kiến.

- Anh Lực, anh định đi đến chỗ đấy à ?

Bắc nhú nhú mày nhìn anh Lực :

- Mày ra đây anh bảo, mày thấy cô Mai kia thế nào, đẹp không ?

- Dạ đẹp, em còn định lúc về làm quen đây.

- Mày ngu lắm em ạ, cỡ con bé đấy mày có phân đầu vài năm nữa cũng không rước được nó đâu.

Bắc nghĩ cũng phải, cô Mai cô ấy đẹp thế da thì trắng môi thì đỏ, tướng tá nhìn thì ngon, kiểu này trai trong làng đã xếp thành hàng rồi ấy chứ làm gì đến lượt Bắc :

- Thế phải làm sao hả anh, chứ em vừa nhìn đã ưng cô Mai rồi, để mắt em cũng tiếc.

- Mày cứ nghe anh, đến tối nay là mày vừa được sướng lại vừa có vợ đẹp.

Bắc thất kinh, trợn mắt há hốc mồm, Bắc hiểu anh Lực lại định dở cái mảnh khoé nham hiểm của anh ra :

- Không được đâu anh ơi, em sợ lắm.

- Chết nhất, chú mà cứ như thế sau này không làm được việc gì lớn đâu.

Này nhá, cỡ chân lấm tay bùn như chú, có cày tung cả cái ruộng bé tèo tẹo cũng không ra vàng mà hỏi cưới con Mai đâu.

Bắc bị anh Lực kích, cũng xuôi xuôi, nghĩ một tí rồi như quyết tâm :

- Thế em nhờ anh giúp, được thì anh bảo gì em cũng làm.

- Thế có phải là tốt không.

8 : Âm Mưu

Bốn người lại lên xe kéo để đi vào tỉnh, cái không khí rờn rợn cứ bủa vây lòng Mai trong suốt quãng đường đi.

Từ lúc lên xe, ánh mắt hai anh trai làng bên nhìn Mai có vẻ là lạ :

- Hồng ơi, tao thấy không ổn đâu mà ạ.

- O hay cái con này, mà cứ nghe tao, tao đi rồi.

Mày cứ chui trong cái xó nhà mãi nên chưa quen thôi.

Nói rồi nó vỗ vỗ vào tay Mai ra vẻ trấn an, bốn người dừng lại ở một quán cà phê rất to, xung quanh người phục vụ đi lại tấp nập và đông đúc, thỉnh thoảng vài ánh mắt của khách đến uống cà phê tràn trụi quan sát hai cô gái :

- Các anh ngồi tại chỗ hay lên phòng ạ ?

- Cho mình một phòng riêng loại vừa nhé.

- Phi đâu, dẫn khách lên phòng em, chúc anh chị vui vẻ ạ.

Mai rụt rè khép nép đi sát bên cái Hồng, âu cũng là lần đầu tiên trong cuộc đời đi khỏi lũy tre làng, Mai thấy xung quanh sự gì cũng lạ, Mai sợ hãi và chẳng vui tí nào.

Nhưng thôi nhin, tí nữa họ có đi đâu thì Mai quyết ra toà soạn mua sách một mình rồi lên xe về.

- Bắc cùng Mai với Hồng ngồi đây nhá, để anh đi lấy cà phê.

Cứ tự nhiên nhé hai em, người nhà cả sợ cái gì.

- Úi dời anh Lực khỏi phải dận, em lúc nào chả tự nhiên.

Cái Hồng cười tít cả mắt, vừa ngồi xuống nó đã vội bóc ngay vài hạt đậu phộng, chà xát rồi thổi tung vỏ bỏ vào miệng.

- Anh Bắc này, anh hay đi cùng anh Lực đến đây không ?

Bắc nhìn Mai ngại ngùng rồi lại quay sang nói chuyện với Hồng :

- Tôi có đến đây vài lần thôi, đi kiếm mối làm ăn ấy mà.

- Thế mà không rủ em, lần sau đi là phải gọi cả em nữa đấy nhé.

Anh Bắc cười cười, mặt anh đỏ bừng và tay đỏ mề hời, anh ta nhìn Mai hỏi chuyện :

- Mai là lần đầu đến đây hả em ?

- Dạ..vâng ạ.

Cô Mai chẳng dám nói nhiều, chỉ ừ hử cho qua chuyện, mọi thứ ở đây lạ quá thể, đèn điện hơi tối tối và dưới đất còn bày la liệt vỏ lạc rang chưa ai thèm quét, phòng thì nhỏ và ngột ngạt, Mai ghét ở đây quá đi mất.

- Nào, cà phê đến đây, đợi lâu không mấy em.

Cái này là của Mai này, của Hồng với của Bắc đây.

Lực lần lượt đặt từng cốc xuống bàn, bên trên cái cốc là một bộ phin màu trắng trắng làm bằng kim loại để pha cà phê.

- Mai uống thử đi em, ngon lắm.

Ở làng mình làm gì có mấy thức uống này đâu.

Từng giọt cà phê màu nâu nâu nhỏ từ cái cốc kim loại đặt bên trên xuống, Mai tò mò đưa mũi vào ngửi thì thấy cũng thơm, cái mùi làm người ta say đến khó tả.

34 - Hoài Thu

Mai nhấp môi uống một ngụm nhỏ, vị ngọt pha với chút đắng đắng, chẳng ngon lắm, thà Mai ra chợ mua lấy 5 xu nước đậu uống còn ngon hơn.

- Mai uống đi em, ngon mà, nhỉ.

Mai đành cười trừ thì thoảng uống lấy một ngụm nhỏ, cả buổi chỉ toàn là con Hồng lanh chanh nói chuyện cùng hai anh kia.

Thì thoảng còn ưỡn eo rồi liếc mắt cười tình, Mai thấy con này hồng rồi, biết thế không thèm đi với nó, chủ yếu nó lên đây tán trai với ăn chực chứ có làm cái gì đâu.

Ngồi một lúc kha khá, Mai thấy người phùng phùng như ngồi cạnh đồng lửa, mắt cứ díp lại, như kiểu sốt mà cũng chả phải, hai má Mai đỏ hây hây.

Lực liếc mắt nhìn Mai rồi nháy nháy Bắc :

- Hồng ngồi đây nhé, tao đi ra nhà vệ sinh một chút.

- Ấy, Mai có biết đường ở đây đâu, Bắc ra dẫn em đi.

- Dạ thôi ạ, như thế không tiện đâu.

Mai chỉ nói vậy rồi ù té chạy ra ngoài, Mai phải đi chỗ nào kiếm vốc nước mà hắt lên mặt cho khỏi nóng.

Nhưng sao cái thế giới xung quanh nó cứ quay mòng mòng, Mai lảo đảo đi thế nào mà ra luôn cửa quán.

Thôi chết rồi, quả này thì xong đời, bài học cho mày nhé Mai ơi, như này là sắp chết đến nơi rồi.

- Mai đợi anh với, để anh đưa Mai đi. Mai ngoan nhé, đi cùng anh.

- Cậu Quốc, cậu về đâu ạ ? Hình như lâu rồi cậu không về nhà.

- Chú rẽ qua quán cà phê kia để đi ra nhà hàng bên cạnh.

- Vâng cậu.

Thấy cậu Quốc mặt hơi mệt mỏi, chú lái ô tô cũng chẳng dám nói gì nữa, từ lúc cậu từ nhà cụ Tổng về lúc nào cậu cũng ở trong trạng thái này, chẳng thiết ăn uống vui chơi, suốt ngày tất bật họp mới chả hành.

Hai người đi qua quán cà phê, chú đang định rẽ vào nhà hàng Tây bên cạnh thì cậu đập mạnh tay vào cửa kính xe :

- Chú, dừng lại ngay cho tôi.

Chú lái xe sợ quá, tưởng mình làm sai gì bị cậu mắg, phanh xe đánh kít một cái.

Chỉ thấy cậu Quốc vội mở cửa chạy nhanh lại đằng sau.

- Mai, sao thế này.

Chân cậu như gấn tên lửa, thoát cái đã chạy đến bên Mai, cậu kéo Mai từ tay người đàn ông lạ mặt kia ra.

Bắc tức tối quắc mắt :

- Anh là ai đây ? Mai nào, đây là vợ tôi.

- Cậu ơi, em sắp chết rồi, huhu... !

Trong cơn mê mê tỉnh tỉnh, đầu như muốn bốc lửa, Mai thấy cậu Quốc, tự nhiên bao nhiêu tủi thân trong mấy tháng qua trào hết cả lên, Mai ôm chặt lấy cậu khóc lóc âm ỉ.

9 : Tiếp

Tốt nhất anh nên bỏ bàn tay bẩn thỉu của mình ra.

Bắc thấy toàn thân người đàn ông kia toát lên vẻ sang trọng và cao quý.

Bắc cũng sợ, nhưng cố chống chế :

- Vợ chồng tôi cãi nhau thì liên quan gì đến anh ?

- Vợ chồng...Thế à ?

Lúc này, chú lái xe đi cùng với mấy người nữa xem ra là «pháo lậu» chạy nhanh qua :

- Bắt hết mấy người này lại, tôi sẽ giải quyết sau.

- Sao lại bắt tôi, vợ chồng tôi cãi nhau thì liên quan gì đến mấy người, bỏ ngay ra.... !

Cậu Quốc bế cô Mai cả người đang mềm nhũn như con chi chi lên xe, người cô cứ hùng hục hùng hục như có ngọn lửa cháy ở trong bụng, cô bứt rứt cào cào quần áo trên người :

- Rốt cuộc là em đã ăn cái gì thế Mai ?

Cậu Quốc nhìn Mai bất lực, cậu cố giữ cho bằng được bàn tay đang làm tổn thương mình của cô, cậu cụng trán cậu vào Mai :

- Chú...mau, đi nhanh về nhà cho tôi.

Chú lái xe chạy vùn vụt về phía biệt phủ của cậu, đến nơi cậu bế ngay cái cô nào đó đang làm tình làm tội cậu ra, cô Mai rúc vào cổ cậu, cọ cọ vào làn da của cậu cho đỡ nóng, Mai thì thầm :

- Cậu Quốc ơi tôi sắp chết rồi hả, tôi chết rồi cậu bảo với mẹ Hằng tiền tôi giấu trong tủ quần áo ấy cậu nhé.

- Không chết được.

Cậu Quốc tức ời là tức bế cô Mai và phòng mình, lại gọi chú lái xe kêu mời bác sĩ đến :

- Cậu ạ, tôi nói thật, cô Mai ăn phải mấy thứ mà người ta hay dùng trong nhà sấm ròi, bác sĩ cũng không chữa được đâu, cậu xem thế nào chứ,... !

- Được rồi, chú ra ngoài đi.

Cậu Quốc xoa xoa cái trán, cậu vừa quay vào đã thấy Mai lăn lộn trên giường, cúc áo bung hết ra từ bao giờ, chiếc yếm màu trắng ngà cứ lộ lộ ra.

Mai thấy toàn thân bốc hơi như siêu nước đang đun trên bếp lửa, ngực vừa trướng lại vừa ngứa, khó chịu quá đi mất.

Mai thấy cậu Quốc ngồi ở trên giường, cô chồm sang dạng chân ôm chặt lấy cậu.

Mai chẳng biết làm thế nào, cô chỉ biết chạm vào cậu là thoải mái nhất.

Trái ngược với sự sung sướng của cô nào đó, cậu chỉ biết nắm chặt tay chịu đựng, rồi như không thể kiềm chế nổi nữa cậu ấn Mai xuống giường :

- Mai...anh xin lỗi.

Màn giường màu trắng trong suốt chẳng biết rơi xuống từ lúc nào, ở bên dưới có hai bóng dáng đang đan chặt lấy nhau.

38 - Hoài Thu

Cậu Quốc nhìn cô Mai đang nhắm hờ mắt, nũng na nũng nịu, cái tay vòng qua cổ cậu thật chặt chưa buông xuống giây nào.

Môi cô đỏ bừng như thoa son làm cậu Quốc không chịu nổi.

Mới đầu cậu còn hôn nhẹ nhẹ cô Mai, không chạm thì không sao, nhưng vừa chạm một cái là cậu như chiếc xe đạp mất phanh, từ hôn nhẹ chuyển sang hôn sâu, cô Mai thì có biết gì đâu, cứ bạ chỗ nào hôn chỗ đó, chẳng có quy luật gì.

Nhưng cô cứ như thế cậu Quốc càng lúc càng mất kiểm soát, cậu thở từng hơi nặng nhọc.

Bàn tay cậu bị cô nào đó kéo đè lên ngực, xúc cảm từ bầu ngực con gái mềm nhũn khiến cậu giật mình vội bỏ ra.

Cậu Quốc hôn từng cái một lên má lên mi rồi lên trán cô Mai, trước khi mọi thứ đi quá xa, cậu phải dùng sức chín trâu hai hổ mới đứng dậy được.

Cậu bế vội cô nào đó vào nhà tắm, không có chủ đích nên vẫn chưa chuẩn bị được nước nóng, cậu đành phải vốc nước lạnh xối lên người Mai :

- Mai ngoan nào... ! hết nóng chưa em ?

- Cậu ơi tôi lạnh quá.

Lúc này cậu mới bế cô Mai ra ngoài, lại gọi người vào thay quần áo cẩn thận cho Mai.

Khi tất cả xong xuôi, cậu bước vào.

Cậu Quốc xưa nay hành động chưa bao giờ có ngoại lệ, người không cần cậu, cậu cũng chẳng cố gắng mà mưu cầu làm gì.

Riêng chỉ có người nằm yên trên giường kia là làm cậu thôn thức đêm ngày, là niềm khao khát mà cậu chẳng thể có được.

Cậu Quốc đã định buông bỏ ngay khi Mai nói ghét cậu, thứ gì cô không thích, cậu cũng chẳng nổi mà bắt ép.

Nhưng Mai lại lần nữa cố tình cho cậu hi vọng, lần này dù bằng cách nào, cậu Quốc cũng sẽ rước Mai về làm vợ.

Trời nhá nhem tối, lúc Mai tỉnh dậy thì đã ở nhà, bên cạnh là mẹ Hằng đang ngồi bưng tô cháo hành thổi thổi cho nguội bớt :

- Mai dậy ăn cháo con.

- Mẹ ơi sao con lại ở nhà, con nhớ là đang đi lên tỉnh với cái Hồng cơ mà.

- Lên tỉnh đâu mà lên tỉnh, cô hâm à, cô phải gió nên mê sảng đấy chứ.

- Lạ nhỉ...con còn mơ thấy cả cậu Quốc cơ mẹ ạ.

- Thôi ngồi dậy ăn cháo.

Đưa trán đây tôi sờ xem hết nóng chưa.

Mẹ Hằng ngáp ngừng như có gì đó muốn giấu, thì thoảng bà cứ nhìn nhìn cái Mai muốn nói nhưng lại kiềm nén được.

Mai đã nghĩ : hoá ra tất cả chỉ là giấc mơ thôi à, sao Mai cứ thấy dường như cô đã quên mất điều gì quan trọng lắm, lúc tỉnh lại sau cơn mê Mai buồn nhiều, và hơn cả là sự thất vọng.

10 : Biến Cố

Và thế là cuộc đời Mai vẫn diễn ra một cách bình thường như ngày trước, chuyện xảy ra hôm đó sau đây không ai nhắc lại, tất cả tồn tại giống như một giấc chiêm bao không có thật.

Mai kể ra cũng vô tâm, ngoài lúc tỉnh dậy còn hỏi mẹ Hằng vài câu ra thì mấy ngày sau Mai vẫn là cô Mai vui vẻ xinh tươi ngày nào.

- Mày không định lấy chồng phỏng ?

Cái Trúc vừa giặt quần áo ở dưới bậc cầu ao vừa nói với Mai ngồi bên cạnh.

- Chồng con cái gì ? Đền người thương tao còn không có.

- Hôm nọ anh Hưng ảnh kể với tao chuyện mày với cậu Quốc đấy ?

- Tao với cậu Quốc thì có gì mà kể ?

Con Trúc nhìn Mai nghi ngờ, nó bĩu môi một cái :

- Mày định làm dâu nhà ông cụ Tổng hả ? Nhà ông ba bà mẹ chồng mày chịu được không ?

- Thôi, chẳng dám đâu.

Cô Mai lắc đầu liên tục.

Người trong làng hay nói với nhau, bây giờ nhìn ba bà vợ ông cụ hoà thuận thế thôi, chứ ngày xưa cụ cũng chết lên chết xuống vì cái sự ghen tuông của mấy mẹ đàn bà nhà cụ.

Bà cả ghen với bà hai, bà hai ngấm ngấm hãm hại bà ba, ngày nào cũng cãi nhau ỏm tỏi.

Từ lúc cụ xây cho mỗi bà một căn nhà to tướng rồi cho ra ở riêng thì cũng bớt cãi cọ hơn rồi, không cứ thế mãi thì cụ cũng sớm ngày xuống lỗ.

Đây, nhà giàu lắm tài nhưng cũng nhiều tật.

Mấy bà chỉ ưa ông vì ông giàu, rồi lúc đau ốm lại lại chẳng muốn ông chết sớm đi ấy.

Con cái thì không nhiều, của cải bao nhiêu thế biết chia cho ai, cậu Quốc thì rõ ràng là cậu không thêm rồi.

- Này, tao cũng tính chuyện cưới là vừa mày ạ.

Anh Hưng hôm qua ảnh đến thưa chuyện với bố mẹ tao rồi.

Mày cũng lấy chồng sớm đi còn con bông con bé Mai ạ.

- Eo ơi sướng thế, cưới đi để tao còn bông em bé.

- Con này, ghét thế nhờ.

Cô Trúc vốc nước từ dưới ao té lên người cô Mai, hai đứa bạn thân từ hồi còn cời chuồng tắm mưa nô đùa với nhau như hai đứa trẻ.

Tiếng cười khúc khích vang vọng cả ao làng.

Lúc Mai bung chậu quần áo về nhà thì thấy chiếc xe ô tô đậu cách cửa nhà không xa.

Hình như là xe của cậu Quốc, cậu vào đây làm gì thế nhỉ ?

Mai chưa đi vào trong nhà đã nghe thấy tiếng bố Hải quát mắng, có tiếng khóc thút thít và tiếng hít hít mũi của mẹ Hằng.

Mai vội vội vàng vàng đặt chậu quần áo xuống rồi chạy vào nhà.

42 - Hoài Thu

Ô kia, thằng Trung mặt mũi bầm dập đang quỳ xuống nền đất lạnh, cậu Quốc với chú lái xe thì đứng bên cạnh nhưng không nói gì :

- Ôi dồi ôi khổ thân tôi thế này, mày chữa nhé Trung, tôi làm gì mà ông trời đầy đoạ cái thân tôi thế này.

Mẹ Hằng vừa mắng thằng Trung vừa khóc.

- Bố, mẹ, thằng Trung sao thế này ?

Mai cũng ngồi bệt mông xuống nền đất, tay nâng mặt thằng Trung lên, môi nó rướm máu, trên mặt vẫn còn vài vết thương chưa khô hẳn.

- Cô hỏi thằng em quý hoá của cô đi, nó học đòi người ta bài bạc, thua không có tiền trả bị người ta tấn cho một trận như tử đầy.

- Mày làm thế thật hả Trung, cái thằng khốn nạn này.

Mai chỉ nói thế nhưng cũng không nỡ làm thằng Trung đau, Mai cứ ngo nghiêng khắp cả người nó xem còn chỗ nào bị thương không.

Trung cũng chẳng dám nói gì, im thin thít và cúi gằm mặt xuống, nó hỏi hận :

- Đấy, may mà có cậu Quốc đi qua cậu ấy cứu, không thì mai tao phải đi mua quan tài cho mày.

Bố Hải tức tối cứ nói xa xả, ông nói cho thằng Trung nó nhục, cho nó chừa đi, lần này là gặp may, nếu còn lần nữa thì nó sẽ bị người ta đánh đến chết mất.

Mai thấy bố nói thế, nhìn nhìn cậu Quốc, nhưng cậu chẳng nhìn Mai, chắc vẫn còn ghét Mai vì hôm nọ.

- Cậu Quốc này, gia đình tôi cảm ơn cậu nhiều lắm, không biết lấy gì mà trả cho cậu nữa.

Bố Hải cũng rom róm, đưa tay vội gạt vài giọt nước mắt :

- Dạ, đây là việc cháu nên làm thôi.

- Không được, nhà tôi là nhà tử tế, có ơn thì nhất định phải trả, cậu giúp gia đình tôi nhiều như thế, lần trước cậu cũng đưa...

Bố Hải định nói nhưng rồi lại im bật.

Cậu Quốc nhìn chăm chú vào bóng dáng của cô Mai đang ngồi bệt dưới đất, rồi chợt đưa tay kéo Mai dậy, Mai ngơ ngác nhìn cậu, còn bố Hải thì như ngầm hiểu cái ám chỉ của cậu Quốc.

- Không sao đâu chú Hải, dù là ai cháu cũng giúp mà.

Thôi chào chú, cháu xin phép về trước, hôm nào cháu lại ghé chơi ạ.

Cậu Quốc cúi chào mẹ Hằng với bố Hải rồi cùng chú lái ô tô đi ra ngoài.

Bố Hải với mẹ Hằng quay đầu nhìn nhau.

- Cậu Quốc..

Cô Mai vừa chạy vừa gọi với theo cái bóng dáng cao lớn lịch sự mà lâu lắm cô không gặp.

Đuổi đến chỗ cậu, cô vừa thở vừa nói :

- Tôi... ! cảm ơn cậu

- Mai gọi gì anh ?

- Tôi bảo là tôi cảm ơn cậu.

- Gió to quá anh không nghe rõ.

44 - Hoài Thu

- Tôi.. CẢM ƠN CẬU

Người gì mà đáng ghét thế không biết, cứ bắt Mai phải nói đi nói lại, rõ là cậu muốn trả thù vụ hôm nọ.

- Thế thơm anh một cái để trả ơn đi.

Mai tròn mắt nhìn cậu, rồi Mai tức, hoá ra cậu ghẹo Mai :

- Đùa Mai thôi, vào nhà đi không gió.

Cậu Quốc đưa tay lên vò vò đầu Mai, đoạn cậu lại đưa Mai về nhà rồi mới ra xe.

Mai thấy có gì đó lạ lạ, nhưng không biết cái lạ ở đây là gì.

Đêm hôm ấy, thằng Trung được đặc cách cho vào phòng sám hối, còn Mai thì về phòng, nghĩ về người nào đó cô lại trần trọc không ngủ được.

Còn ở buồng của bố Hải mẹ Hằng là những tiếng thầm thì nho nhỏ :

- Ông định gả cái Mai cho cậu Quốc thật hả.

- Bà ơi, nhà mình mang ơn cậu, cậu cũng yêu con Mai thật lòng, lần trước lúc đưa nó về cậu thưa chuyện với tôi rồi.

- Nhưng con Mai không thích cậu thì sao ?

- Nó là đứa hiểu chuyện, cũng đâu có ghét cậu Quốc, về nhà cậu là nó sướng đỡ phải chân lấm tay bùn như mình.

Nên là mai bà cố thuyết phục nó nhá.

11 : Nên Vợ Nên Chồng

Chính vì nguyên cớ ấy mà hai tháng sau ở trong làng có một đám cưới.

Vậy nhân vật chính trong đám cưới ấy là ai : anh Hưng với con Trúc hả ? Không phải, đó là đám cưới của cậu Quốc và cô Mai.

Mới đầu khi nghe mẹ nói, Mai ngạc nhiên lắm, cô ngo ngắc đến mấy ngày mới tỉnh người ra.

Bố Hải mẹ Hằng lại tưởng Mai không đồng ý, lo sốt cả vó :

- Mai, con chịu khó lấy cậu con nhà.

- Nhà mình mang ơn cậu nhiều lắm con ạ, đợt trước nhà mình túng quá chạy vay không được, cậu Quốc là người cho bố mẹ vay tiền để trả nợ đấy.

Mai chỉ nghe thế và cũng chẳng nói câu nào, thằng Trung thì cứ nhìn Mai ra vẻ áy náy lắm, có cái gì nó cũng để phần Mai trước tiên như muốn chuộc cái lỗi lầm mà nó gây ra vậy.

Mấy đêm trần trọc Mai đã nghĩ : Chẳng lẽ cậu Quốc muốn lấy Mai thật hả, nhưng cậu có người yêu rồi mà, hay cậu lấy Mai về làm vợ lẽ, nhưng mà nào có chuyện cậu lại cưới vợ lẽ trước vợ cả đâu nhỉ.

Nếu đúng thế thật sau này cậu cưới mợ cả về thì cái thân Mai biết tính làm sao ? Hay là Mai đi gặp cậu Quốc, nhưng biết cậu ở đâu mà gặp.

Thôi thì cứ lấy cậu quách cho xong, sau này cậu có bà cả thì cùng lắm là Mai «ly hôn» với cậu chứ cũng chẳng mất cái gì hết.

Nghĩ là nói, ngay sau khi Mai đồng ý chuyện chung thân đại sự, bố mẹ Mai vui lắm, nhưng cũng thương con gái, hi vọng cậu Quốc giữ cho được những lời đã hứa với bố Hải hôm đưa Mai về.

46 - Hoài Thu

Đám cưới được diễn ra khá đơn giản và thân mật, thôi linh đình làm gì, để cái đây cho sau này cậu cưới bà cả.

Cậu Quốc thì cứ tưởng Mai ngại đông người, mệt nên Mai muốn gì cậu cũng chiều.

Hôm Mai về nhà chồng, mẹ Hằng với bố Hải khóc nhiều lắm, thằng Trung thì mắt cũng ướt nhẹp mà cố làm ra vẻ đàn ông trưởng thành cho cô yên tâm theo chồng.

Thế là từ bây giờ cậu Quốc vẫn là cậu Quốc, còn cô Mai thì đã thành vợ Mai rồi.

Tối hôm ấy, cậu và vợ cùng ăn cơm với cụ Tổng ở trong dinh của cụ, cụ tươi cười suốt vì thằng con quý tử cuối cùng cũng nên gia thất, còn cậu Quốc thì cứ nhàn nhạt thế nào ấy, không hiểu được.

Mai tưởng từ giờ mình phải sống ở đây, nhưng cậu Quốc lại bảo là về nhà của hai vợ chồng ở trên tỉnh, cậu không muốn Mai phải sống chung cùng những người mà Mai không thích.

Nghe cậu nói vậy Mai chợt vui vui, cậu tâm lý ghê cơ ấy.

Đường lên tỉnh nói gần thì cũng chẳng gần, mà xa thì cũng chẳng xa, trời xung quanh tối nghìn nghịt, chỉ có ánh sáng rực rỡ từ đèn ô tô chiếu xuống lòng đường thì thoảng lại loé trên những viên sỏi vương vãi :

- Buồn ngủ không em ?

Cậu Quốc thấy Mai che miệng ngáp liền hỏi :

- Tôi...không cậu ạ.

- Tựa vào anh đi, cả ngày hôm nay Mai mệt rồi, bao giờ đến nơi anh gọi.

Eo ơi, làm thế thì ngại lắm.

Ồ, nhưng giờ còn ngại cái gì nữa, vợ chồng với nhau cả rồi.

Nghĩ thì nghĩ thế nhưng Mai vẫn rụt rè tựa nhẹ vào vai cậu, vai cậu cứng ghê cơ, nhưng thôi dùng tạm, có còn hơn không.

Chẳng biết cơn buồn ngủ đến với

Mai từ lúc nào, cô dần dần không còn cảm thấy mình đang tựa vào bờ vai cứng như đá của cậu Quốc nữa, đổi lại là một bờ ngực rộng và ấm áp, cả người Mai được cậu ôm vào lòng, giấc ngủ cứ thế sâu dần.

Đến mức về đến nhà lúc nào Mai cũng không rõ, chỉ nhớ đến nơi bị cậu Quốc sờ sờ má nên tỉnh dậy.

- Mai, dậy rửa mặt rồi ngủ em.

- Cậu Quốc...sao vừa nãy cậu không gọi tôi dậy.

Cậu đưa tôi lên đây hả, tôi nặng lắm.

- Thấy Mai ngủ ngon nên anh không nỡ, chồng bé vợ thì có sao đâu.

Mai mệt không, để anh rửa mặt cho Mai nhé.

- Thôi, ai lại như thế bao giờ, để tôi tự làm.

Mai nói xong vội lẩn luôn vào nhà tắm, căn nhà này của cậu vừa to vừa đẹp lắm nhé, bàn ghế hay những bức tranh treo tường, cái nào cũng được điêu khắc tinh tế, đèn với điện thì sáng choang.

Mai chưa bao giờ nghĩ có một ngày mình được sống ở một nơi hoa lệ như thế này.

Lúc rửa mặt, Mai chợt nghĩ về việc mẹ Hằng tâm sự với Mai lúc sáng sớm, cái chuyện vợ chồng bí mật mà không thể nói với ai khác.

48 - Hoài Thu

Lúc mẹ nói xong, Mai vừa sợ vừa ngượng chín cả mặt.

Sau khi xong xuôi hết mọi việc, cô Mai thò đầu ra ngoài, thấy cậu Quốc không có trong phòng mới dám ra.

Vừa chạy ra là cô dùng hết sức trông vào người tất cả quần áo mang theo trong cái làn nhỏ rồi lên giường trùm chăn.

Mai biết làm như thế này là không phải đạo làm vợ, nhưng đành chịu, Mai sợ lắm.

Nằm trong chăn ấm nhưng lại run lên cầm cập với những suy nghĩ miên man, nhớ cậu Quốc cảm hứng sôi trào cậu muốn ấy ấy thì sao ? Tự nhiên Mai thấy nhớ mẹ, nhớ bố, nhớ thằng Trung quá.

Đang mê mết trong tưởng tượng thì Mai nghe có tiếng mở cửa, cô nào đó lập tức nhắm mắt giả vờ ngủ, cả cơ thể căng lên vì cảnh giác.

- Mai ngủ chưa em ?

Giọng cậu Quốc nhẹ nhàng mà dịu dàng lắm, cậu đưa tay sờ lên vai Mai.

Cậu vuốt những sợi tóc tơ còn vương trên mặt vợ cậu xuống, đoạn cậu cúi xuống, thơm nhẹ lên chiếc má vì hơi nóng mà hồng lên của vợ.

Cậu Quốc hôm nay vui lắm, đã lâu rồi kể từ ngày mẹ mất cậu chưa cảm thấy hạnh phúc như thế này.

Khi cậu nhẹ cúi xuống một lần nữa, cô Mai giật mình, lùi về đằng sau cách cậu thật xa :

- Cậu Quốc...tôi..tôi sợ.

- Mai vẫn còn ghét anh hả ?

Thoắt cái niềm vui ban nãy như đã bay đi một nửa, ánh mắt cậu tuôn trào sự mát mát, cậu nhìn đáng vẻ sợ hãi của Mai một lúc lâu :

- Anh xin lỗi vì đã làm Mai sợ, Mai ngủ đi, anh sẽ đợi đến khi Mai chấp nhận anh.

Cậu Quốc chỉ nói thế rồi đi ra ngoài, trước khi đi cậu còn dặn Mai cởi bớt áo ngoài ra để ngủ cho thoải mái, lại hỏi Mai có lạnh không để đốt thêm than sưởi.

Cả đêm hôm đó hình như cậu sang phòng khác ngủ, sáng hôm sau khi Mai tỉnh dậy cậu đã đi rồi.

Mai còn không biết cậu đi từ bao giờ, nghe cái Hoa nói cậu đi sớm lắm, hình như có việc gấp trên thành phố cần cậu phải giải quyết.

12 : Về Nhà Ngoại

Đến lúc cậu Quốc quay về nhà đã là một tháng sau rồi.

Trong căn phòng rộng rãi và ấm áp, hai vợ chồng trẻ nằm yên tĩnh trên giường, kể ra thì cũng tội nghiệp cậu, mới vừa cưới chưa được một ngày đã phải đi xa vì chuyện công việc, còn cô vợ thì ăn chơi sung sướng ở nhà.

Cậu Quốc ngó xuống mặt cô nào đó đang ngủ đến quên trời quên đất, cậu nở nụ cười nhẹ nhàng và thoả mãn.

Thế là sau bao nhiêu toan tính lừa lọc, cậu đã thành công cưới được vợ về nhà.

Dù rằng vợ cậu chưa thích cậu, nhưng cậu Quốc tin rằng vào một ngày không xa trong tim Mai sẽ có cậu thôi.

Cậu ôm chặt Mai vào lòng, xoa nhẹ nhẹ trên tấm lưng hơi gầy của vợ, hai vợ chồng ôm nhau một lúc cậu mới gọi Mai :

- Mai dậy đi em.
- Đến giờ nấu cơm rồi hả cậu.

Cô Mai đầu xù tóc rối ngồi nhôm dậy, xoa xoa đôi mắt ngái ngủ hỏi cậu Quốc.

- Còn sớm lắm, Mai nhớ bố mẹ không ?
- Cậu cho tôi về nhà hả cậu ?
- Ừ, Mai dậy chuẩn bị một lát rồi ra xe nhé.

Cậu Quốc cười dịu dàng lắm, cậu đưa tay xoa nhẹ nhẹ vết nước trên khoé môi của vợ Mai nhà cậu, lại vuốt vuốt đám tóc tơ vì ma sát mà dựng đứng trên đỉnh đầu.

Cô Mai thì bản thân ngồi ngơ ngác trên giường lớn một lúc rồi lật đật đi xuống chuẩn bị quần áo.

Lúc ra xe cậu Quốc đã đứng đợi Mai sẵn rồi, trông cậu bảnh trai và lịch thiệp như một vị hoàng tử trong truyện cổ tích ở bên Tây vậy.

Cậu mở cửa rước mợ vào xe, nếu hỏi Mai từ lúc cưới cậu điều gì làm cô hài lòng nhất thì chắc chắn Mai sẽ trả lời là sự chu đáo của cậu Quốc, cậu luôn tôn trọng và lúc nào cũng chỉ sợ mình làm Mai khó chịu.

Kể ra lấy cậu, Mai cũng được hỏi nhiều lắm nhé, vừa được ăn ngon mặc đẹp lại vừa được cậu quan tâm chăm sóc.

Nhưng mà Mai không biết sự chu đáo của cậu sẽ kéo dài bao lâu, người ta thường bảo hạnh phúc chỉ tồn tại trong vài tích tắc của con lắc đồng hồ, còn Mai chưa kịp hạnh phúc đã vội lo lắng không đâu rồi.

Chiếc xe chở cậu Quốc và mợ Mai đi nhanh về phía làng, dọc đường ai trông thấy cũng chắc chắn hai vợ chồng nhà con trai cụ Tổng về chơi đây mà.

Mợ Mai bị người trong làng ngó ngó đâm ra ngượng chín cả mặt.

Ai bảo lấy chồng vừa giàu vừa đẹp làm gì, đi đến đâu người ta cũng nhòm.

- Mẹ Hằng ơi con về với mẹ này.

Bà Hằng chưa thấy mặt đã nghe thấy cái mồm oang oang của cô con gái mới xuất chuồng từ tháng trước, bà chạy ra đón cô Mai, đẩy nom cái mặt hồng hào trắng nõn ra là biết ở nhà được chồng chiều.

Bà Hằng thấy con gái thì vui lắm :

- Gớm, đi mấy ngày đã bị chồng trả về nơi sản xuất rồi à.

52 - Hoài Thu

- Cậu Quốc trả thì con về ở với mẹ như lúc trước chứ sao.

- Ai mà thèm chứa cô.

Bà Hằng nói thế nhưng mặt thì cười tươi hơn hớn, cứ nắm chân tay con gái như là vài năm không được gặp con vậy.

Bà trông thấy cậu Quốc xách túi lớn túi nhỏ lại thì ngó cái đũa hớn hở trước mặt một cái :

- Trung ơi ra bê đồ hộ anh rê đi con.

- Cậu Quốc để thằng Trung nó bê hộ cho, lần sau hai vợ chồng bây đi tay không thôi nhá.

Mang nhiều như này là mẹ đuổi về hết đấy.

Mai liếc cậu Quốc đang đứng sát ngay bên cạnh, úi trời cậu mà chẳng vui giống Mai à, trông cái mặt tươi như gió xuân tháng ba kìa.

Chào hỏi xong xuôi thế là cả đoàn người dắt díu nhau đi vào trong nhà, nhân lúc bà Hằng xuống bếp bắc siêu nước, thằng Trung đi pha ấm chè nóng, Mai mới hỏi cậu :

- Thế mai mình về tỉnh luôn hả cậu ?

- Không, chiều rồi về.

Mai nghe thế xị cái mặt ra, chả thèm nhìn cậu nữa, cậu Quốc chỉ cười cười rồi bảo :

- Mai muốn ở đến ngày kia không ?

- Cậu có cho đâu mà tôi ở.

Cô nào đấy quyết định dỗi cậu, phụng phà phụng phịu, cậu cho về có mỗi một buổi trưa mà cũng về.

- Có một cách này để Mai được ở lại.

- Cách gì hả cậu ?

- Hơi khó.

Chỉ sợ Mai không chịu làm.

- Thì cậu cứ nói đi, khó như nào tôi cũng làm.

- Mai hôn anh một cái.

Cô Mai cứ chăm chú nghe tưởng cậu nói cái gì, hoá ra là ghẹo Mai.

- Tôi... ! tôi không thèm.

- Ủ, thế thì anh cũng hết cách, chiều về sớm nhé.

Cậu Quốc ra cái về cậu đã cho Mai cơ hội rồi, chẳng qua Mai sẽ diện không thèm thì đừng có khó lóc ăn vạ.

Mai chỉ biết nhìn cậu tức tối, lại đảo ra ngoài xem mẹ Hằng với thằng Trung đã vào chưa, ra sân chưa thấy ai Mai lại vòng vào nhà, lúc đi qua cậu Mai cúi xuống, thom một cái kêu «chụt» đầy vẻ giận hờn lên mặt cậu nào đó.

Thực hiện xong ý đồ cô ngượng quá vội chạy ra ngoài cửa :

- Đây, cậu phải cho tôi ở lại đến ngày kia nhé. Tôi.. tôi xuống xem mẹ Hằng, cậu cứ ngồi đây.

Giờ ạ, chưa bao giờ trong cuộc đời Mai xấu hổ như thế, cậu Quốc là cái đồ giai cấp địa chủ xấu xa, chỉ biến chèn ép cô «nông dân» nghèo là Mai.

13 : Ngày Ở Quê

Cô Mai đi rồi cậu Quốc mới thôi thử người ra, cậu lại đưa tay chạm lên chỗ vừa bị ai đó hôn rồi cười vui vẻ.

Có lẽ từ lúc Mai và cậu nên vợ nên chồng, đây là lần đầu tiên vợ cậu chủ động thân mật với cậu như vậy.

Quyết định đi về nhà ngoại lần này thật sự có thể khiến Mai yêu cậu hơn một chút thì sao.

- Cậu Quốc đợi có lâu không ?

Mẹ Hằng cầm siêu nước sôi đổ vào cái phích có in hình cá vàng nghịch nước, hơi nóng bốc lên nghi ngút hun hồng cả gương mặt cô Mai.

Mợ Mai từ lúc làm cái chuyện xấu hổ kia xong thì không dám nhìn mặt cậu.

Đi đằng sau mẹ Hằng, Mai cảm thấy ánh mắt nóng rực của cậu cứ dán chặt vào người Mai làm cô ngượng chín cả mặt.

Cái cậu này, nhìn cái gì mà nhìn, cậu làm Mai cứ phải cúi gầm mặt xuống đất không dám ngẩng lên đây này.

- Cậu Quốc độ này có bận lắm không ?

- Dạ tháng trước con cũng bận, nên hôm nay mới đưa được Mai về thăm nhà đây ạ.

Cậu Quốc vừa nói vừa cười với mẹ, nghe giọng cậu tình cảm lắm chẳng có vẻ gì xa lạ và khách sáo của người con rể mới đối với nhà vợ gì, cậu nhanh như thế mà đã coi mẹ Mai thành mẹ cậu rồi.

- Hôm nay hai đứa định ở lại đây hay về bên cụ Tổng.

- Ở đây mẹ ạ, mình ở đây cậu nhê.

Cô Mai lanh chanh trả lời hộ cậu, cậu Quốc đã đồng ý với Mai rồi mà, cậu không thể nuốt lời được.

Nếu mà phải về nhà cụ Tổng thì cùng lắm là Mai đi cùng cậu về chào cụ rồi đêm cậu ngủ bên đấy Mai ngủ bên này chứ sao.

- Vợ chồng con ở lại đây liệu có tiện không ạ ?

- Úi xời, có gì mà tiện mới không, vợ chồng bây cứ ở thoải mái, nhiều người cho nó ảm cúng.

Mẹ Hằng từ lúc vợ chồng cái Mai về lúc nào cũng cười tíu tít, đi từ dưới bếp lên tiện đường mẹ kêu thằng Trung ra gọi bố Hải ở quán về bắt con gà non thịt rồi luộc đãi hai con.

Tuy không phải sơn hào hải vị gì nhưng đó cũng là cả tấm lòng yêu thương các con của người mẹ.

Bà Hằng mến cậu Quốc cực kì, cậu vừa đẹp trai dịu dàng lại có chí nhất làng.

Cái Mai nhà bà gả cho cậu có khi lại hạnh phúc hơn gả cho mấy thanh niên khác nhiều, mà nom mặt con Mai là kiểu ở trong phúc mà không biết hưởng đây mà.

- Thế hai đứa uống nước rồi đi qua chào cụ Tổng, xong trưa về đây ăn cơm nhá, mẹ là mẹ bảo thằng Trung thịt gà rồi đấy.

- Dạ vâng ạ.

Thế con vào buồng dọn đồ xong đi sớm rồi về nấu cơm cho mẹ.

- Thôi chị ạ, chị cứ chơi thoải mái cho tôi nhờ.

56 - Hoài Thu

Cô Mai cầm mấy cái túi chạy biến vào buồng, đi qua cô còn liếc liếc cậu Quốc, ai ngờ gặp ngay ánh mắt cậu cũng đang nhìn Mai, xấu hổ quá trời.

Bước vào căn buồng nho nhỏ từ thời Mai còn thiếu nữ, lòng cô chột nao nao, mẹ Hằng ở nhà chắc cũng nhớ Mai lắm.

Nhìn căn phòng được quét tước dọn dẹp sạch sẽ, đồ đạc vẫn đầy đủ và tinh tươm như lúc nào cũng sẵn sàng chào đón chủ nhân của nó quay về là Mai đã hiểu được phần nào nỗi nhớ con gái của mẹ Hằng.

Đang lúi húi sắp xếp đồ đạc ra giường, lúc lúi lại đằng sau thì đụng trúng ai đấy, Mai vừa quay lại thì thấy cậu Quốc đứng lù lù sau mônng làm cô giật cả mình.

- Cậu vào lúc nào mà tôi không nghe thấy tiếng.

- Anh vừa mới vào thôi.

- Lát nữa qua nhà cụ Tổng thì cậu mang đồ theo nhé.

Tôi tôi ngủ ở nhà, cậu ngủ ở bên đấy.

- Không, anh ngủ cùng Mai cơ.

Mai nghe thấy vậy sững sốt quay lại, còn cậu Quốc thì cái mặt cứ tỉnh bơ như điều này là lẽ đương nhiên vậy.

Mãi vui mà quên mất luôn cả cái chuyện ngủ cùng nhau này, chẳng phải lúc ở trên tỉnh cậu với Mai vẫn ngủ khác phòng sao, Mai tưởng cậu tha cho Mai cái việc này rồi.

- Cậu Quốc... ! tôi... !

Cô Mai nhìn cậu sợ sệt, hơi hơi cắn môi hồng hồng làm cậu Quốc nóng cả mặt :

- Mai nghe anh nói này, nếu ở đây mà vợ chồng mình không ngủ chung phòng thì bố, mẹ với Trung sẽ nghĩ gì.

Mai có muốn làm mọi người lo lắng không ?

- Tôi không muốn, nhưng mà... !

- Nếu Mai sợ anh sẽ không động vào Mai đâu.

- Nhưng mà chỗ tôi hơi chật, giường cũng nhỏ nữa.

Cậu Quốc giả bộ ngó xung quanh buồng của Mai rồi hơi nhăn mày, khi cô Mai tưởng cậu đồng ý về bên nhà cụ Tổng ngủ thì cậu cười cười bảo :

- Vừa vặn.

Mai đừng sợ, anh với Mai cũng từng ngủ chung với nhau rồi mà.

Mai ngỡ ngàng, cậu nói gì vậy nhỉ, ngủ chung lúc nào mà ngủ chung.

À lúc ở trên tỉnh, nhưng là do Mai ngủ quên đấy chứ.

Nghe cậu nói vậy Mai cũng thấy xuôi xuôi, hay thôi kệ đang ở địa bàn của Mai, cậu mà dám làm gì Mai hét lên cho xem.

Cậu Quốc thấy Mai vẫn còn băn khoăn nhưng có vẻ đã chấp nhận thì yên tâm sắp xếp đồ của mình.

Cô Mai đã kêu không cần nhưng vì muốn gần vợ nên cậu cứ giả vờ đựng chỗ nọ chạm chỗ kia, sau khi xong việc hai vợ chồng lên xe đi đến nhà cụ Tổng.

Nhà Mai thì gần con đường lên tỉnh, còn nhà cậu Quốc thì ở tít trong làng cách đây một đoạn xa xa, nhà cậu là căn biệt phủ to lớn nằm lơ lửng giữa trung tâm làng, xung quanh trồng nhiều hoa hồng có đủ màu đủ sắc.

58 - Hoài Thu

Nghe mọi người nói, hoa là bà cả ngày xưa còn sống vì thích nên trồng xung quanh nhà, toàn là những giống hồng đẹp nhất mà lúc lên thành phố bà tốn công tốn sức đem về, lúc mất rồi nhiều lần ba bà vợ muốn dỡ bỏ đi cho quang quẻ nhà cửa mà ông cụ Tổng không cho đấy chứ.

Vừa bước vào cánh cổng to lớn và nặng trịch được chạm trổ rồng phượng thì Mai cảm thấy bàn tay đang buông thõng gần hông tự nhiên ảm ảm.

Hoá ra cậu Quốc đang đan bàn tay của mình vào bàn tay Mai, cô Mai hoảng sợ rút tay lại nhưng bị cậu giữ chặt không trốn đi đâu được, mặt cô đỏ lên rần rần.

- Ở cậu Quốc, cậu về bao giờ thế ạ ? Cụ Tổng mới lên Hà Nội từ hôm qua rồi cậu ạ.

Đứa nhỏ canh cổng nhìn thấy cậu thì ngạc nhiên lắm, nó cứ đứng tròn mắt lên nhìn hai vợ chồng nhà Mai, có thể là nó chưa quen với việc cậu Quốc đã lập gia đình, cũng có thể nó chưa bao giờ thấy cậu thân thiết hay gần gũi với bất kì cô gái nào từ trước đến nay.

Mai nghe thấy thế thì nhìn nhìn cậu Quốc, cậu chỉ gật gật đầu như đã biết, từ phía trong nhà bà ba đi ra.

Bà ba nhà cụ Tổng nhìn trẻ lắm, không biết do bà hãy còn trẻ tuổi thật hay do ăn diện kĩ càng nên nhìn bà lúc nào cũng trẻ trung với thời thượng.

- Chào cậu mợ, cậu với mợ vào nhà chơi.

Mai chưa kịp chào thì bà ba đã vội cất tiếng nói.

- Dạ con chào bà.

Mai lễ phép chào bà ba, giờ nom kĩ mới thấy, bà ba này có vẻ sợ và cung kính với cậu Quốc thế nào ấy.

- Cậu mợ đến chậm mất rồi, cụ Tổng vừa lên Hà Nội rồi cậu ạ.

Tầm hai hôm nữa cụ mới về kia.

- Ừ, vậy khi nào ông về dì nói hộ có vợ chồng tôi đến chơi.

Nói xong cậu lại nắm chặt tay Mai đi ra ngoài.

- Ở cậu vào nhà chơi đã, hiếm khi cậu ghé qua nhà.

- Thôi chúng tôi còn việc.

Bà ba nghe thế thì cũng không nói được gì nữa, chỉ đứng bên cạnh khép nép tiễn hai vợ chồng ra xe, trước khi về Mai còn ngoan ngoãn cười và cất lời chào bà.

14 : Tâm Sự Của Cậu Quốc

Thế là hai vợ chồng lại dắt tay nhau về nhà ngoại, lúc về tới cổng mùi thơm của thức ăn bay ra ngùn ngụt, chả biết bố mẹ nấu cái món gì mà thơm đáo để, bụng Mai sôi lên ùng ục :

- Mai đói rồi hả ?

Sao mà cậu tinh thế nghe được cả tiếng réo trong bụng Mai, cậu tự nhiên nói huych toẹt ra làm cô Mai ngượng chín cả mặt :

- Thì lúc sáng cậu về, mãi đón cậu nên tôi có kịp ăn gì đâu.

- Thế Mai vào ăn gì đi không lại mệt, nhé.

Chẳng cần cậu nói tôi cũng vào, cô Mai tung tăng chạy xuống căn bếp nhỏ, làn khói từ bếp củi lượn lờ trên mái ngói rồi tan vào cái nắng nhàn nhạt của bầu trời cuối mùa đông.

- Mẹ ơi con đói quá, có gì ăn không mẹ ?

Mẹ Hằng tay cầm cái que cời gậy gậy đồng bùi nhùi phía bên ngoài vào đồng lửa đang cháy ngùn ngụt, vừa xoa xoa đôi tay vừa nói :

- Cụ Tổng cho tụi bây về sớm thế.

Cô Mai cũng ngồi xuống cạnh mẹ, tay hơ hơ vào bếp lửa cho ấm áp :

- Cụ đi Hà Nội rồi mẹ ạ.

- Đấy, về không đánh tiếng trước nên không gặp được cụ là phải.

Trên bàn nhỏ có cái bánh nếp kia kia, cô dờ ra mà ăn.

Cô Mai mon men lại gần chiếc bàn con, mở cái nắp lồng, lấy chiếc bánh nếp ra để hai mẹ con cùng ăn.

- Cô ở với cậu Quốc thế nào ? Có ăn được ngủ được không ?

- Cậu Quốc đối xử với con tốt lắm ạ.

Mai giấu tiết câu chuyện từ lúc đám cưới cho đến hôm nay, Mai biết sau cái hôn hai người nên vợ nên chồng ấy, cậu Quốc vì tôn trọng Mai nên mới giả vờ đi làm ăn xa, cậu biết Mai sợ cậu, cũng biết Mai chưa sẵn sàng để thân thiết theo đúng nghĩa vợ chồng với cậu.

Có lẽ vì điều đó nên cậu mới đi công việc, cậu đang cho Mai thời gian tập làm quen chẳng ?

Mẹ Hằng thấy Mai im im, bằng trực giác của người mẹ bà biết Mai có điều gì giấu giếm :

- Nếu cô có gì khó chịu thì về ở với tôi, tôi cho cô đi là mong cô có một cuộc sống hạnh phúc, đỡ nhọc nhằn như tôi với bố cô ngày xưa, nếu cô thấy khổ thì cứ về đây ở với mẹ.

Chẳng có người mẹ nào là không thương con cả, tôi thấy cô buồn, tôi cũng khó chịu.

Mai sửng sốt, đây là lần đầu tiên mẹ Hằng thổ lộ nỗi lòng với Mai, nghe những lời ấy cô thấy vô cùng hạnh phúc.

Ở nơi làng quê cổ hủ này, phải hiếm lắm mới có một người mẹ như mẹ Hằng, coi con trai con gái đều như nhau, và hơn hết bà không thấy xấu hổ hay nhục nhã khi con mình lỡ dở hoặc sống không hạnh phúc.

- Mẹ nói đấy nhá, hôm nào con buồn con về đây để mẹ nuôi.

- Vâng ạ chị, lên bảo bố với Trung thu xếp dọn cơm đi.

Trong cái tiết trời mùa đông lạnh buốt, cả gia đình quây quần cùng nhau ăn bữa cơm đậm bạc.

62 - Hoài Thu

Tiếng nói cười vui vẻ nương theo không khí ấm áp lan toả khắp cả căn nhà.

Cậu Quốc nhìn thấy Mai vui vẻ cậu cũng cảm thấy vô cùng thoải mái, có lẽ đây là yêu ai yêu cả đường đi, nhưng đây cũng là khung cảnh mà cậu từng ao ước bấy lâu nay.

Vào một trưa mùa thu nào đó, có một cậu bé từng ngồi trên bậc thềm đầy lá rụng, đợi bố về cùng cậu ăn bữa cơm, nhưng đợi mãi đến chiều cũng không thấy bóng dáng bố đâu, người hầu kẻ hạ hay bà hai bà ba có đi qua cũng mặc kệ, chỉ chăm chú vào vài vốc, son phấn hay những tấm lụa là thượng hạng.

Bữa cơm hôm nay là điều mà đã rất lâu rồi cậu chưa từng có được.

Từ nhỏ đến lớn sự cô độc đã ở cùng cậu Quốc như một thói quen khó bỏ, cậu không biết bản thân đã yêu Mai từ lúc nào.

Cậu chỉ biết, khi ở cùng Mai không hề có nỗi buồn và sự đau khổ đã từng giằng xé con người cậu.

Cậu yêu một cô Mai ngây thơ nhưng rất đỗi mạnh mẽ, một cô Mai bướng bỉnh nhưng lại giàu tình cảm và tấm chân tình, Mai là tất cả thế giới tâm hồn của cậu, là bông hoa non nớt nhưng toả ra hương thơm ngọt ngào trong cõi lòng tối tăm của cậu Quốc.

Chiều đến, mẹ Hằng đang làm cỏ ở ngoài vườn rau, thằng Trung thì đi ra ngoài gặp vài đứa bạn, bố Hải lại lên quán để trông hàng, thành thử ra ở trong nhà chỉ có cậu Quốc và Mai ngồi nhìn nhau.

Mai đã bảo cậu lên giường ngủ trưa mà cậu không chịu, Mai cứ đi đâu là cậu dính theo như kẹo kéo vậy.

Nhưng ngồi một lúc, Mai chợt nhớ ra có việc để làm, liền gọi với ra ngoài vườn nói với mẹ Hằng :

- Mẹ ơi con đi ra ngoài ruộng đào mấy củ khoai về luộc nhá.
- Đi vào tận trong ấy Mai nhá, ở đầu ruộng củ hăng còn bé lắm.

Cô Mai tí tởn cặp cái rổ vào cạnh sườn, cầm cái dầm be bé ra khỏi cổng đi về phía cánh đồng cách đó một đoạn.

Đi được vài bước thì bị cậu Quốc lấy mất cái rổ, cậu cười cười nhìn Mai rồi cầm rổ bằng một tay, tay còn lại cậu nắm chặt tay cô Mai, Mai vội phẩy phẩy tay cậu ra :

- Cái cậu này, ban ngày ban mặt mà cầm tay cầm chân cái gì ?
- Anh sợ Mai lạc, Mai ngại hả ?

Cậu cứ treu treu làm cô Mai ngượng đỏ hết cả tai nhưng vẫn cứng miệng:

- Tôi việc gì phải ngại, cậu đi chậm quá..đi nhanh lên.

Trên con đường đất nho nhỏ, có hai vợ chồng nhà ai dắt tay nhau dung dăng dung dẻ nhìn tình cảm lắm nhé, mấy cô mấy bác đang cúi lưng nhặt cỏ ngoài đồng cũng phải ngẩng lên nhìn rồi cười cười, hoá ra là vợ chồng son của nhà người ta.

Mai cùng cậu Quốc một trước một sau đi trên mô đất ở đầu ruộng, chợt Mai cúi xuống nhìn nhìn ở dưới chân, rồi ngồi sụp xuống nhổ vài cây cỏ gì đấy.

- Cậu Quốc, cho cậu cái này.

Cô Mai nhét vào tay cậu mấy cọng cỏ là là :

- Tôi với cậu chơi cái này nhé, cậu phải cầm như này này.

Đây, đây là cây cỏ gà, cậu chơi bao giờ chưa.

64 - Hoài Thu

Hi hi nhìn cậu là biết chưa chơi bao giờ rồi, cậu giữ chặt nhé, nếu cây cỏ của cậu đứt là cậu thua rồi đấy.

- Thế thua thì sao em ?

Mai ra vẽ nghĩ ngợi một chút rồi cười tươi nhìn cậu :

- Thì bị búng tai chứ sao.

Ngày xưa tôi chơi trò này giỏi lắm đó, búng cho mấy đứa trẻ con về mách mẹ luôn.

Cậu Quốc thấy Mai vui như thế, cậu cũng cười tươi, nhìn cậu bây giờ hiền lắm, vẻ nghiêm nghị và lúc nào cũng trầm lặng đã vơi bớt rất nhiều :

- Tôi trước nhé, úi không đứt à, xui quá xá.

Đến lượt cậu đấy.

Cậu Quốc cũng chơi cùng cô Mai, nhưng vừa mới lần đầu, cây cỏ của cô Mai đã đứt lìa luôn rồi, cậu làm cô nào đó chỉ biết tròn mắt nhìn rồi nhăn nhó đưa chiếc tai trắng muốt và hơi hồng hồng ra.

- Cậu làm nhanh lên, tôi nói được làm được.

- Anh không khách sáo đâu, đau lắm đấy, Mai cố chịu.

Cậu Quốc nhìn Mai nhăn nhó mặt mày quay một bên mặt qua chỗ cậu, cậu mỉm cười nhẹ nhàng rồi bất ngờ thọc vào má cô nào đó một cái.

Mai đợi mãi không thấy con đau từ cái búng tai đâu, lát sau chỉ thấy một xúc cảm vô cùng êm ái từ đôi môi của cậu Quốc, chiếc hôn làm trái tim của cô Mai đập thành thịch như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Mai chột sững sờ rồi chột ngại ngừng chạy vụt lên đằng trước, cậu chơi xấu, không thềm chơi cùng cậu.

Cậu Quốc nhìn bóng dáng ai đó chạy vụt lên, biết Mai ngại, cậu chỉ hơi lắc lắc đầu rồi chậm chậm theo sau.

15 : Đêm Đầu Tiên

Anh hoàng hôn dần buông xuống nơi làng quê nhỏ, mặt trời nhàn nhạt khuất sau làn mây trắng rồi lặn vào dãy núi phía xa xa.

Nơi chiếc sân nho nhỏ, cả gia đình cô Mai và chàng rể mới cùng nhau ngồi nướng khoai rồi nướng ngô, ánh đèn hắt ra từ trong nhà cùng với hương thơm từ bếp than bay lên làm lòng người say trong sự bình yên và hạnh phúc.

Cậu Quốc thấy Mai ngồi nướng khoai, cậu cũng mon men đến ngồi gần, rồi dần dần vị trí của Mai bị thay bởi cậu Quốc, nướng một lúc thì những củ khoai béo mạp đã chín, Mai háo hức chỉ muốn được ăn luôn thôi mặc dù cơm đã ăn rồi.

Mai định lấy một củ cầm ăn lúc còn nóng thì bị cậu đánh nhẹ vào tay, Mai rất là bất mãn với cậu rồi nhá.

Cậu Quốc chỉ cười cười nhìn cô Mai rồi đưa củ khoai lên gần để thổi thổi, ngụi bót cậu mới yên tâm đưa cho vợ.

Mẹ Hằng nhìn nhìn hai vợ chồng chúng nó tình tứ rồi bĩu môi cười cười, đúng là lũ trẻ, nồng nàn với nhau gớm.

Cả nhà ngồi xung quanh cái chiếu cói màu đỏ đã hơi bạc đi vì thường xuyên đem ra trải, lẫn lẩn trong lòng bàn tay những củ khoai nóng hầm hập, ngồi nói với nhau những câu chuyện trên trời dưới đất vô cùng vui vẻ.

Ngồi cùng nhau một lúc cho đến 9 giờ thì Mai bị mẹ giục đi ngủ, khi mẹ Hằng nhắc đến chuyện ngủ nghê thì cô Mai mới ráo hoảng.

Ngày vui quá nên quên mất luôn cái việc hệ trọng này, bà Hằng thấy con gái đắm chiêu suy nghĩ thì tưởng nó ngại ngủ càng hối con bà ngủ cho mau.

Mai lùng chừng một lúc lâu lắm rồi mới đi vào buồng, vừa vào Mai đã thấy cậu Quốc chong đèn đọc sách vở gì đấy mà cậu đem theo từ lúc ở nhà, đôi mày cậu hơi nhăn lại và coi về nhập tâm vào cuốn sách lắm.

Mai rón rén và cố hết sức đi thật nhẹ nhàng rồi ngồi ghé vào mép chiếc giường bé bé.

Nói không sợ thì là dối lòng, dù sao đây cũng là lần đầu tiên hai người chính thức ngủ cùng nhau trên một chiếc giường, giường của Mai lại còn nhỏ phải nằm gần vào nhau mới vừa đủ nữa chứ.

Cô Mai định im im nằm xuống rồi quay lưng vào cậu ngủ, ai ngờ chưa kịp nằm cậu đã nói :

- Mai lại đây nằm lên tay anh này.

Cô Mai giật mình quay phắt lại, cậu Quốc đã cất sách đi từ bao giờ, cậu duỗi cánh tay vững chắc ra để cho Mai gối đầu, cậu lật chiếc chăn bông dày dặn để đón Mai vào vòng tay của cậu.

Nghe cậu nói vậy cô Mai có vẻ ái ngại :

- Cậu cứ kệ tôi... ! cậu ngủ trước đi.

- Lên đây đi em, ngồi đấy lạnh lắm.

Cậu nhắc Mai mới thấy lạnh thật, đôi tay Mai hơi hơi buốt vì vừa này lỡ múc nước dưới cái giếng cạnh vườn lên để rửa tay rửa chân.

Mai cọ cọ đôi chân vẫn để dưới nền vào nhau rồi liềm mình chui vào trong lòng cậu.

Cậu Quốc nắm lấy đôi bàn tay của Mai :

- Sao em để tay lạnh thế này.

68 - Hoài Thu

- Tôi vừa rửa tay cậu ạ.

Cậu Quốc ấn bàn tay Mai vào ngực cậu, người cậu rần rỗi và nóng hầm hập, hơi nóng từ ngực cậu toả ra làm Mai ngượng chín hết cả người, Mai cố rút cho được bàn tay ra mà cậu giữ chặt quá.

Mai xấu hổ cố rúc đầu xuống lớp chăn dày nhưng chưa ở đó được năm giây đã bị cậu Quốc lôi ra :

- Ngạt thở đó Mai.

Mai ngủ đi.

Mai không ngủ là anh lại hiểu nhầm đấy.

- Cậu hiểu nhầm cái gì ?

- Mai đoán đi.

- Tôi biết làm sao được.

Cậu Quốc nghe thế thì im lặng một lúc rồi chợt nhìn chăm chú vào mắt Mai, ở trong chăn, cậu kẹp chân Mai vào giữa chân cậu.

Mai ngớ người ra, chẳng lẽ cậu định... ! đấy hả ?

Cô Mai sờ sờ vội cúi đầu xuống không dám nhìn cậu nữa :

- Tôi ngủ bây giờ đấy, tôi mệt lắm, cậu cũng ngủ đi nhé.

Cô Mai giả vờ khoa trương ngáp ruồi một cái rồi nhắm chặt mắt lại, nhưng nói đi thì cũng phải nói lại, ở trong lòng cậu ấm thật đấy, hình như cậu Quốc chỉ dọa Mai thế thôi chứ không định làm thật.

Mai thấy cậu thở dài một hơi rồi ôm chặt Mai vào lòng, hoá ra được chông ôm là như thế này hả, thích thật đấy.

Hình như cậu Quốc lại xoa xoa đặng sau lưng Mai, cậu cố dỗ cô vợ vô tư của mình đi vào giấc ngủ.

Trong lòng cậu Quốc lúc này tồn tại hai thái cực vô cùng mâu thuẫn.

Mùi thơm thoang thoảng từ người Mai cứ vờn vờ quanh cậu khiến cậu Quốc nóng bừng hết cả người, cậu hiểu cơ thể đang vô cùng khát khao người con gái non nớt trước mặt này.

Nhưng như thế thì làm sao, cậu chẳng thể dọa Mai sợ, cậu thở dài một hơi rồi hờn giận nhìn cô Mai vô tư ngủ say trong lòng cậu.

Rồi cuối cùng cậu Quốc cũng chấp nhận số phận, kiềm chế bản thân và săn sóc vỗ nhè nhẹ Mai như vỗ em bé.

Cứ thế trải qua một cuộc giao tranh mãnh liệt trong lòng mình, đến giữa đêm cậu mới có thể đi vào giấc ngủ.

16 : Về Trên Tỉnh

Mai với cậu Quốc thoải mái chơi ở nhà ngoại hai ngày rồi cùng nhau về trên tỉnh, sau chuyến đi này cậu Quốc gặt hái được nhiều điều lắm nhé.

Ít ra Mai đã không còn sợ hãi việc lại gần cậu như hồi mới cưới nữa, khi nói chuyện với cậu, Mai đã cười thật tươi và biết nói ra những lời thật lòng.

Cậu Quốc tin rằng chẳng bao lâu nữa, Mai sẽ hiểu tình cảm của cậu dành cho Mai thôi.

Còn cô Mai, từ lúc về đến giờ cái mặt tươi tỉnh lên hẳn, mấy đứa người làm trong nhà chắc hẳn vì có cậu ở nhà nên mợ mới như thế.

Sáng nào Mai cũng đi cùng cái Hoa ra chợ, như sáng nay chẳng hạn, mợ cứ lượn đi lượn lại hàng cá.

Lúc cậu Quốc không có nhà, mợ chẳng bao giờ ăn cá cả, mợ bảo canh lắm mợ chả thích ăn.

Nhưng nay cậu về, chắc mợ muốn mua con cá quả về nấu canh chua cho cậu ăn chẳng, cứ nhắc đến lại thấy thèm.

Mai ngồi xuống lựa mua con cá cùng mấy thứ gia vị khác nữa, về ngang qua tiệm hoa của cô Thơm thì bị cô gọi lại :

- Mai ơi, có giống hồng mới về này, đẹp lắm, vào xem đi mày.

Bước chân của Mai hơi chần chừ, nói thật phải dừng cảm lắm khi đi qua tiệm bán hoa Mai mới không vào, cứ rẽ vào là y như rằng kệ nệ tay cấp tay bụng về nhà.

Mai yêu hoa lắm, hoa cỏ gì Mai cũng thích, ở nhà bố mẹ chẳng ai thích hoa như Mai cả nên đất trống thì thà để trồng rau chứ trồng hoa làm gì, sáng nở tối tàn, thà trồng rau, trồng cây ăn quả còn cho được vào bụng.

Chính vì lẽ ấy nên ngày xưa đi qua nhà cậu Quốc, mai chỉ toàn ngòai ngấm những bông hồng trắng, đỏ, hồng nở tung ở xung quanh nhà cậu.

Từ lúc ở trên tỉnh đến giờ, Mai thành khách quen của quán cô Thơm, hoa nhà cô tươi với nhiều chủng loại lắm, Mai lạc vào đây là đi quên cả lối về.

Sợ cái Hoa đợi lâu, mợ Mai kêu nó cứ về trước không cần đợi mợ, lát nữa có gì mợ xách các thứ về sau.

Cái Hoa nghe thế thì ngó nghiêng một lúc rồi nói :

- Thế con cứ mang con cá về nấu canh trước mợ nhé, tí cậu mợ về ăn là vừa.

- Ủ, nấu canh thì bỏ nhiều gia vị cho cá nó ngon nhé, mà là hay ki bo mấy cái gia vị lắm đấy.

- Mợ dạy chí phải, hí hí.

Mợ Mai nhìn cái Hoa đi một lúc mới rẽ vào cửa tiệm, hoa cúc thơm ngát nho nhỏ nhìn hay hay, mợ cứ sà vào chỗ này một tí chỗ kia một tẹo, vui đến mức quên cả thời gian :

- Này Mai, ra đây cô cho xem, chậu hồng này đẹp không, mà thích màu hồng phấn hay màu đỏ đậm.

Mai nghe thấy thế vội chạy ra xem, trời ơi lần đầu tiên Mai trông thấy bông hồng thế này, nó cuộn lại thành hình tròn tròn nhìn thích mắt lắm, trông như quả trứng gà ta vậy.

- Giống mới đây hả cô, đẹp thế.

- Ủ giống gửi từ Hà Lan về người ta trồng đấy, đẹp đáo để mà nhì, nhưng mà đắt đấy, tao lấy thử ba chậu về bán, bán được mới lấy tiếp.

72 - Hoài Thu

Sợ đất thế này chẳng ai dám mua ý.

Mai mê một chậu hoa hồng, nghe nói đất thì niềm vui cũng giảm đi một nửa :

- Đất là bao nhiêu hả cô ?

- Cũng phải 60 đồng tao mới bán được.

Mai tưởng chỉ 30 đồng là hết nhẫn, ai ngờ lại nhiều đến thế :

- Thế đất quá cô ơi, cháu chịu chả dám chơi.

- Đấy, lấy về đã đất rồi chứ mày, đẹp nhưng chắc bán hết ba chậu này tao nghỉ lấy thôi, tốn sắp bằng hoa của cả cái cửa tiệm này rồi.

Mai kìm nén khao khát, tiếc nuối sờ sờ cái lá hồng rồi đứng lên xem mấy chậu cây khác, lúc Mai để ý đến thời gian thì chợ đã vắng từ bao giờ.

Mai hốt hải chào cô Thơm định về, nhưng ra đến cửa tiệm như có gì thôi thúc Mai lại trở vào, thôi xong thế là Mai đã mua chậu hồng với giá 55 đồng.

Vừa bung chậu hoa nho nhỏ vừa về đi về nhà, chết rồi, không biết cậu thấy cậu có mắng không nhỉ, Mai tiêu ác quá, chưa bao giờ Mai đi chợ hết nhiều như này.

Mai sợ quá thế là cứ bung chậu hồng ngồi tần ngần ở dưới gốc cây gần nhà một lúc lâu mới dám về.

Còn cậu Quốc, mới sáng sớm cậu có một chuyến đi công việc cách nhà không xa, việc bàn bạc xong nên cậu về nhà khá sớm.

Cậu về ngó quanh quất cả nhà vẫn không thấy mợ Mai nhà cậu đâu, hỏi mấy người giúp việc thì họ kêu chắc mợ đi chợ.

Thế là cậu Quốc ngồi trong thư phòng xem giấy tờ, báo chí một lúc rồi lại nhìn ra ngoài cửa lớn, cô Mai vẫn chưa về.

Cậu lại tiếp tục ngồi viết vài bức thư gửi cho mấy người bạn, quá giờ chợ vẫn mà vẫn chưa thấy cô Mai đâu.

Lúc này thì cậu lo thật, cậu đi ra cổng ngóng, nhưng như thế lại càng không yên tâm, thế là cậu đi luôn ra ngoài tìm vợ.

May sao vừa đi qua đoạn rẽ thì cậu thấy Mai mặt cúi gằm xuống đất buồn thiu đang bung chấu cây đi chậm chậm về nhà.

Cậu vội bước từng bước dài đến :

- Mai đi đâu từ sáng sao giờ này mới về ? Mai bị ai bắt nạt à, hay bị đau ở đâu ?

Cậu Quốc sốt sắng hết sờ trán rồi sờ tay cô Mai, cậu tưởng Mai bị ốm hay sốt.

Mặt Mai thì buồn bã như bát com thiu vậy, cậu trông thế thì lo quá, cậu tưởng vợ đi lạc mệt nên giờ này mới về.

Cậu dứt khoát định bế bổng cô Mai về nhà thì bị cô tránh ra, lúc ấy cậu mới biết Mai không làm sao, cậu cũng bớt lo lắng được phần nào.

Cô Mai thấy cậu thì co rúm lại vì sợ, nhưng cô lấy hết dũng khí để nói với cậu :

- Cậu Quốc, tôi xin lỗi cậu, tôi có lỗi, cậu đừng mắng tôi.

Cậu Quốc nhăn mày không hiểu nhưng vẫn nói :

- Mai yêu người khác rồi à ?

74 - Hoài Thu

Cô Mai chuẩn bị tinh thần nghe cậu chát vắn thì bị hỏi vậy, cô đần mặt ra, cậu Quốc tưởng mình đoán đúng, ánh mắt cậu đau đáu nỗi buồn, cánh tay vươn ra nắm chặt tay Mai lại như sợ Mai bỏ đi mất.

Mai sợ quá lắc đầu nguầy nguậy :

- Không phải, tôi không có.

Tôi... ! tôi vừa mua chậu hoa hết những 55 đồng cậu ạ, tôi cũng biết vì sao nữa, lúc về tôi sẽ lấy tiền trả cậu, cậu đừng mắng tôi nhé.

Cậu Quốc nghe thế thì thở phào một hơi nhẹ nhõm, cậu lườm yêu Mai một cái rồi cậu bảo để cậu cầm chậu hoa cho.

- Cậu Quốc, cậu không trách tôi hả, tôi phá của quá.

- Mai yên tâm, có phá hơn nữa anh vẫn nuôi được.

- Thế nếu cậu không nuôi được nữa thì sao.

Cậu Quốc cười cười rồi nói một câu làm Mai cứ tủm tỉm cả ngày :

- Thì anh bán nhà bán cửa đi xin ăn nuôi vợ anh chứ sao.

17 : Mợ Mai Lên Phố

Cậu Quốc cưng cô Mai lắm, dạo này mấy đứa hầu nhà cậu để ý cậu Quốc được về phòng ngủ rồi, cô Mai không cấm cậu nữa.

Mấy bữa trước hai cậu mợ còn ngủ riêng, coi bộ mặt cậu lúc nào cũng buồn xo, mà mợ cũng ác gớm mới cưới đã cho cậu ngủ bên thư phòng cả tháng trời, tội nghiệp cậu.

Hôm nay cậu Quốc đi Hà Nội bàn chuyện công việc, tiện cho cả cô Mai lên thành phố chơi, mấy đứa hầu vừa dọn đồ ra xe phụ cậu mợ, vừa ghen tị trong lòng, phải chi tốt số như cô Mai thì cuộc đời chúng nó bây giờ đã khác rồi.

Mợ Mai trước khi đi còn dặn đi dặn lại cái Hoa ngày tưới nước cho mấy chậu hoa của mợ như nào, tưới mấy lần, tưới vào chỗ nào, mợ kỹ càng như thế ai nhìn vào cũng thấy mợ yêu hoa cỏ còn hơn là yêu cậu Quốc.

Cậu cũng kiên nhẫn lắm, cậu cứ mỉm cười đợi cô Mai lên xe thôi, ánh mắt cậu nhìn mợ tình tứ âu yếm, còn mợ Mai thì cứ vô tư chẳng quan tâm, mợ dặn xong một lượt mới yên tâm lên xe với cậu.

- Mai ăn cái này đi, từ đây đến Hà Nội còn xa lắm, Mai mệt thì nói với anh nhé.

Cậu đưa Mai một viên ô mai mơ chua chua ngòn ngọt để ngậm, vị ngọt nhẹ nhàng quyện trong vị chua của mơ khiến Mai bớt được phần nào cảm giác nôn nao mỗi khi lên xe ô tô.

Cậu chu đáo thế không biết, Mai giả vờ không quan tâm thế thôi nhưng trong lòng như nhuộm cái vị ngọt nhẹ nhàng của viên ô mai cậu vừa bón cho, có chồng cũng thích ghê.

Cô Mai hào hứng ngắm hai bên đường qua tấm kính xe mờ mờ, đi qua những cánh đồng bạt ngàn trồng ngô rồi trồng khoai, đột nhiên cô Mai kéo tay cậu Quốc :

76 - Hoài Thu

- Cậu ơi người ta nuôi con gì kia ?

Cô vừa nói vừa trở tay để cậu Quốc thấy, cậu nhìn theo hướng cô Mai chỉ rồi nói với vợ :

- Thỏ đấy, Mai thích không ?

- Nhìn hay hay cậu nhỉ, nhưng tôi không biết nuôi đâu.

- Mai thích thì anh mua cho nhé ?

- Thôi cậu đừng mua, tôi không biết chăm về để nó chết thì phí cậu ạ.

Cậu Quốc nghe thế cũng không nói gì, cậu âm thầm nắm chặt tay cô Mai trong lòng bàn tay mình, thì thoảng lại gãi nhẹ nhẹ vào tay cô.

Mai thấy nhồn nhột nhưng cũng ậm ờ kệ cậu, ngồi một tí thì mắt cô díp lại.

Cậu Quốc thấy vợ im im thì quay sang nhìn, cậu chỉ lo vợ đi đường xa khó chịu trong người :

- Mai lại đây, tựa vào lòng anh mà ngủ.

- Tôi chỉ ngủ một chút thôi cậu nhé, lát nữa cậu mỏi thì gọi tôi dậy đấy.

- Được rồi, lại đây nào.

Cậu biết Mai buồn ngủ lắm rồi, cậu cẩn thận ôm vợ trong lòng, nhẹ nhàng vén vài sợi tóc rũ xuống trước trán ra đằng sau tai cho Mai, cậu vòng tay ôm vợ thật chặt.

Lúc đến Hà Nội thì cũng đã quá giờ trưa, hai vợ chồng cậu mợ đi thẳng đến nhà riêng của cậu.

Giờ mợ Mai mới biết cậu Quốc giàu ghê gớm, cậu không chỉ có biệt phủ ở trên tỉnh, cậu còn có nhà to oí là to ở hẳn mặt tiền trên Hà Nội.

Cô Mai bẽn lẽn đi sát cạnh cậu, còn cậu Quốc với chú lái ô tô thì đang bận xách đồ vào nhà, cậu Quốc chợt cảm thấy Mai cứ đứng sát vào cậu như có gì muốn nói, cậu liền cúi xuống :

- Cậu ơi, cậu có bao nhiêu nhà ?

- Không nhiều lắm đâu, trong Đà Nẵng với Sài Gòn có hai căn là đủ rồi.

- Ui nhiều thế, cậu giàu ghê.

Cậu Quốc nhìn mợ Mai đang đứng vò nhẹ chiếc khăn tay, luống cuống như con dâu mới về nhà chồng, cậu nhìn Mai cười cười rồi trêu :

- Ừ tiền của anh cho Mai hết rồi còn gì.

Giờ anh nghèo còn Mai mới giàu, Mai giàu rồi đừng bỏ anh nhé.

- Cho đâu, đây là tôi cầm hộ cậu thôi.

Cậu nói thế người ta nghe được tôi lại mang tiếng ra.

Cô Mai nhăn mặt, nhưng nghe cậu trêu thì cô đỏ bừng cả tai, vượt lên đi trước cậu để cậu đỡ nhìn thấy, cậu thấy cậu lại trêu Mai thì ngại chết mất.

Cậu Quốc đi vào cất gọn đồ đạc rồi dắt tay cô Mai đi ra quán ăn để ăn trưa.

Lần đầu Mai được lên Hà Nội, đâu đâu cũng thấy hàng quán chen chúc nhau, người ngồi bên vỉa hè tấp nập, chỗ nào cũng chỉ thấy toàn người là người, cậu Quốc phải nắm chặt tay Mai sợ vợ lạc.

Cô Mai thì dáo dác nhìn quanh, ở đây nhiều thức lạ quá, bánh gì màu xanh lá dứa nhìn trong vắt, trông ngon mắt đáo để.

78 - Hoài Thu

Cậu Quốc dẫn Mai vào một nhà hàng nho nhỏ gần đây nhất, cậu hỏi Mai muốn ăn gì rồi gọi món.

Mai bụng đói cồn cào, cô ăn say sưa, thức ăn trên này ngon thế không biết, Mai chăm chú ăn đến no căng cả bụng mới thôi, cậu Quốc ăn nhanh lắm, cậu ăn xong thì ngồi đợi Mai, thì thoảng lại hỏi Mai có vừa miệng không, chu đáo không chê vào đâu được.

Ăn xong cơm trưa hai vợ chồng lại nắm tay nhau đi dạo phố một lúc, sau đó thì về nhà đi ngủ trưa, vợ Mai không muốn ngủ đâu, vợ muốn đi đây đi đó xem phố phường mà cậu Quốc không cho, cậu cứ ép Mai về nhà ngủ bằng được.

Mai chẳng biết tống cậu ý, cậu chỉ muốn ôm Mai thôi, Mai giẫy ra thì cậu lại giả vờ kêu lạnh, cứ xán lại ôm vợ cho bằng được mới thôi.

Mợ nằm mãi mà sự hưng phấn muốn đi chơi không để cho Mai ngủ, nằm chán chê không ngủ nổi Mai mới sờ nhẹ lên ngực cậu định chui ra, vừa mới đụng vào thì bị cậu nắm chặt tay.

- Mai ngủ đi, không ngủ là hư đấy.

Cậu vừa nói vừa kẹp chân Mai vào chân cậu làm cô hết đường thoát, nhưng vẫn bứt rứt không ngủ được, cậu Quốc đành phải hứa với Mai :

- Ngủ đi tối cho Mai đi đến nơi này.

- Có vui không cậu ?

- Vui lắm, ngủ đi em.

Mai nghe cậu dỗ mới xuôi xuôi, nằm nhắm mắt một lát rồi ngủ luôn, cậu Quốc thấy vợ ngủ ngon lành chỉ biết cười khỏ.

18 : Cậu Oì Em Sợ

Trời Hà Nội đêm xuống trông mịt mờ, nhưng dọc đường đi hàng quán chưa bao giờ thôi tấp nập.

Trên vỉa hè, đầy những người ngồi vòng quanh mấy cô hàng phở, hàng bánh rồi hàng hoa quả.

Cậu Quốc cùng cô Mai lên xe ô tô, cậu bảo đưa Mai đến chỗ này hay lắm, nhưng hình như hơi xa nên hai vợ chồng phải đi xe.

Mai đưa mắt nhìn ngắm bên đường, trái ngược với quê nhà bạt ngàn đồng lúa thì ở đây chỗ nào cũng có đèn điện chiếu sáng chói.

Các nhà hàng hoa lệ với mùi thức ăn hoà quyện vào nhau khiến người ta chỉ muốn rẽ ngay vào để thưởng thức.

Cậu Quốc với Mai ngồi một lúc thì đến, cậu nắm tay vợ.

Đang chuẩn bị vào thì bị ai đó gọi giật lại :

- Anh Quốc, đúng là anh rồi, lâu lắm rồi tôi mới gặp, anh khoẻ không ?

Bước tới là một người đàn ông có vẻ trạc tuổi cậu Quốc, ánh mắt anh ta cương trực và trông khá hiền hoà, anh ta chìa tay ra bắt tay cậu Quốc như hai người bạn thân lâu ngày mới gặp lại.

- Tôi khoẻ, cảm ơn anh.

- Đây chắc là vợ anh, cô Mai phải không ? Anh cho tôi xin lỗi, hồi đám cưới anh tôi lại vướng công tác bên Tàu, đặt vé rồi đấy mà về không kịp.

Mai bị điểm mặt thì ngơ ngác nhìn cậu Quốc rồi lại nhìn bạn cậu, cô ngượng ngịu cười cười thay cho câu trả lời rồi nép sát vào người cậu Quốc.

80 - Hoài Thu

- Hai vợ chồng đi xem chiếu bóng phông, thế vào đi cho kịp giờ, hôm nào tôi mời anh và chị sang nhà tôi chơi.

- Nhất định, vậy hẹn anh hôm khác.

Cậu Quốc cười cười tạm biệt bạn rồi dắt tay vợ đi vào trong, vé vào cửa cậu đã đặt trước rồi nên không cần đứng xếp hàng như mọi người.

Cậu cùng Mai ngồi vào hàng ghế thứ 3 ở giữa, không gần cũng chẳng xa, rất vừa vặn.

Ở phía giữa rạp là chiếc máy chiếu bóng to ơi là to đang được phủ khăn đen kín mít, Mai háo hức cứ quay ngang quay dọc nhìn ngắm mọi thứ.

Ngồi coi chiếu bóng không chỉ có người mình mà còn rất nhiều người Tây, họ da trắng, mũi lõ, đàn ông để râu ria xồm xoàm, đàn bà thì diện những bộ váy dài nom lạ mắt lắm.

Ngồi hàng ghế trên cùng là một cặp vợ chồng người Pháp ăn mặc sang trọng, áo có đính viền vàng loé lên lấp lánh trong bóng tối ở rạp.

Xung quanh họ có vài tên cao to vây quanh, mặt ai nấy hầm hầm như đi đánh trận.

Mai hơi sợ, mợ luôn tay mình vào tay cậu nắm chặt, cậu Quốc cảm nhận được sự căng thẳng của vợ, cậu nhìn Mai lo lắng :

- Mai khó chịu hả ?

- Dạ không cậu, ở đây nhiều người quá cậu nhi.

Cậu Quốc nghe thế cười nhẹ trấn an vợ, đột nhiên cậu cúi xuống gần mặt cô Mai, Mai thấy thế hốt hoảng tưởng cậu định trêu mình, giữa chốn thanh thiên bạch nhật mà cậu định chim chuột với Mai hả, người ta cười cho bây giờ.

Nhưng ngoài dự đoán, cậu chỉ dịu dàng vén sợi tóc loà xoà trước trán Mai rồi lại quay ra nhìn lên màn chiếu ra vẻ chăm chú lắm.

Mai mừng hụt bữu đôi môi nho nhỏ nguyền cậu.

Trước khi bộ phim bắt đầu thì có một người Pháp trẻ tuổi dùng tiếng Pháp để giới thiệu tựa đề của bộ phim.

Mai chẳng hiểu anh ta nói gì, nhưng ngay sau đó có người đã phiên dịch lại toàn bộ lời của anh chàng người Pháp kia.

Mai hào hứng nhìn dòng chữ được chạy trên tấm màn màu trắng «Phim tô màu SIERRA», từng hình ảnh dần được hiện rõ, nhảy nhót trên màn màu.

Mai cắn môi run run, hoá ra đây là phim chiếu bóng, những ngày trước Mai chỉ được nhìn thấy hình ảnh tô đen trắng trên tờ báo hằng ngày, vậy mà nay Mai đã được trông thấy tận mắt.

Mai vui lắm, nhưng nhiều hơn là biết ơn cậu Quốc, nhờ cậu mà Mai mới được trải qua những ngày tháng mà Mai chưa bao giờ nghĩ mình sẽ có được.

Bộ phim đang đến hồi gay cấn thì một tên hầu cúi thấp đầu chen vào hàng ghế phía sau bò tới chỗ cậu Quốc, hấn ta thì thào vào tai cậu rồi lại cúi đầu thật thấp chạy nhanh ra phía ngoài.

Cậu Quốc nghe tên hầu lạ nói thì mặt biến sắc, cậu nắm chặt tay Mai :

- Mai, giữ im lặng và đi theo anh, tuyệt đối không được buông tay ra.

Ánh mắt cậu đánh lại, tay cậu đỏ mề hôi nắm thật chặt tay Mai, cậu đề phòng dẫn vợ ra ngoài.

82 - Hoài Thu

Còn cách cửa ra một đoạn, bên trong rạp bỗng trở nên nhón nháo, giọng ai đó hét âm lên :

- Có bom, có bom, chết rồi chạy nhanh lên.

Phút chốc người trong rạp chiếu bóng chạy ủa ra khỏi chỗ ngồi, dẫm đạp chen nhau hòng bỏ ra cho được bên ngoài.

Mấy kẻ bảo vệ đang dùng bạo lực để dẹp đường đưa đôi vợ chồng quý tộc người Pháp ra ngoài trước.

Khung cảnh nhón nháo, ồn ào chưa bao giờ có.

Mai cùng cậu Quốc sắp thoát ra được bên ngoài thì trong đám đông có ai đó đẩy một nhát khiến cô Mai xây xẩm mặt mày, lúc trấn tĩnh lại thì Mai lạc mất cậu rồi.

Cô bị dòng người cuốn ra xa ời là xa, đằng sau lưng tiếng động rầm trời cứa vào não khiến Mai phải ôm đầu, người không ra kịp tan xác bên trong rạp, những bà đầm ông tây chạy tán toạt không còn quan tâm đến bất cứ thứ gì nữa.

Mai cố gắng quay lại tìm kiếm nhưng không thấy bóng dáng của cậu Quốc đâu.

Lần này thì Mai sợ thật rồi, sợ lắm... !mắt cô ầng ậc nước nhưng không dám rơi một giọt nào, Mai sợ trong lúc cúi đầu gạt nước mắt, Mai lỡ mất cậu.

Cậu ời em sợ...

19 : Lạc Mất Chồng

Dòng người xô đẩy nhau bắt đầu tản ra hết, rạp chiếu bóng Hoàng Lan chỉ còn là một đồng đồ nát, thời bấy giờ bom rơi đạn nổ đã không còn xa lạ đối với con người nữa, nhưng lần này lại xảy ra việc lớn.

Hoá ra hai vợ chồng quý tộc người Pháp được bảo vệ cặn kẽ bên trong rạp có địa vị cao lắm, không rõ cụ thể họ là ai, nhưng họ là nhân vật chủ chốt khiến nhiều người bị bỏ mạng oan ngày hôm nay.

Những tên cảnh sát, bảo vệ mặc trang phục xanh và trắng nhanh chóng nhảy xuống từ những chiếc xe ô tô không có mái che.

Mai đi ngược vào đám người, cố gắng dùng đôi chân nhỏ bé chen chúc tới gần đồng đồ nát.

Vừa nãy, khi tiếng nổ sắp vang lên, cậu Quốc đã đẩy Mai ra phía bên ngoài cậu chủ động buông tay cô ra.

Khoảnh khắc sinh tử ấy, trái tim Mai đau đớn như ngừng đập, nhờ cậu vẫn còn ở bên trong, nhờ đâu cậu chưa kịp ra thì sao ? Lỡ mà như thế...sau này Mai biết ở với ai ?

Lực lượng bảo vệ xếp thành hàng rào quây đồng đồ nát lại để điều tra, người ta khiêng ra từng cái xác người để chồng lên nhau, đắp duy nhất có một manh chiếu gọi là che đi cảnh tượng kinh hoàng ấy.

Mai như cái xác không hồn, lê đôi chân tứa máu vì bị xô đẩy nên vấp ngã, Mai phải tìm cậu Quốc, sống phải thấy người chết phải thấy xác, Mai không thể mất cậu như thế này được.

- Này cô kia, chỗ này không được vào ?

- Tôi xin anh, anh cho tôi vào tìm chồng tôi.

84 - Hoài Thu

Lần này thì nước mắt Mai tuôn trào, Mai vừa nhìn thấy trên đồng xác kia, chiếc áo màu đen và dáng vóc cao cao giống hệt cậu, đầu óc Mai choáng váng, cô đau đớn nấc nghẹn.

Chẳng lẽ tất cả chấm dứt như thế này sao, cậu đi rồi Mai phải đi theo cậu, Mai không để cậu ở dưới đây lạnh lẽo một mình đâu.

Tên bảo vệ nhìn thấy thế cũng chẳng quan tâm, hắn ta hét mạnh Mai ra, không quan tâm đến sự nhếch nhác của một người phụ nữ đang mang trong mình nỗi đau mất chồng.

Mai quỳ xuống, lạy lục, cố gắng van xin trong dòng nước mắt :

- Tôi xin ngài, ngài cho tôi vào tìm chồng tôi, chồng tôi ở ngay kia...anh ấy ở ngay kia.

- O hay cái chị này, không thấy người ta đang điều tra à, bao giờ xong tức khắc chị nhận được xác chồng.

Lần này thì Mai chẳng quan tâm đến vẻ mặt hăm hăm xác xược của tên bảo vệ, mày dám cản bà, bà đập mày chết.

Mai đẩy mạnh tên bảo vệ khiến hắn ngã dúi dụi xuống đất, lăn đến vài vòng, cô chạy xộc vào trong lạt manh chiếu nát làm nó bật tung lên.

May quá...không phải cậu, một gương mặt hoàn toàn lạ lẫm, máu trên đầu người ấy vẫn chảy ra thành từng dòng thấm vào nền đất đen.

Mai không dám nhìn nữa nhưng cô đã chắc chắn ở đây không có cậu, may quá.

Chưa bao giờ Mai thấy vui như thế này, bây giờ mợ phải đi tìm cậu, đi tìm chồng của mợ.

Bầu trời tối đen như mực, đã khuya khoắt lắm rồi, tên bảo vệ bị Mai hắt ra hầm hầm đứng dậy, khuôn mặt hấn dữ tợn, hấn muốn dạy cho con đàn bà kia một bài học.

Hấn xắn tay áo lên tiến lại gần.

Mai thấy vậy thì hoảng sợ, ban nãy Mai tức quá nên làm việc không nghĩ đến hậu quả, nhìn tên đàn ông bặm trợn đang găm gù tiến lại gần Mai co giò lên chạy.

Ngu gì mà đứng lại cho nó đánh mình.

- Thăng Hậu, mày còn đứng đấy hằm hè ai, vào đây khiêng đồng gạch này ra cho tao.

Tên bảo vệ thấy có người gọi thì quay về hướng Mai vừa chạy chửi tục một câu rồi quay lại.

Bây giờ Mai phải đi tìm cậu Quốc, nhưng bốn bề tối đen như mực, Mai biết cậu ở đâu mà tìm, đường phố sau cơn tai ương đã dần thừa thốt người, đường Hà Nội nói rộng thì rộng thật, nhưng toàn ngõ với ngách nhỏ xiu, ẩm thấp và bẩn thỉu.

Mai không dám đi xa, chỉ quanh quất ở đấy, nhớ đâu cậu quay lại tìm Mai mà không thấy thì chắc chắn cậu sẽ lo lắng lắm.

Gió thổi ào ào luôn lách vào trong lòng Mai, cánh tay cô đã tê rần đi vì lạnh, lang thang lâu trong cái rét lạnh, cô thấy khổ không thể tả.

Ánh đèn nê ông từ trong con ngõ hắt ra làm lóe sáng cả quãng đường, đây có lẽ là chỗ tấp nập nhất từ này đến giờ Mai trông thấy.

Những chỗ khác đều tối cả, hay mình rẽ vào đấy đứng đợi cậu nhí.

86 - Hoài Thu

Nghĩ là làm, cô Mai mon men tiến lại gần căn nhà đông đúc người ra kẻ vào, chắc không ai để ý đến một đứa con gái nhếch nhác đứng rúm ró ở ngoài cửa đầu nhĩ.

Nhưng càng lại gần Mai càng cảm thấy đây là sự lạ, trên ban công tầng 2 của toà nhà trong ngách, các cô gái ăn mặc mỏng manh cầm những chiếc khăn mùi soa sắc sỡ vẫy vẫy mời chào.

Ở ngoài cửa cũng ra đứng hai cô gái trẻ, chưa có khách thì hạch sách mấy đứa hầu, đàn ông đến một cái thì khuôn mặt đổi ngay sang đáng vẻ nịnh nọt sum xoe, cứ cô này khoác tay ông nọ đi vào thì lại có cô khác ra đứng thay.

Chết rồi, chẳng lẽ đây là nhà thổ mà người ta vẫn thường hay chê trách phê phán trên báo đấy sao.

Mai định chạy ra ngoài thì có người đã trông thấy, hấn ta bước lại nắm chặt lấy cổ tay Mai kéo vào bên trong.

- Em này giá thế nào bà chủ ?

Người đàn bà được gọi là bà chủ lia đôi mắt ti hí và khuôn mặt diêm dúa nhìn người vừa bước vào, bà ngạc nhiên vì trong đám «gái» của nhà bà làm gì có gương mặt nào như thế này đâu nhĩ.

Nhưng bà ta chỉ suy nghĩ đúng ba giây, thân kệ, tiền vào túi thì có chó nó mới chê.

- Em này mới đến, hàng xịn đấy anh, tươi ngon lắm, em lấy 100 đồng thôi.

- Đắt thế, người nó bần như này mà cũng lấy cái giá đấy cơ à.

Từ lúc bị kéo vào nhà thổ, Mai vùng vẫy kịch liệt, cô cố hết sức cào cấu vào người hấn, tên đàn ông phải dùng cả hai tay mới giữ được Mai.

Nghe hai kẻ ở phường buôn thân bán xác trả giá, Mai thấy lục phủ ngũ tạng trào lên từng cơn.

Không thể kìm nổi nữa, Mai nôn ra thật, nôn hết những gì sót lại trong dạ dày vào kẻ kinh tởm trước mặt.

Hắn giật mình vội hất Mai ra, cô Mai lúc này đã mệt lả người, nhưng bằng hết sức bình sinh từ trong bụng mẹ, cô vọt chạy ra ngoài.

- Ôi dồi ôi nó chạy rồi, thằng Tị đâu, dẫn người đuổi theo con đ* kia nhanh lên.

Cả nhà thổ nhồn nháo tiếng chửi rủa của ông khách mua d*m, tiếng bước chân huỳnh huých chạy đuổi theo.

Mai sợ quá, cô ra khỏi con ngõ nhỏ, đằng sau có năm sáu tên bặm trợn cầm cây gậy to dùng rượt theo.

Cô gái với bước chân nhỏ bé yếu ớt chạy ở phía trước, mồ hôi chảy ra ướt sũng tóc Mai, hai hàng nước mắt tuôn trào nhỏ từng giọt rồi tan vào trong tiếng rít của cơn gió.

«Cậu ơi, nếu hôm nay tôi bị bắt, tôi thà chết ở đây cậu ạ, tôi mà chết rồi cậu đừng nhớ tôi quá nhé».

Ngay lúc này, Mai nhận ra mình cần cậu cực kì, cần vòng tay ấm áp ôm mợ mỗi đêm, cần từng chiếc hôn dịu dàng xoa tan nỗi đau đón về thân xác mợ lúc này, Mai cần cậu...chỉ cần mỗi cậu Quốc thôi.

Hình như mợ yêu cậu mất rồi.

Ánh sáng từ mấy chiếc đèn pin chiếu rọi về phía Mai, bắt chợt Mai va vào vòng ôm vững chắc của ai đó, mùi hương quen thuộc bủa vây lấy cô.

Lúc này, Mai bật khóc thành tiếng, Mai ôm lấy người ấy thật chặt.

20 : Em Thương Cậu

Bắt lấy mấy tên côn đồ trước mặt, bắt sống cho tôi.

Cậu Quốc gắn lên từng tiếng, hơn chục người cầm đèn pin vừa nẩy lao vào đám người vừa đuổi theo cô Mai, phút chốc tiếng gào thét đau đớn vang vọng cả góc trời.

- Mai đừng sợ, anh đến rồi.

Cậu Quốc xót vợ, cẩn thận từng li từng tí bế Mai lên xe, cậu lại lấy chiếc áo khoác bông dày bao quanh người vợ.

Cậu dịu dàng hôn lên từng giọt nước mắt đang chảy đầy mặt cô Mai rồi áp trán mình vào gần.

Cậu biết Mai sợ lắm, sao những kẻ đó dám động vào người vợ cậu, người mà cậu nâng niu đến mức không dám chạm nhẹ, vậy mà bọn chúng dám... !

- Cậu ơi...em sợ lắm, may mà bây giờ có cậu ở đây.

Cậu ơi em y...

Tiếng yêu Mai chưa kịp nói thì cô mệt đến mức lả đi, cậu Quốc thấy Mai không nói gì nữa thì hốt hoảng :

- Mai, em đừng ngủ, tỉnh lại đi em... ! anh xin em.

Chú Đông đi nhanh tới bệnh viện cho tôi.

Lúc Mai tỉnh táo thì trời đã tờ mờ sáng, chiếc rèm cửa trắng xóa nơi bệnh viện im lìm không có một tia sáng, vừa thấy Mai động dậy, cậu Quốc đã tỉnh hẳn.

- Đỡ mệt chưa em, uống nước nhé !

- Cậu ơi, hôm qua cậu đi đâu, em không tìm thấy cậu.

Mai vẫn còn hốt hoảng vì sự việc kinh hoàng đêm hôm qua, cô lại bắt đầu khóc, Mai cố gắng gạt đi giọt nước mắt đang chảy trên khuôn mặt.

Nhìn mặt cậu Quốc bơ phờ và tiều tụy quá, chắc cậu đã thức cả đêm để chăm sóc cho Mai, cô không muốn làm cậu lo lắng nữa.

Cậu Quốc thấy vợ khóc thì sốt ruột, cậu đặt ngay cốc nước lên chiếc tủ nhôm ở đầu giường rồi vội vàng ôm vợ vào lòng.

- Mai đừng sợ, tất cả đã qua rồi.

Anh đi tìm Mai, nhưng không thấy em đâu, vẫn còn may, em vẫn ở đây... ở trong lòng anh.

Cậu ôm siết Mai, đôi môi cậu tìm tới môi Mai, dường như việc gần gũi cô lúc này là niềm an ủi duy nhất khiến cậu có cảm giác an toàn, đêm qua cậu thật sự vô cùng hoảng hốt.

Cậu đã tìm Mai rất lâu, tìm khắp các nẻo đường và góc ngách, cậu quay lại đóng đồ nát ở rạp chiếu bóng, kiểm tra từng nơi từng chỗ, hỏi thăm biết bao nhiêu người, nhưng ai cũng đều nói không biết.

Cậu thật sự vô cùng tuyệt vọng và đau đớn, nhưng may thay cậu đã tìm được Mai, khoảnh khắc thấy sự chập vạt của vợ, cơn giận dữ cùng cảm phần cứ thay nhau ngự trị, sự dịu dàng khi đứng trước mặt vợ cùng con quỷ trong người cứ giao tranh với nhau.

Lần này, những kẻ đã từng ức hiếp vợ cậu sẽ phải trả giá đắt.

Mai ngửa đầu lên để cậu hôn, cô nắm chặt lấy tay cậu, đôi môi của cậu trần trọc trên đôi môi hơi tái của Mai.

90 - Hoài Thu

Chẳng biết đã qua mấy phút, khi nghe tiếng bước chân còm cộm của y tá ở phía ngoài Mai mới giật mình buông cậu ra.

Cô cúi gằm mặt xuống và chổng tay vào miệng để che đi sự bối rối.

- Tâm trí của bệnh nhân đã ổn định hơn chưa ? Nếu rồi thì không cần tiêm liều thuốc hôm nay nữa, lúc nào cũng có thể về nhà được.

À, anh chồng lưu ý thường xuyên thay băng gạc ở vết thương trên chân cho vợ nhé.

- Dạ cảm ơn cô, cậu ơi em không sao rồi cậu ạ, mình về nhà đi.

- Hay ở lại vài ngày nữa để đảm bảo, anh lo lắng.

- Đấy, nhất cô nhé, chồng cứng như cứng trứng thế này, đêm qua phải sốt sình sịch lên đấy.

Cô Mai nghe nói thì thì liếc trộm cậu một cái, cậu thương Mai quá, sau này vợ phải đối xử với cậu thật tốt mới được, mẹ Hằng nói đúng, Mai chính là cái đứa ở trong phúc mà không biết hưởng.

Cậu Quốc cùng Mai về nhà ở Hà Nội, trôi qua hai ngày thì cậu cùng vợ quay về tỉnh, ở Hà Nội thì phồn hoa và đông đúc đấy, nhưng ngật nổi ồn ào quá vợ không quen.

Cậu Quốc thương vợ, cậu đi cùng Mai về nhà luôn, công việc cũng không cần bàn bạc nữa tất cả gác lại chờ lần sau.

Ngày cậu vợ trở về, mấy đứa người hầu được dịp tất bật làm việc, đứa thì hầm gà ác hầm bồ cho vợ, đứa thì nấu canh cá, xào đậu với tỏi, mùi thức ăn thơm lừng bay khắp cả bếp.

Hôm nay lúc con gà trống mới gáy Mai đã tỉnh dậy rồi, định đi ra ngoài vệ sinh thì bị cậu ôm eo lại :

- Sao lại dậy sớm thế, ngủ tiếp đi em.

- Cậu cho em xuống, cậu bỏ tay ra.

Nếu là thời gian trước chắc cậu sẽ nghe lời vợ, buông tay ra, nhưng chẳng hiểu sao bây giờ cậu chẳng những không thả mợ ra lại còn ôm chặt hơn, cậu siết mạnh eo Mai khiến mợ chui lại vào trong ngực cậu.

- Cậu bỏ tay ra đã, tôi có việc gấp lắm.

- Mai có việc gấp gì ? Mai nghỉ đi để anh làm cho.

Ồ cái cậu này hay thật, đi vệ sinh thì làm sao mà đi hộ được, nghĩ thế nhưng Mai ngai nói với cậu lắm, nhục hết cả cái mặt.

- Việc này siêu gấp, cậu không giúp được tôi đâu.

- Mai không nói thì không được đi, chân em đang bị đau mà.

Mai tức ời là tức, thế là nói huých toẹt ra luôn, ở cùng cậu đến đi đ*ì mà cũng khó thế này.

- Tôi đi vệ sinh, cậu bỏ ra nhanh lên.

Cậu Quốc cũng không ngờ, nghe vợ nói thế thì đứng hình một lát rồi vội vàng buông eo cô Mai ra, cậu cũng đi xuống theo.

Mai đang định vào nhà xí thì bị cậu bế thốc lên đưa tận nơi, Mai xấu hổ muốn cháy cả mặt, cậu này hâm nặng rồi.

Trải qua việc vừa nãy cô Mai không thể ngủ nổi nữa, thế là nằng nặc đòi cậu dẫn đi tập thể dục.

92 - Hoài Thu

Lũ người hầu chỉ biết lắc đầu ngán ngẩm, nhiều khi cái tính mợ nhà mình ầm ương thế đấy, chân đã đau lại còn đòi chồng đi tập thể dục.

Cậu Quốc thì chiều cô Mai, sợ vợ mệt với đau nên lại «thân chinh» lấy cái xe đạp trong kho ra đèo mợ đi khắp tỉnh.

Cậu còn dẫn Mai bám chắc vào người cậu kéo ngã nhưng cô chẳng thèm nghe, thì thoảng lại còn dang hai tay ra để đón cái không khí âm ẩm khi trời vào xuân.

Cậu Quốc thấy vợ không nghe lời thì cố tình lượn vài vòng cho chiếc xe ngã nghiêng, lúc ấy cô Mai mới sợ liền ôm chặt eo cậu không rời.

- Cậu ơi sắp đến năm mới rồi đấy.

- Ủ, năm mới hai vợ chồng mình về nhà bố Hải ăn tết nhé ?

Cô Mai còn tưởng cậu nói đùa, bây giờ con gái mà gả đi thì là con nhà người ta rồi, làm gì được về nhà mẹ đẻ ăn tết đầu mà cậu cứ dụ.

21 : Cô Cẩm Nghi

Cụ Tổng không cho đâu ? Đây là cái Tết đầu tiên em về nhà cậu mà, làm thế lại mang tiếng ra ý.

Với lại mình còn phải đi lại mặt hai bên gia đình ấy cậu.

- Việc đấy Mai không cần bận tâm, tất cả đã có anh lo hết rồi.

Muộn rồi, về nhé, Mai cẩn thận sương đấy.

- Cậu vất vả quá đi mất, thương cậu quá cơ.

Cậu Quốc vừa nghe Mai «lỡ» nói lời thân mật, lòng cậu vui như đánh trống, cậu vui đến mức ngỡ là mình nghe nhầm.

- Mai vừa nói gì thế ?

Lần đầu tiên tỏ ý thân mật với cậu, cô Mai cũng ngượng chín cả mặt, nhưng nghe cậu hỏi cô cũng chẳng dám nhắc lại, bây giờ Mai cảm thấy bản thân mình như một con người khác vậy... ! Một kẻ mới biết yêu.

- Em chẳng nói gì hết.

- Đâu có, anh vừa nghe thấy vợ anh nói thương anh mà.

- Không phải, vợ nào của cậu ý.

Cậu Quốc giả vờ thờ dài một hơi rồi rồi bảo :

- Ừ, đúng là không phải vợ này thật.

94 - Hoài Thu

Cô Mai nghe thế thì máu đánh hanh lại nổi lên, cô vỗ nhẹ vào lưng cậu nói :

- Cậu còn vợ nào khác nữa hả ? Cậu có lâu chưa ? Sao em không biết gì ?

Cậu Quốc nghe Mai nói thì cười cười :

- Thì người vừa nói thương anh nhưng không chịu nhận đó.

Mai biết mình lại bị cậu trêu, ngượng nhưng vẫn dững cảm ôm lấy eo cậu.

Cô Mai giờ đã khác rồi, trong tình cảm cô đã dần chủ động với cậu, Mai không muốn để cậu phải mệt mỏi vì dỗ dành cô nữa.

Là con người bằng xương bằng thịt chứ có phải mình đồng da sắt đâu mà không biết mệt, chẳng ai cứ nhất nhất phải yêu người không có tình cảm gì với mình cả.

- Cậu ơi, em có chuyện này muốn nói.

- Mai nói đi, anh nghe đây.

Bầu trời hôm nay đẹp lắm, mới sáng đã hừng nắng lên rồi, tuy không hẳn là ấm áp nhưng sự dễ chịu vẫn làm người ta ngây ngất lòng.

Chùm hoa mộc trắng nhỏ li ti ven đường toả mùi thơm nhẹ nhàng cứ vờn vờ trong không khí sớm mai.

- Cậu Quốc, em muốn nói là em...

- A...anh Quốc này bố ơi.

Mai chưa kịp nói hết câu thì một chiếc ô tô màu đen tấp lại gần, cậu Quốc khi ấy chăm chú nghe Mai nói thì chợt giật mình vì tiếng gọi, cậu phải phanh xe lại.

Người đến là một cô gái trẻ tuổi, nhìn thì chắc là tiểu thư quyền quý nhà ai đó, cô ta khoác lên mình bộ áo dài màu trắng ngà, trên cổ có đeo vòng vàng lấp lánh, vẻ ngây thơ trong sáng hiện rõ ở ánh mắt.

Bên cạnh là một người đàn ông trạc tuổi cụ Tổng, có lẽ là bố của cô gái ấy, hai người ở trong xe nhìn ra bên ngoài.

- Anh Quốc, lâu lắm mới gặp anh, em đã nhớ tới anh từ mấy ngày trước đấy.

Cậu Quốc nghe cô gái nói thì chỉ cười rồi gật đầu :

- Chú Hưng ạ, chú đến nhà cháu chơi nhé ! Ở ngay gần đây thôi.

Người được gọi là chú Hưng nhìn cậu với vẻ mặt hiền hoà :

- Cái Cẩm Nghi cứ nằng nặc đòi phải đi lối này xem có gặp anh Quốc của nó không, đấy thế mà gặp thật, có duyên đáo để.

Hôm nay chú phải vào nhà anh Tổng có việc gấp cần bàn bạc, chắc lúc về sẽ đi luôn, hay chú để em nó ở đây chơi, lâu lắm hai anh em không gặp nhau rồi, tầm chiều chú tạt qua đón nó nhé.

- Dạ vâng, nếu chú bận thì cứ để Cẩm Nghi ở đây chơi ạ.

Cẩm Nghi vui mừng chỉ đợi bố cho phép liền mở cửa xuống xe, Mai cũng xuống khỏi chiếc xe đạp, cô không biết họ là ai nên cũng không dám nhiều lời.

Bây giờ Mai mới bàng hoàng nhận ra, cậu Quốc luôn luôn quan tâm và biết hết mọi người mọi thứ của cô, nhưng đối với cậu, Mai chẳng biết gì cả.

Hình như cậu cũng không muốn Mai phải bận tâm vì những mối quan hệ khác ngoài cậu, không ép Mai phải ở trong nhà cụ Tổng, cũng không muốn Mai phải giáp mặt với bà hai bà ba, có lẽ cậu sợ vợ mình bị bắt nạt.

96 - Hoài Thu

Cậu Quốc luôn bao bọc và yêu thương cô như thế.

Cô Cẩm Nghi xúng xính trong bộ áo dài đẹp mắt, mái tóc cô ta được vấn một cách tỉ mỉ và gọn gàng trên đầu, hai bên tóc mai thì thoảng rủ xuống vài sợi như có như không, cô là một thiếu nữ với vẻ ngoài trong sáng, ngây thơ.

Mai đi đằng sau họ, nhường chỗ bên cạnh cậu cho cô gái ấy, hai chiếc bóng đi ngược nắng đan cài vào nhau, tự nhiên Mai thấy ghen ghen lạ thường.

- Anh Quốc tết có lên nhà em chơi không ? Chị Cẩm Anh bảo nếu gặp thì nhắn hôm nào ghé qua nhà chị ấy chơi, chị ấy mới đẻ em bé đấy.

Cậu Quốc chỉ mỉm cười thay cho lời đáp, từ nãy đến giờ thấy Mai cứ lẻo đẻo đằng sau, cậu bèn dừng lại đợi vợ.

Cô Cẩm Nghi thấy cậu dừng lại thì cũng quay lại nhìn phía sau, dường như bây giờ cô ta mới chú ý đến Mai.

Mai đối diện với ánh mắt của hai người chỉ biết cười trừ rồi đi lên song song với cậu.

Cậu Quốc một tay dắt chiếc xe đạp Liên Xô, một tay nắm lấy cánh tay vợ đi, lúc này cậu mới trả lời cô Cẩm Nghi :

-

Tết anh sẽ cùng vợ đến thăm bác Hưng và các em.

- Úi đấy, nhớ anh quá nên em quên mất chào chị dâu, thất lễ quá.

Chị dâu, em chào chị ạ, chị dâu xinh đáo để.

- Vâng, tôi chào cô.

Mai cũng chỉ nói được có thế, lại im lặng nắm tay cậu và lắng tai nghe hai người trò chuyện, thi thoảng cô Cẩm Nghi lại ghé vào người cậu cười đùa.

Có thể họ thân với nhau lắm, nhìn cách nói chuyện vô tư và gần gũi của cô ta làm Mai cảm thấy cô ấy mới là vợ của cậu Quốc.

Mặt Mai hơi xị ra, cô biết làm thế này là nhỏ nhen, nhưng Mai cũng biết ghen mà, cậu còn thân thiết với cô ấy như thế..

22 : Hoa Hồng Nát

Cậu Quốc diu Mai và đi cùng cô Cẩm Nghi vào nhà, mấy đứa người chầu cứ trở mắt ra nhìn, mới sáng sớm cậu mợ còn tỉnh tứ dất dúi nhau đi thể dục thể thao mà lúc về đã vội mang theo cô nào đi cùng rồi.

Cậu Quốc đưa thằng Hào cất xe đi hộ, rồi dắt Mai vào nhà.

Cô Cẩm Nghi trông thấy cảnh đó, cô ta híp mắt nhìn rồi chột tinh ranh trêu chọc :

- Hai vợ chồng tình cảm ghê cơ, em nhìn mà ghen tị đấy.

- Nào có đâu, tại chân tôi bị đau nên cậu ấy mới phải diu thôi, cô Cẩm Nghi vào bên trong đây.

Cái Hoa tay chân nhanh nhẹn không cần mợ phải sai, nó mang ra nào mút gừng, mút mợ, mút sấu... !hôm nọ cậu mợ mua từ Hà Nội về.

Lại đem thứ trà hoa cúc «thượng hạng» mà mất cả tháng Mai mới mò mẫm làm ra được đi pha với nước nóng thơm nức cả mũi.

Cậu Quốc về đến nhà thì có người báo tin khách đến đợi trong thư phòng để bàn công việc.

Trước khi đi cậu chỉ kịp dặn dò Mai hai câu :

- Lúc nào Mai muốn đi đâu thì gọi Hoa nó diu đi nhé, chân em đang đau đừng tự đi một mình.

Cậu lại quay sang cô Cẩm Nghi lúc này đã ngồi xuống chiếc ghế được trải thảm lót ấm áp :

- Cứ tự nhiên nhé Nghi, anh có việc một chút đã.

- Ôi dào, anh còn phải khách sáo với em à.

Cậu chỉ cười cười rồi đi đến thư phòng bàn công việc.

Cô Cẩm Nghi cùng với Mai mỗi người ngồi một bên trên chiếc bàn tròn.

Cô ta cầm vào tách trà bằng hai ngón tay, nhẹ nhấp đôi môi được thoa son đỏ mọng, cái phong thái toát ra từ cô Nghi thật nền nếp, từng cử chỉ như cố ý thể hiện cô ta là một tiểu thư nhà giàu sang trọng quý phái vậy.

Mai đối diện với cô Cẩm Nghi thì thấy ngại, từ lúc cưới cậu đến giờ, Mai chưa bao giờ phải gặp riêng bất kì người họ hàng nào nhà cậu cả, có lẽ hôm nay là lần đầu và Mai phải tập quen dần với điều đó.

Cô Nghi đưa mắt quan sát khắp nhà rồi nhìn Mai nói :

- Căn nhà này vẫn y như ngày xưa, năm ngoái tôi còn đến đây chơi vài tuần rồi mới về đây, hồi trước tôi có trồng khóm hoa thủy tiên ngoài kia chị.

Hôm nay đến thì chẳng thấy đâu, anh Quốc vẫn không biết chăm sóc cây cối gì cả, chỉ tham công tiếc việc thôi.

Mai nghe cô ấy nói nhẹ nhàng câu trách cứ thì chợt giật mình, Mai cứ tưởng năm trước cậu hầy còn bên Tây, hoá ra đã về rồi, còn ở đây với cô Cẩm Nghi nữa.

Chỉ một câu nói vô tư của cô ta thôi mà làm lòng Mai buồn như bát cơm thiêu thế này.

Mai cũng chỉ biết cười ngại ngùng rồi nói :

- Thế hả cô ?

- Lúc mới đến tôi thấy nhiều hoa hồng các loại lắm, là chị trồng đúng không ? Anh Quốc thì chắc chắn là không biết làm mấy công việc vườn tược rồi, chị khéo tay quá.

100 - Hoài Thu

- Vâng, tôi chỉ mua giống ở ngoài chợ rồi về chăm bón thôi, cũng không phải khéo hay gì đâu.

- Chị đừng ngại, cứ coi tôi như em gái mà nói chuyện đi, khéo về sau lại thành người trong gia đình ấy.

Mai nghe cô ấy nói xong câu đó thì không hiểu :

- Người trong gia đình ?

- À không, ý tôi là thân thiết như người trong gia đình ấy, chị đừng hiểu nhầm mà khổ thân tôi.

Cô Cẩm Nghi nói xong thì đầy mắt ánh lên nụ cười giễu nhại, cô ta coi thường người phụ nữ đang ngồi trước mặt đây, ngu ngốc và nhút nhát thế này, nào có xứng đáng với một người như anh Quốc.

Người đàn ông tài giỏi và đã kinh qua nhiều sóng gió ở đời, anh ấy cần một người phụ nữ ngang hàng xứng lứa, «giỏi việc nước, đảm việc nhà» chứ không cần kẻ chân lấm tay bùn ngày ngày chỉ biết chơi với hoa cỏ như thế này.

Nhưng cô ta là kẻ biết thời thế, sự khinh miệt chỉ kéo dài vài tích tắc, nụ cười giả lả nhưng thân thiện lại nở trên đôi môi đỏ tươi.

Cô Cẩm Nghi kéo tay Mai lại, nắm lấy như thân thiết lắm :

- Em cũng thích trồng cây, mà mấy năm nay mãi học bên Pháp, đâm ra lại chẳng có thời gian, em cũng muốn đi theo chị học hỏi, chị đồng ý dạy em nhé.

- Tôi nào dám, nếu cô muốn thì tôi sẵn sàng giúp sức.

Hai chị em ngồi một lúc rồi cùng kéo nhau ra sân, trong sân trồng giàn cách từng bụi hồng nở tung lên mây bông đỏ với trắng toả hương thơm lừng.

Thật ra cậu sống thế nào thì chỉ cần hỏi bà vú ở đây lâu năm là biết, từ lúc cô Mai về làm vợ cậu, cuộc sống của cậu lên hương hẳn, lúc nào khắp nhà cũng chìm đắm trong hương hoa man mát và dễ chịu.

- Chị Mai ơi chị không trồng cây «Ngọc Bích» hả ?

- Đó là cây gì thế ? Tôi chưa nghe tên bao giờ.

- À em quên mất, hình như ở đây không có cái giống đấy, chị Cẩm Anh nhà em phải đem từ nước ngoài về, hôm nào quay lại em bảo người chiết ra rồi tặng cho chị nhé.

Mai nghe thế thì ngẩn người, Mai thực sự không biết cây cối đó trông như thế nào ? Đất và quý như thế, Mai nào có phù hợp để được nhận.

- Tấm lòng của cô tôi xin ghi nhớ, nhưng giống cây quý thế ấy chắc tôi không biết cách chăm sóc đâu, cảm ơn cô.

- Ui trời, chị lại thế rồi, chỗ chị em mà chị nói khách sáo như vậy là không được đâu đó.

Thật ra người như cô Cẩm Nghi không thích hoa cỏ gì cho cam, ngược lại cô ta còn cực kỳ ghét.

Sở dĩ như vậy là do cô ta có một cái mũi nhạy cảm với tất cả các mùi hương, cô ta ghét ngửi mấy cái mùi nồng nặc như hoa cỏ này.

Trên tay sẵn cầm chậu hồng cảnh mà mấy hôm trước Mai «rinh» được từ quán cô Thơm về, đột nhiên chiếc gai nhọn ở trên thân cây đâm vào tay cô ta.

Cô Cẩm Nghi chột kêu lên rồi làm rơi chậu hoa hồng xuống đất, vỡ tan tành.

23 : Liệu Lấy Cậu Mai Có Hạnh Phúc

Xoảng...

Mợ Mai trông thấy chậu hồng mà mình yêu quý, cắn răng bỏ tiền ra mua trong nháy mắt rơi xuống mà cô không kịp đỡ, vỡ tan nát thành những mảnh nhỏ.

Cổ họng Mai như có gì nghẹn ứ lại không thể nói được.

Thậm chí Mai cũng không thèm hỏi han gì cô ta, còn cô nàng ấy, cô ta đang đưa tay lên gần mắt để quan sát xem cái chỗ nhỏ xíu vừa bị gai đâm ở đâu.

Cậu Quốc đang bàn dở công việc, nghe tiếng đổ vỡ, cậu vội bỏ tất cả ở đấy để ra ngoài.

Cầm Nghi nhắc trông thấy bóng cậu, cô ta vội ngồi thụp xuống như muốn thu dọn mấy cái mảnh sứ vỡ ra từ chậu cây.

Lúc cậu đến gần thì trông thấy cảnh tượng thế này : vợ cậu thì đứng như trời trồng, cái Nghi thì miệng liên tục xin chị tha lỗi, tay chậm chậm thu dọn.

- Sao thế Mai ?

Cô Mai chỉ nhìn cậu không nói, vì Cầm Nghi đã nói thay Mai rồi :

- Em xin lỗi chị, vừa nãy em nâng chậu hoa lên xem, gai trên đó làm xước tay em, em không cố ý làm vỡ chậu hoa của chị đâu, chị đừng trách em chị nhé !

Cậu Quốc cũng thoáng vẻ khó xử, cậu nhìn Mai, khuôn mặt Mai lạnh tanh nhưng cũng không có vẻ gì là giận dữ.

Còn cô Cẩm Nghi, cô ta liên tục động vào mấy mảnh sứ vỡ ra về hồi hận lắm, bất chợt cô ấy kêu lên :

- A, đau quá.

Trên lòng bàn tay của cô ta chảy ra một dòng máu đỏ cùng với một vết cắt dài.

Hai hàng nước mắt rơi xuống như mưa đỏ, thấy cô ta như thế cậu Quốc bắt đầu sốt sắng theo :

- Để đó sẽ có người dọn, vào nhà băng vết thương lại đi.

Cô ta chỉ đợi cậu nói có thể, sục sục đứng dậy đi vào trong.

Cái dáng người lả lướt nay có thêm phần yếu đuối như nhành liễu phát phơ giữa gió khiến người ta tiếc thương.

Còn cậu Quốc, không thấy vợ mình lên tiếng, cậu bèn quay ra hỏi chuyện Mai thì cô đã đi vào trong bếp từ bao giờ rồi.

Cậu Quốc bồi rồi thờ dài một tiếng rồi theo cô Cẩm Nghi vào nhà.

Mai vào tới bếp, cô cảm ra một cái chổi lá cau, cái Hoa trông thấy mợ thế thì bảo :

- Mợ để con làm cho, mợ mà động vào khéo lại rách tay như cái cô kia đấy.

Nó nói bằng giọng ầm ức, cái Hoa tỉnh lắm, nhìn là biết cô Cẩm Nghi giả vờ giả vịt, chỉ tội mợ nhà nó, hiền quá rồi để cô ta cậy thế bắt nạt, mợ nó mà cứ thế này có ngày mất chồng như chơi.

Nó chép chép cái miệng lắc đầu như trái đời lắm.

Mai nghe thế thì cười buồn, cô nói :

- Mợ mày có phải tiểu thư đài các gì đâu mà sợ đứt tay.

Hai mợ con vác chổi ra dọn dẹp đồng lộn xộn, cái Hoa nhặt mảnh vỡ gom lại bỏ vào thau, mợ Mai thì nhẹ nhàng nâng niu cái rế với bông hồng đã dập nát, gai đâm vào tay mợ, mợ cũng chẳng thấy đau, nó bảo :

- Mợ trông ra vườn hả ? Vỡ nhoét hết cả ra rồi, còn sống nổi không mợ ?

- Không biết, nhưng phải thử.

Mai nhắc cây lên mang ra vườn trồng, cô cầm cái dầm đào bới một lúc rồi trồng lại cái rế xuống.

Nói đi thì cũng phải nói lại, Mai chỉ là một đứa con gái nhà nông, quen với cây cối ruộng vườn hơn là thiết đãi các tiểu thư trong bữa tiệc xa hoa.

Mai ghét phải ứng phó những người như cô Cẩm Nghi, nền nếp, phong thái cao quý của cô ta cũng đủ đè Mai bẹp dí dưới chân rồi.

Chung quy lại Mai không phải là con người ngờ nghệch, cô biết suy tính trước sau, cũng đủ hiểu bộ mặt thật của cô gái kia.

Cô ta cố ý nói những câu khó hiểu, ám chỉ không bao lâu nữa sẽ trở thành một người thân thiết trong gia đình Mai.

Nghĩ đến đây thôi, nỗi buồn như màn sương mù giăng kín nơi bờ mi, nếu như vậy thật, Mai quyền hạn gì mà ngăn cấm.

Mấy ngày nay Mai bị niềm hạnh phúc của một kẻ đang yêu che mờ đi đôi mắt, bây giờ, cái sự thật nhãn tiền rành rành ngay đây, một ngày nào đó, cô Cẩm Nghi cũng sẽ trở thành vợ cậu thôi.

Cái Hoa đã hót xong đồng sứ võ đem đi vớt, còn Mai, càng nghĩ cô càng buồn, chẳng hiểu sao nước mắt cứ thi nhau chảy ra, Mai không hiểu từ bao giờ lòng cô trở nên uỷ mị như thế này.

Mai khóc không thành tiếng.

Trong nhà, cô Cẩm Nghi đang được người hầu băng bó bàn tay ngọc ngà, cô ta dõi theo ánh mắt cậu Quốc ngồi đối diện.

Từ lúc đi vào đến giờ, cậu chẳng thèm nhìn người đang bị thương lấy một cái, cậu gọi người hầu đem hộp sắt cấp cứu ra rồi băng bó cho cô ấy.

Cậu Quốc đang sốt sắng vô cùng, ánh mắt cậu cứ dờ ra phía ngoài sân, nhìn mãi vẫn không thấy bóng dáng vợ của cậu đâu.

Mai đang làm gì thế nhỉ ? Mai giận dữ gì cậu chẳng ? Chỉ tương đây câu hỏi nhưng lại cứ luẩn quẩn trong đầu cậu Quốc, làm cậu đứng ngòai không yên.

Cho đến khi tiếng kêu của cô Cẩm Nghi phát ra mới làm cậu giật mình :

- Ai ui chị nhẹ tay giúp em với.

- Tôi xin lỗi cô ạ.

Cô ta thành công thu hút ánh mắt của cậu, cô cười dịu dàng rồi nói :

- Em vụng quá, hôm nay đến chơi còn làm vỡ đồ của chị Mai.

Vừa nãy em còn tưởng chị ấy định mắng em cơ.

Cậu Quốc nghe thế thì hơi nhúu mày, rõ ràng là cậu chẳng thèm tin lời cô ta nói :

- Không sao, Mai không mắng ai hết.

106 - Hoài Thu

- Vâng, em cũng nghĩ thế.

Lúc về em sẽ gửi lại chậu hoa khác tặng chị nhé, anh thấy có được không?

- Không cần đâu, anh sẽ lo việc đó.

Đứa hầu nghe cậu nói vậy thì nhẹ nhàng bữu môi liếc cô Cẩm Nghi, nghe giọng cô ta như bản thân mới là nạn nhân vậy, cũng may, cậu chẳng bị lừa, xong xuôi nó bùng hộp cấp cứu đi cắt :

- Dạ thưa cô cậu, xong rồi ạ, con xin phép.

Cậu Quốc hơi hơi gật đầu.

Đột nhiên cậu nói :

- Xuống bảo mợ lên đây !

- Dạ vâng ạ.

Cô Cẩm Nghi nghe cậu nói vậy thì hơi nhú mày, ánh mắt ghen tị không thể giấu cứ thế lộ lộ ra, cô ta nói bằng cái giọng nửa thật nửa đùa :

- Đúng là vợ chồng son có khác, một bước không rời.

Giá mà sau này em lấy được tám chồng như anh Quốc thì đúng là cả đời không cần lo nghĩ.

Cậu Quốc nghe thế thì hơi nhú đôi mày rậm, nhưng cậu cũng chỉ nói một câu coi như an ủi :

- Điều đó em không cần lo lắng, bác Hưng và mọi người sẽ bảo vệ em.

- Như vậy thì còn gì đặc biệt nữa, quan trọng là mình lấy đúng người, ngày tháng sau này cũng trôi qua hạnh phúc hơn anh ạ.

Cô Cẩm Nghi nói ra vài lời thật lòng, cô ấy đã ám chỉ như thế rồi, cô ta không tin cậu còn không hiểu rõ.

Nhưng cậu Quốc chỉ gật gật đầu không nói, cậu hướng ánh mắt ra phía bên ngoài.

Bông hồng đỏ Mai trồng nở tung và trĩu xuống trong cái nắng hanh nhè nhẹ.

Cậu nghĩ đến Mai.

Liệu lấy cậu Mai có hạnh phúc ?

24 : Cậu Quốc Cũng Biết Giận

Em ngồi đây đợi một lát chúng ta cùng nhau dùng bữa nhé !

Nghĩ đến vợ mình cậu Quốc lại sốt ruột, trong mắt cậu chỉ toàn những lo lắng ưu tư.

Vợ cậu mạnh mẽ nhưng cũng nhạy cảm lắm, tự nhiên một cô gái lạ lẫm theo cậu về nhà mà không có một lời giải thích, từ lúc về nhà Mai chẳng thèm nói năng gì với cậu nữa rồi.

Đợi mãi vẫn không thấy bóng dáng thanh mảnh của vợ Mai nhà cậu đâu, cậu Quốc thở dài một tiếng rồi đích thân đi bắt cô nào đó, cậu không thể vui vẻ khi không biết lý do Mai khó chịu với cậu.

Cậu rào chân bước vào bếp, vẫn không thấy vợ, cái Hoa đang dờ tay nấu canh cá thì thấy bóng ai như cậu chủ nhà mình, nó giật bắn cả người.

Nó chắc mẩm cậu đang đi tìm vợ đây mà, nó gọi với theo :

- Cậu Quốc ơi, vợ ở ngoài vườn ý.

Mấy cô hầu đang cặm cùi người thì làm gà, người lại gọt khoai nghe cái Hoa hét gọi thì quay ra nhìn, con này trông bé người mà cũng tài lanh gớm.

Còn cậu Quốc, nghe cái Hoa bảo, cậu gật gật đầu rồi ra vườn.

Nắng hắt trên tán cây xoan đào, gió làm rụng lá tả những bông hoa hình xoắn ốc, có bông rơi trên mái đầu đen mượt của Mai.

Mai không biết có người vừa đến, cô còn đang bắt sâu cho mấy luống rau và còn đang bận phụng phịu.

Cô lăm bằm trong bụng, Mai thì thương cậu rồi đấy, mà cậu chẳng thèm yêu Mai nữa gì cả, có mới nói cũ, không thèm cậu nữa.

- Không thêm gì cơ ?

Cô Mai nghe giọng cậu thì giật bắn cả mình, cô ngẩng phắt đầu lên nhìn cậu rồi lại giận dỗi tiếp tục cúi mặt xuống, tay thì giả vờ vạch lá tìm sâu :

- Cậu nghe nhầm rồi, tôi chẳng nói gì cả.

- Em giận anh hả ?

Mai ngừng tay lại một chút ngạc nhiên, nhưng rồi lại gạt đi :

- Không.

- Nếu Mai không hài lòng gì về anh, thì phải nói ra chứ.

Chúng ta là vợ chồng mà, được không em ?

Cậu ngồi xổm xuống cạnh vợ không ngại nền đất ướt át bẩn thỉu, cậu lần tìm tay Mai trong đám lá rau xanh mướt rồi nắm chặt trong lòng bàn tay :

- Sao tay Mai lạnh thế này, đứng lên vào nhà với anh được không ?.

«Vào nhà để nhìn cậu chim chuột với cái cô Nghi gì kia à ?» Mai nghĩ.

Cô gạt tay cậu ra và đứng lên, lau đôi tay ướt của mình vào vạt áo, mai bước xông xông ra ngoài.

Cậu Quốc thấy tự nhiên Mai dỗi tính dỗi nét như giận dỗi, lại không mở miệng nói một lời, cậu buồn và lo lắng quá.

Cậu đuổi theo vợ, bóng dáng cao lớn đường hoàng, đỉnh đặc áp chế lòng tay Mai vào tay cậu, cô càng phản kháng, cậu càng nắm chặt.

Mấy đứa người làm hóng hớt thấy cảnh đấy thì cười khúc khích :

- Trông cậu mợ nhà mình đẹp đôi chúng mày nhỉ, như đôi chim cu ấy.

110 - Hoài Thu

Cái Hoa đang quét sân nghe loáng thoáng mấy đứa chị mình nhắc chim cu... ! gì gì đó thì nó ngơ ngáo phát biểu luôn :

- Chim cu mà nấu cháo thì ngon đáo để chị nhỉ ?

Mấy đứa khác nghe thế thì nhìn nhau rồi phá ra cười, mồm lẩm bẩm «Con Hoa này hâm nặng rồi.»

Còn ở ngoài sân vườn, cô Mai tức xì khói vì cậu cứ bám theo, cô lườm cậu rồi nói :

- Cậu lên nhà tiếp khách đi, lát nữa tôi lên bây giờ.

Nghe vợ đuổi mình, cậu cúi đầu buồn bã, cậu vâng vâng tay cô như lấy lòng :

- Mai không nói nguyên nhân khiến Mai ghét anh thì anh không để Mai đi đâu.

- Tét nhất đến nơi rồi tôi không muốn cãi nhau với cậu, tôi không muốn xảy ra mâu thuẫn rồi lại mặt nặng mày nhẹ, mong cậu hiểu cho.

Cậu Quốc nghe thì thì ngạc nhiên lắm, dường như Mai đang nói chuyện với cậu như người xa lạ vậy, cậu nói như xin xỏ ấy, nhưng lại như cái mái chèo đầy chiếc thuyền nan trôi ngày càng xa khỏi bờ.

Cậu thất vọng, buông thõng tay mình khỏi tay Mai, cậu nhìn thẳng vào đôi mắt còn vương nước của vợ, giọng nói vang lên chứa đựng sự ảm nẫn và bất lực :

- Liệu Mai đã bao giờ coi anh là chồng chưa ?

Ánh mắt cô Mai đối diện nhìn thẳng vào cậu không lảng tránh, nếu như là lúc trước Mai luôn luôn sẵn sàng đáp lại câu hỏi này.

Nhưng còn bây giờ thì sao ? Sau khi đã phát hiện ra tình cảm tận sâu trong trái tim này rồi, cô bắt đầu lo được lo mất.

Một ngày nào đó cậu sẽ giống như cụ Tổng sao ? Ba vợ bốn nàng hầu.

Rồi trong trái tim cậu, còn góc ngách nào dành cho một kẻ như Mai cơ chứ ?

Mai cắn đôi môi đỏ không nói gì, vết thương đã lên da non ở chân lại nhói lên từng cơn đau thất nhẹ.

Mái tóc được vắn gọn gàng trong chiếc khăn nhung đen bật tung ra rồi bay theo từng cơn gió đầu xuân.

Chợt, tiếng gọi của cái Hoa vang lên như phá tan bầu không khí căng thẳng này :

- Cậu mợ ơi lên ăn cơm thôi.

Mai nghe thế thì lạnh mặt quay vào nhà trước, bỏ lại cậu lòng đầy muộn phiền chậm chậm bước theo sau.

Cô Cẩm Nghi tay vịn vào chiếc khăn bằng lụa quý đang híp mắt lại nhìn tấm ảnh cưới được lồng khung viền vàng cẩn thận của cậu mợ được treo tại phòng khách.

Thấy Mai, cô ta nở nụ cười tươi tấn bước tới, giả bộ như chưa hề xảy ra chuyện vừa nãy, cô khoác tay Mai :

- Chị Mai đi đâu đấy ? Em còn chưa nói được nhiều chuyện với chị.

Mai cười gượng, cô nhẹ bỏ bàn tay đang đan vào khuỷu tay mình ra, nói :

- Mời cô vào đây ăn cơm cùng vợ chồng tôi.

112 - Hoài Thu

Cô Cẩm Nghi tinh tế nhận ra được cử chỉ ấy của Mai, cô ta nhếch mép cười thầm, người đàn bà này không ngu ngốc như cô ta nghĩ, nhưng cũng không phải là mối lo ngại lớn, muốn lên mặt với cô ta hả ? Cứ chờ đấy «Đường dài mới biết ngựa hay».

Ba người ngồi vào bàn cùng nhau ăn cơm trưa, cô Cẩm Nghi ăn ít lắm, cô ta ý nhị chỉ qua loa vài gắp rồi kêu mình đủ rồi.

Mai cũng chẳng thèm quan tâm, muốn ăn bao nhiêu là tùy người, đối với một cô nông dân như Mai, không ăn thì chỉ có đói đến ngực dán vào lưng chứ hơi đâu mà gảnh gót như mấy tiểu thư nhà giàu.

Cậu Quốc cả buổi chỉ để ý sắc mặt Mai, thấy hôm nay vợ ăn ít hơn thường ngày, cậu muốn nhắc Mai ăn nhiều vào, nhưng chợt nhớ ra hai vợ chồng cậu còn đang dỗi nhau, thế là lại phải kiềm chế.

Nhưng càng nhìn Mai, cậu lại càng thêm bứt rứt.

Thấy cậu Quốc cứ ngó sang bên cạnh không yên, cô Cẩm Nghi bèn lên tiếng nhằm nhắc nhở cậu đang lơ đi sự có mặt của cô ta :

- Chị Mai lần sau bảo nhà bếp đừng nấu canh cá nhé, anh Quốc hình như không thích ăn.

Mai nghe vậy thì chỉ gật gật đầu coi như đáp lại.

«Đến sở thích của chồng còn phải phiền người khác nói lại với vợ cậu là Mai đây cơ mà.

Nghe có buồn không chứ, cậu không thích sao không nói thẳng với Mai ? Thế là thời gian qua cậu phải chịu khổ à ?» Mai phiền lòng nghĩ ngợi.

Cậu Quốc nghe cô Nghi nói thế thì đôi lông mày rậm hơi nhíu lại, cậu không hài lòng liếc nhìn cô ta, cậu nói :

- Anh không thích ăn cá lúc nào ?

Cô Cẩm Nghi không ngờ là cậu đề ý câu nói băng quơ ấy, cô ta muốn ra oai mà lại bị cậu vặn ngược khiến cô chỉ còn nước ấp úng.

Ánh mắt cô ta phụng phịu như bị ai bắt nạt, nhưng chỉ một giây sau, cô ta cười tươi nói :

- Ồ không phải ạ ? Ngày xưa ở nhà em, em chưa thấy anh ăn cá bao giờ, còn tưởng anh không thích ý.

Sau câu nói ấy bàn ăn lại lâm vào im lặng, cô Nghi cố giữ nụ cười nhục nhĩ đông cứng trên mặt.

Chưa bao giờ cô ta mất mặt đến mức này, ở Hà Nội, trong các bữa tiệc dành cho tiểu thư con nhà quan lớn, thương gia, doanh nhân, có kẻ nào dám làm phật lòng cô ta như người đang ngồi trước mặt này đâu chứ.

Nhưng cô ta lại không thích những kẻ tầm thường ấy, một lòng muốn làm mợ cả nhà anh Quốc.

Nhưng đâu ngờ, giữa đường nhảy ra một con bé nông dân nghèo khổ, việc này sẽ trở thành mối nhục lớn trong cuộc đời của cô ta.

Cơm vừa dùng xong chưa kịp nghỉ ngơi thì có xe ô tô đến đón cô Cẩm Nghi về Hà Nội.

Cô ta làm như vô ý đánh rơi chiếc khăn thêu hoa ở dưới đệm ghế bành, lúc về còn tỏ ra thân thiết nắm lấy tay Mai như quyến luyến lắm.

25 : Giận Dỗi

Mấy hôm nay, cậu Quốc và Mai xảy ra chiến tranh lạnh, cậu Quốc mà là Liên Xô thì cô Mai cũng là Mỹ, chẳng ai chịu nhường ai.

Đây là mấy đứa người làm, bằng đôi mắt cú vọ nó quan sát được, còn thực hư thế nào thì chúng nó cũng chịu chết.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, ai là kẻ đã gây ra sự tình này rồi vô mong một cái là mất dạng ? Chắc chắn là cái cô tiểu thư đồng đánh hôm nọ chứ còn gì.

Người đầu mà ưỡn à ưỡn ẹo, nhìn ngứa hết cả con mắt.

Ở trong thư phòng, cậu Quốc đang kiểm tra lại một số giấy má, thư từ ở trong Sài Gòn gửi ra, cậu xem hết sức tập trung, không phát ra bất kì một âm thanh nào.

Nhưng tâm tư cậu đầu chỉ đơn giản thế, cậu đang lắng tai nghe động tĩnh bên ngoài, cậu nhủ thầm, chỉ cần Mai còn quan tâm, chỉ cần Mai còn nhớ đến chồng mà pha cho cậu một cốc nước đường là được.

Nhưng càng đợi cậu càng sốt ruột, trong lòng vô cùng bứt rứt, cậu cố đợi một lúc nhưng vẫn không có động tĩnh gì cả.

Cậu bỏ công việc đấy, giả vờ như đi vòng qua sân vườn xem người còn ở đó không, nhưng ra đến nơi chẳng có gì ngoài vườn tược xanh mướt toàn rau là rau.

Cánh cổng sắt đột nhiên kêu «kẹt» một tiếng làm người ta như bừng tỉnh giấc, Mai xách cái làn được đan bằng dây mây bước vào, cô đi thẳng vào bếp, không biết là không nhìn thấy chồng hay là không quan tâm.

Cậu Quốc chán nản, cậu muộn phiền chống tay lên trán suy tư, đôi mắt cương nghị ánh lên một tia bất đắc dĩ, bây giờ Mai chỉ cần nói chuyện với cậu trước thôi, cậu sẽ tha thứ cho Mai, nên biết bản thân ở đâu trong lòng vợ cậu, không được yêu cầu quá nhiều.

Trưa đến, mấy đĩa hàu bày biện cơ man nào là thức ăn trên chiếc bàn gỗ được trải khăn thêu hình hoa hồng đỏ thắm.

Có món đồ xanh xào với tỏi Mai thích ăn nhất, cậu Quốc lẳng lẳng đi rót nước vào hai chiếc ly thủy tinh rồi đặt trên bàn, cậu còn cố tình đặt gần ngay chỗ trống bên cạnh.

Nhưng nào ngờ, mấy đĩa hàu dọn xong mâm cơm rồi nhẹ nhàng bảo với cậu nhà mình :

- Cậu ơi, mợ dặn cậu ăn cơm đi, mợ vừa ăn ở dưới kia với con rồi ạ.

Cậu Quốc nghĩ đến sắp được gặp vợ thì lòng bồi hồi, cậu còn đang nghĩ xem lát nữa nên nói gì với Mai, nghe đĩa hàu nói vậy cậu nhú mày.

Cái Hoa chợt thấy sắc mặt cậu không vui, hình như cậu đang tức giận. Nó chưa bao giờ thấy cậu thật sự giận dữ bao giờ, vừa nãy nó còn cự nự với mợ vì sợ cậu mắng, nhưng mợ lại bảo :

- Sợ gì, cậu mắng thì xuống đây bảo mợ, cậu hiền lắm.

Mợ đã nói thế thì nó phải nghe thôi chứ gì, nhưng sao nó thấy từ lúc truyền đạt lại câu nói của mợ cho cậu, không khí cứ lạnh lạnh làm sao ý.

Cậu Quốc nhắm đôi mắt lại như bất lực, niềm vui mừng ban nãy tự nhiên không cánh mà bay, cậu buồn và hệt hẫng đến lạ kỳ, cậu đột ngột đứng thẳng lên, đôi chân dài bước nhanh về phía nhà bếp.

Trên bếp lửa đỏ hồng, nồi khoai vàng đang sôi ùng ục, hơi bốc lên hun nóng không khí và làm hồng gương mặt cô nào đó.

Chiếc đũa cả bè ra to hơn đôi đũa bình thường đang kẹp một củ khoai nóng bỏng tay, cô Mai suýt xoa lột lớp vỏ nâu bên ngoài, ruột ở bên trong bờ bọc vàng ươm là vàng.

Bây giờ Mai mới thấy mình đói, vừa nãy bị cậu làm cho đầy một bụng tức nên Mai quyết định không ăn cơm cùng cậu nữa.

Gió xuân nhẹ thổi làm chiếc màn chắn ở cửa bay bay, chú chim sẻ nhỏ nhảy lò cò nhặt những hạt gạo cái Hoa làm rơi ra ở phía ngoài, bắt chột chú ta hoảng loạn đảo đôi cánh bay đi mất.

Chiếc bóng cao lớn đi ngược ánh nắng dừng lại một lúc, rồi vén tấm màn màu trắng bước vào.

Mai thấy cậu, cô ngạc nhiên lắm, tay vẫn còn cầm củ khoai, nhưng Mai mãi nhìn người vừa bước vào đến mức quên cả ăn.

Cô chột đứng bật dậy, đôi môi hồng hào mấp máy :

- Cậu...tôi..

Cậu Quốc chỉ nhìn Mai chăm chăm, ánh mắt nghiêm nghị mà dửng dưng, cậu nói :

- Đứng dậy, lên nhà ăn cơm với anh.

Mai ngạc nhiên, hoá ra cậu hằm hằm như vậy chỉ là muốn bảo cô lên nhà ăn cơm.

Nhưng mà vừa nãy ánh mắt cậu vô cùng lạnh lùng, qua một lúc mà Mai vẫn thấy ngạc nhiên xen lẫn hốt hoảng.

Cô phụng phịu, không chịu đứng dậy, Mai nhìn đi nơi khác rồi nói :

- Tôi ăn rồi, cái Hoa không bảo với cậu à ?

- Mai có lên không ?

- Tôi bảo không là không mà.

Cậu Quốc không nói nhiều hơn một lời, cậu bước đến, bóng dáng cao lớn rần rỏi dần cúi thấp xuống phủ lên người Mai, chỉ ba giây, chân Mai đã không còn chạm đất.

Đôi tay vững chắc bằng một cú nhấc đã bế bổng thân hình bé nhỏ của cô Mai lên.

Mai đương lúc dở tính lì lợm trẻ con ra thì bỗng trời đất đảo điên, lúc này cô hoảng thật, tay bám vào áo cậu thật chặt vì sợ nhờ cậu tức quá ném Mai xuống đất thì sao ?

Cô Mai la hét, giãy giụa đòi xuống khỏi vòng tay cậu, mấy đứa người làm dọn dẹp xong ôm cái mâm không đi xuống trông thấy cảnh đấy, đứa nào cũng xấu hổ đỏ cả mặt.

Riêng cái Hoa thấy hốt hoảng, nó định chạy đến cứu mợ thì bị chị Là cản lại, chị kêu :

- Vợ chồng cậu tình tự với nhau mà ra đây làm gì con hâm này.

Cái Hoa tò mò nhìn chằm chằm hành động của cậu mợ, xưa nay nó chỉ thấy bu thấy dì mình bế em bé trên tay thế kia thôi, hoá ra người lớn cũng có thể bông bế như vậy.

Nó chợt cảm thán một câu :

- Cậu Quốc khoẻ ghê chị nhỉ ?

Chị Là che miệng, đôi mắt híp lại cười bí hiểm, chị nói :

- Khoẻ mới tốt chứ, khoẻ thể mới nhanh để em bé được.

118 - Hoài Thu

Cậu thân nhiên bỗng cô Mai đi lướt qua đám người hầu, cái Hoa thấy thế thì cười thật tươi, nụ cười của nó ngây thơ và trong trẻo càng làm cô ngại ngùng thêm, Mai giãy giụa, cô vừa lườm cậu vừa cắn răng nói :

- Cậu bỏ tôi xuống, tôi tự đi được.

Cậu Quốc cúi đầu, liếc khuôn mặt đầy vẻ căm tức của Mai một cái rồi làm như không để ý, cậu lờ đi bỗng vợ thả xuống chiếc ghế bằng gỗ lim được trải thảm êm ái.

Cơm trắng đã được xới đầy vào bát, hơi nóng bốc lên nghi ngút khiến không khí toả ra hơi thở nóng hừng hực.

Mai giận giữ cầm mạnh đôi đũa vội vàng lùa cơm vào miệng, cô chỉ ăn cơm trắng, Mai muốn ăn thật nhanh rồi bỏ vào trong phòng kia, không muốn nhìn thấy cậu nữa.

- Mai có ăn uống tử tế không ?

Cậu Quốc nhíu chặt đôi mày, cậu chống tay lên trán nhìn Mai chăm chú, rõ ràng vẻ mặt của cậu là đang rất không hài lòng với cách ăn uống của vợ.

Giận dữ thì giận dữ, nhưng cậu không đồng ý để Mai bỏ bữa.

Lúc này cô Mai mới bĩu môi một cái, gấp thức ăn vào bát rồi cô gắng ăn uống thật nhanh cho xong tội.

Chiếc đồng hồ quả lắc treo trên tường điểm một tiếng, Mai lập tức đứng dậy, nãy giờ cậu Quốc chẳng ăn uống gì, cậu chỉ chống tay lên bàn nhìn chăm chăm vào người bên cạnh.

Hôm nay Mai không vấn tóc, mái tóc dài mượt mà toả ra mùi bồ kết nhẹ nhàng, chiếc yếm trắng tinh có nút thắt nhỏ đằng sau gây làm cậu rung động.

Mấy ngày nay hai người giận dữ nhau nhưng cậu vẫn về phòng ngủ.

Ấy thế mà đêm nào Mai cũng nằm tận mép giường cách cậu thật xa, xem ra lần này vợ cậu có vẻ cực kì tức tối.

Mai không nói, cậu cũng không biết chính xác tại sao sự việc lại xảy ra đến mức này để có cách giải quyết cho thoả đáng.

Mâu thuẫn bắt đầu từ chậu hoa hồng đã vỡ... ! cậu nhìn vào khoảng trống bên cạnh đã không còn bóng người âm thầm suy nghĩ.

26 : Rượu

Một sớm mùa xuân trong trẻo và tràn ngập sương mù, sương đọng trên nụ hồng còn chưa nở rộ, rồi nhỏ xuống đất thành từng giọt giống hạt pha lê.

Hôm nay Mai dậy sớm để đi chợ, phiên chính người ta thường bán nhiều đồ ăn thức uống hơn ngày bình thường.

Vừa ngang qua sân Mai chợt thấy có điều lạ hơn thường ngày, trên chiếc kệ mà Mai hay dùng để kê chậu hồng mới bị ném vỡ đã được ai đó thay bằng chậu hoa hồng khác.

Cánh hoa lấp lánh, cùng loại mà cô đã mua lúc trước nhưng đẹp hơn rất nhiều.

Hoá ra đây là lí do mà đêm hôm qua khuya khoắt lắm cậu mới về nhà.

Trong lòng Mai thấy đỡ buồn hơn hôm trước, cánh môi hồng bắt giắc nở nụ cười nhẹ nhàng, cô ve vuốt chiếc lá cây trong lòng bàn tay rồi lặng im ngắm nhìn.

Nhưng không hiểu sao, Mai vẫn thấy như có gì đó canh cánh trong lòng.

Cậu Quốc chẳng hiểu nguyên nhân thực sự dẫn đến lần mâu thuẫn này của hai vợ chồng, cậu vẫn nghĩ chỉ đơn giản là cô Cẩm Nghi lỡ tay làm vỡ chậu cây nên Mai mới tức.

Là phận đàn bà con gái, nhất là người đàn bà đã có chồng như Mai, kẻ nào mà chẳng có lòng ghen tuông khi nhìn thấy người đầu ấp tay gối với mình gần gũi người con gái khác.

Đã vậy, người ta còn đẹp, còn là tiểu thư đài các, vô cùng xứng đôi vừa lứa với cậu mà.

Thế là cậu vẫn chẳng hiểu gì cả...Mai thả tay xuống, đôi chân hướng ra phía cổng lớn, cánh cổng mở ra rồi khép lại trong màn sương mịt mù, bóng dáng Mai cứ thế khuất xa dần.

Hôm nay cậu Quốc không có tâm trạng làm việc gì cả, cậu đã bắt đầu tính đến việc nghỉ Tết Nguyên Đán, tập giấy tờ, giấy in xếp gọn gàng trên chiếc bàn gỗ cứng có phết lớp sơn bóng bẩy.

Cậu thả lỏng người, dựa nhẹ người vào lưng ghế, đưa ánh mắt nhìn ra ngoài vườn.

Không biết Mai đã thấy chậu hồng mà đêm qua phải lái xe đi xa lắm cậu mới mang về được chưa ? Có lẽ Mai cũng hết giận hờn cậu rồi nhỉ ?

Mấy hôm nay, Mai chỉ toàn đưa lưng về phía cậu mà ngủ thôi, nằm cũng cách thật xa như không muốn động vào người chồng vậy.

Đê rồi đến khi đêm đã về khuya, chắc chắn Mai đã ngủ thật sự, lúc ấy cậu mới nhẹ nhàng kéo vợ vào trong lòng.

Mai vẫn ngủ ngon như thế, chỉ có cậu là trần trọc không thể đi vào giấc.

Trong đêm đen lạnh lẽo, cậu chỉ cần được ôm vợ vào lòng thế này là cảm thấy vô cùng bình yên rồi, hi vọng vợ cậu sẽ sớm ngày mở lòng ra và đáp lại tình cảm của cậu.

Tiếng chuông từ chiếc điện thoại reo lên «reng reng» giữa không gian yên ả, đôi chân dài của cậu Quốc bước qua tiếp điện :

- Thưa cậu, có chuyện đột xuất ở bên này cần xin ý kiến của cậu ạ.
- Được rồi, một lúc nữa tôi sẽ tới.

122 - Hoài Thu

Chiếc xe ô tô được chú Nghị đem rửa sạch bong dừng lại trước cổng lớn, kịp lúc đưa cậu Quốc đi lên Hà Nội.

Trước khi đi cậu chỉ kịp dặn dò cái Hoa lát nữa mợ có hỏi thì bảo cậu có việc gấp phải giải quyết, dặn mợ không được bỏ bữa, mợ mà không nghe thì về bảo với cậu rồi vội vàng lên xe đi mất.

Phiên chợ chính hôm nay đông vui cực kì, Mai rẽ vào hàng quà, mua mấy cái bánh giò về cho cậu với mình ăn, lại rẽ vào hàng thịt mua lấy miếng sườn để hầm.

Lúc về, đi qua cửa hàng nhà cô Thơm, cô liền gọi Mai vào để cho quà.

- Mai ơi, vào đây cô cho cái này hay lắm.

Cô lấy trong chiếc làn được bên bằng rơm, còn thất cả nơ ở phía ngoài ra một chai rượu màu đỏ.

Cô nói :

- Này cho mày, tuần trước cô về quê ngoại, người ta cho đi làm quà tết.

Ngọt lắm, rượu nếp cẩm hần hoi, uống không say tí nào luôn.

- Thôi, quà quý như này cháu không dám nhận đâu cô.

- Mày không lấy lần sau cô không bán hoa cho đâu.

Cô cho, cầm về mà uống, nhá.

- Dạ thế cháu cảm ơn cô Thơm ạ.

- Gớm con này, làm gì mà khách sáo thế.

Mai vui vẻ xách theo chai rượu nếp từ quán nhà cô Thơm về nhà.

Về đến nhà Mai thấy là lạ, chiếc ghế gỗ ở ngoài sân là chỗ cậu thường ngồi mỗi sáng đợi Mai đi chợ về hôm nay lại không thấy mang ra.

Cô cố tình làm mọi thứ huỳnh huých nhưng vẫn không nghe thấy giọng ai gọi cả.

Cai Hoa xuất hiện bất thành linh, nó cười tươi roi rói hỏi mợ nhà mình;

- Mợ tìm cậu Quốc phỏng ?

Mai vội chối quanh :

- Đâu ra mà tìm, tao xem nhà đã quét chưa thôi.

Cái Hoa phòng mồm trợn má :

- Sáng con quét rồi mà, cậu Quốc còn khen nhà hôm nay ai quét mà sạch thế nhá.

- Thế hờ ? Thế cậu đi đâu mà hỏi ?

- Thì hỏi sáng bác Nghị đến đón cậu đi lên Hà Nội có việc đó mợ.

Ý thôi chết, con vào kia xem bếp đã tắt chưa đã.

Mai nghe cái Hoa nói thì ngạc nhiên, rồi mặt cô chợt buồn thiu, cậu đi mà chẳng nói chẳng rằng với Mai gì cả.

Đến cái Hoa cậu còn bảo, thế mà vợ cậu là Mai đây lại chẳng biết gì.

Cô ngần tò te đi vào bếp, cho Hoa một cái bánh giò, lại dỡ từng lớp lá gói bánh ra bỏ vào đĩa đem lên nhà ăn.

124 - Hoài Thu

Ăn sáng xong, Mai đứng buồn thiu trong nhà, mọi khi cậu đi vắng cô có thể đâu, sao hôm nay lại nhớ thế không biết.

Mai chán nản dùng chân đá đá viên sỏi rồi lại đảo ra ngoài vườn bắt sâu làm cỏ cho mấy luống rau xà lách, rau mùi các loại.

Trưa đến cái Hoa đứng trong nhà hét gọi mợ nhà nó :

- Mợ ơi vào ăn cơm thôi.

Mai còn tưởng cậu đã về, liền đứng phắt dậy, vội chạy vào trong nhà nhưng chẳng thấy ai, cổng vẫn đóng im lìm, chỉ thấy bóng cái Hoa lượn lờ dưới bếp đang ăn cơm với các chị.

Mai cúi đầu đi múc nước dưới giếng lên để rửa tay, nghĩ thế nào cô lại lấy chai rượu nếp chị Thơm mới cho ra xách lên nhà uống.

Hôm nay cậu không có ở nhà, đột ngột đi mà chẳng thềm nói gì với Mai, cậu chẳng coi cô là vợ cậu gì cả.

Đã thế Mai chẳng thềm để ý đến cậu nữa, hôm nay cô phải say, phải quên hết muộn phiền mấy ngày hôm trước đi.

Mai vừa xé con cá khô ra ăn vừa nhắm với rượu, rượu nếp cảm màu đỏ, nhìn thì đẹp, uống vào còn giòn ngọt, rất bắt miệng, uống một chén vẫn không thấy đã cái miệng gì cả.

Nhoảng một cái Mai đã uống hết nửa già chai rượu, đầu cô ong ong choáng váng, Mai đứng dậy, lảo đảo bò vào trong phòng ngủ nằm thu lu trong một góc nhỏ.

27 : Cậu Oi lần Này Tôi Yêu Cậu Nhiều Lắm

Lúc cậu Quốc bàn giao mọi việc xong xuôi trở về nhà đã qua giờ trưa một lúc lâu, chiếc xe đen đi vào và đỗ lại trong cổng.

Cả quãng đường đi cậu đều nghĩ đến vợ mình, không biết Mai có nghe lời cậu ăn đúng bữa không ? Hay lại giận dỗi rồi bỏ bữa như hôm qua ? Cậu không ở nhà, liệu cái Hoa có ép được Mai không ?

Mấy ngày nay cậu đã suy nghĩ rất nhiều, cậu thấy bản thân hình như vẫn chưa thực sự hiểu được vợ mình.

Khi trở về nhà, có lẽ cậu và Mai cần phải cẩn thận nói chuyện và giải quyết triệt để vấn đề này.

Hai kẻ xa lạ, để nên nghĩa vợ chồng cần có rất nhiều duyên phận, khi đã lấy nhau rồi, hai thân thể trở thành một, hướng hồ cậu còn yêu Mai từ trước rồi nữa.

Từ đầu có lẽ là do cậu sai trước, cậu bắt ép và ràng buộc Mai bằng trách nhiệm với gia đình.

Giọng chú Nghị bắt chợt vang lên nhắc nhở cậu rằng chú đã đỗ xe vào trong sân nhà :

- Cậu ơi, đến nơi rồi ạ.

- Chú về nhà đón tết được rồi, thời gian gần đây công việc cũng không có nhiều, đây là quà cho chú, gửi lời hỏi thăm của tôi tới gia đình nhé.

Chú Nghị vâng dạ, khuôn mặt chú cười trông tươi tắn vô cùng, cái nước da màu đen và mấy nếp nhăn nơi cuối mắt xô vào nhau thể hiện niềm vui của người đàn ông chân chất.

126 - Hoài Thu

Năm nay cậu cho nghỉ sớm quá, cậu thường cũng nhiều nữa, chú rẽ vào một gánh hàng gần đó, mua lấy một đồng quà về cho lũ sắp nhỏ ở nhà ăn tha hồ.

Còn cậu Quốc, sau khi cho chú Nghị về nghỉ ngơi, cậu mới vào nhà.

Căn nhà vẫn yên ắng như thế, còn tĩnh lặng hơn cả trước lúc cậu đi, cái Hoa không biết đâu rồi, cậu không nghe thấy cái chất giọng lạnh lạnh tíu tít của nó.

Thường ngày, có lẽ nó mới là người thân thiết với Mai nhất, nhiều khi cậu cũng chẳng bằng được nó trong lòng Mai đâu.

Chị Là vừa dọn rửa xong nồi các thứ đậu ra đây, đang lau đôi tay ướt vào chiếc khăn rồi bước ra khỏi nhà bếp, trông thấy cậu, chị ngạc nhiên :

- Cậu hôm nay về sớm quá.

Cậu Quốc gật gật đầu với chị, cậu định đi thẳng vào nhà, nhưng bước chân chợt khựng lại giữa chừng, cậu hỏi :

- Mợ đâu rồi hả cô ?

- Mợ ăn xong thì đi vào phòng ngủ rồi cậu ạ.

Cậu nghe đến đây mới chợt thở phào nhẹ nhõm, ít ra Mai còn ở nhà, chứ không phải vì tránh cậu mà lang thang chỗ này chỗ kia.

Bước qua thềm phòng khách, cái mùi ngòn ngọt làm say lòng người cứ bay bay rồi lan tỏa trong không khí.

Mùi gì thế nhỉ ?

Khi vào phòng ngủ, cái mùi ấy mới thoáng nhẹ nhàng đi đôi chút.

Nhưng hôm nay đúng là sự lạ, mọi hôm Mai đều năng nặc nói với cậu rằng cô không ngủ trưa.

Bị cậu ép ngủ, Mai vừa nằm vừa lăm bằm giải thích : «Con gái nhà nông như Mai, không quen ngủ trưa, trưa đến thì đi sàng thóc, nhổ khoai, bóc lá ngô, chứ ngủ thì lỡ hết cả việc.»

Cậu nghe vợ nói thế, chỉ yên lặng cười âu yếm chứ cũng chẳng dạy dỗ hay trách móc gì.

Cậu thích nghe Mai nói, thích nhìn Mai cười, từng cử chỉ nơi đầu mày cuối mắt của Mai luôn được cậu quan sát và khắc ghi tận trong lòng.

Đến bên giường, hình như Mai ngủ vội quá nên không bỏ màn, chăn cũng không thềm đắp, khuôn mặt hồng lên như nóng sốt.

Cậu Quốc chỉ lơ mơ thấy trong bóng tối vẻ khó chịu của Mai, cậu vội vàng bật đèn, đôi tay ấm áp sờ nhẹ nhàng lên chiếc trán hơi sồn sột của vợ mình.

Điện vừa bật lên làm chói mắt người đang ngủ, sẵn sự khó chịu trong người, Mai lơ đờ mở mắt ra, thấy người trước mặt là chồng mình, Mai như tũn thân lấm, lồm cồm bò dậy khỏi giường.

Khuôn mặt cô nhăn nhó như kẻ đang trong cơn ốm đến thập tử nhất sinh:

- Cậu ơi tôi khó chịu quá.

Cậu Quốc không nghĩ rằng Mai sẽ nói chuyện với cậu, cậu vừa mừng vừa lo, ngồi hẳn xuống giường ôm vợ vào lòng, cậu nói :

- Em đau ở đâu à ?

128 - Hoài Thu

Cậu ngủ thấy trên người vợ hơi rượu nhàn nhạt, cậu nhăn đôi mày rậm lại có vẻ không hài lòng, cậu nói hơi gấp gáp :

- Sao lại uống rượu ? Ai đã cho Mai rượu ? Sao lại không nghe lời chồng như thế ?

Mặt Mai từ nãy đến giờ vẫn luôn nhăn nhó, nghe cậu ồn ào những lời răn dạy bên tai, Mai chợt bình tĩnh lại, dang tay ôm lấy cổ cậu, chăm chú nhìn vào đôi môi đang nói của cậu.

Cậu Quốc thao thao bất tuyệt một lúc lâu mà không thấy vợ phản ứng gì, cậu nhăn đôi mi nhìn xuống.

Thở dài một hơi, thôi, đối với kẻ say rượu, ta không nên tốn hơi phân bua dạy dỗ làm chi.

- Mai... ! bỏ tay ra nào, anh đi pha mật ong với gừng cho Mai uống.

Giọng cậu nhẹ nhàng mà trêu mến lắm, hơi thở mệt mỏi vẫn còn thấp thoáng trên người cậu.

Vừa nãy mới về, chưa kịp cởi áo ngoài cậu đã đi vào đây ngay, hơi nóng từ người đang ghé sát vào khiến lưng áo cậu rịn ra một lớp mồ hôi mỏng.

Bây giờ, cậu Quốc còn không thể phân biệt được rốt cuộc ai mới là kẻ say rượu đây... !

Mai ôm sát cổ chồng nũng nịu, hai gò bồng cao vút mềm mại áp vào ngực cậu Quốc, phút chốc không khí bỗng đặc quánh lại, khó thở, nóng nực như có ngọn lửa đang âm ỉ cháy trong lòng.

Mai cố nhướn người lên gác cằm lên vai cậu thì thầm, hơi thở của cô phả vào tai cậu dễ chịu như cơn gió cuối thu :

- Cậu ơi...tôi yêu cậu nhiều lắm.

28 : Cuối Cùng Mai Cũng Là Của Anh

Mới chỉ là buổi chiều, nhưng trong phòng ngủ của hai vợ chồng, cửa được đóng kín, rèm cũng kéo hết lại.

Ánh đèn lò mờ không đủ soi rõ mặt người càng làm không khí thêm phần mờ ám.

Cả người cậu Quốc nóng nẩy và sốt ruột, cậu muốn lấy cánh tay của người con gái yếu điệu đang quấn chặt trên cổ cậu xuống.

Có ngọn lửa nhỏ cứ luôn cháy âm ỉ trong lòng không biết khi nào đã bùng lên và lan ra khắp lòng cậu.

Hô hấp dần trở nên dồn dập.

Không ổn, cậu sắp không thể chịu đựng được nữa rồi.

- Mai ngoan nào...t hả tay ra nhé !

- Không, cậu đi đâu... tôi yêu cậu, cậu không được đi.

Cậu Quốc nghe Mai liên mồm thổ lộ thì trong lòng vừa sợ vừa vui.

Cậu sợ vì lỡ như mình mất không chế trước sự dịu dàng hiềm hoi này, sợ vì nhờ đâu đây chỉ là lời chót lưỡi đầu môi khi Mai không tỉnh táo.

Nhưng niềm vui là không thể chối bỏ, trên đôi môi mỏng, nụ cười được cậu mím lại vì sợ bị Mai nhìn thấy.

Mai thấy chồng không có phản ứng gì, cô có vẻ không vui lắm, cánh tay mềm mại siết chặt lấy cổ cậu, cô lắc lắc như làm nũng :

- Cậu đừng đi... nhé.

130 - Hoài Thu

Cậu Quốc như bắt lức, mồ hôi trên tay và trán vì sự căng thẳng và cố gắng nhần nhịn rơi xuống ướt hết cổ áo sơ mi.

Cậu như chấp nhận số phận, đưa tay ôm siết Mai vào trong lòng, cậu nói :

- Ừ, anh không đi đâu hết, anh ở đây với Mai.

- Thế cậu có yêu tôi không ?

Cậu Quốc nói bằng giọng dịu dàng và bao dung lắm, cậu âm thầm khẳng định lại tình cảm của mình, tình yêu lặng lẽ và chưa có cơ hội được thổ lộ, cậu vui khuôn mặt vào cổ vợ :

- Anh yêu Mai bằng cả tính mạng này.

Nhận được lời khẳng định Mai mới xuôi xuôi, cô cười khúc khích, hơi thở ấm áp phả vào da thịt trên cổ cậu.

Hương thơm từ cơ thể thiếu nữ cứ quần quanh trước mũi dẫn dụ cậu phạm sắc.

Mai ngô nghê bám chặt lấy người trước mắt không muốn thả ra, đường cong mỹ miều in lên cơ thể cậu.

- Anh hôn Mai được không ?

- Hôn là như hôn nọ ấy hả cậu ?

- Mai muốn thử không ?

- Có ạ.

- Nhắm mắt lại đi em.

Mai răm rắp nghe theo lời cậu, cô nhắm tịt đôi mắt bỏ câu lại và ngửa về phía trước.

Cậu Quốc nhìn mà tim đập thình thịch, hy vọng sáng mai thức dậy, vợ cậu sẽ nhớ tất cả những việc cô tự nguyện làm hôm nay.

Đôi môi mỏng đặt nhẹ nụ hôn lên khuôn miệng đỏ bừng của người con gái trước mặt.

Cậu thở ra một hơi thoải mái, đây là khoảnh khắc cậu chờ đợi và mong mỗi từ rất lâu rồi, kể từ lần đầu tiên Mai mắc nạn, bây giờ cậu mới lại được nếm quả ngọt.

Nhưng cậu Quốc chỉ dám thơm nhẹ một cái lên đôi môi đầy hương sắc ấy.

Lúc cậu vừa mới rời đi, Mai liền mở mắt ra ngay rồi nhìn chăm chăm chồng mình.

Mai thấy cậu Quốc hình như vui lắm, đôi mày thường ngày vẫn luôn nghiêm nghị lúc này đã giãn ra, khóe miệng cậu cong lên như cười lại như không, đuôi mắt hơi nhếch lộ hơi thở thoải mái chưa từng thấy.

Chỉ một cái hôn mà cậu vui đến thế à ?

Mai đánh bạo kéo cổ cậu xuống, bắt chước y hệt hành động của cậu vừa nãy.

Nhưng chung quy lại Mai chưa từng làm vậy bao giờ, cô còn vụng về cắn vào môi cậu luôn.

Cậu Quốc thấy vợ nghịch ngợm vô cùng thì cũng hợp tác cúi xuống, Mai hôn một cách trúc trắc nhưng lại vô cùng nghiêm túc.

Cậu Quốc tưởng Mai đùa nên chỉ cười cười rồi xuôi theo vợ, nhưng càng lúc nụ hôn càng trở nên sâu sắc, hơi thở của cả hai dần mất khống chế.

132 - Hoài Thu

Cậu Quốc đặt đôi bàn tay vững chắc lên lưng vợ, ai ngờ trong lúc rượu say, vì nóng bức nên Mai đã cởi phăng áo ngoài ra.

Hiện giờ, cậu đang đặt tay lên chính làn da mịn màng và nóng bừng lên của Mai, cậu Quốc như phải phồng, vội bỏ tay ra.

Nhưng một lúc, như không thể ngăn cản nổi thôi thúc trong lòng, cậu lại đặt tay lên tấm lưng mịn màng ấy.

Cậu bị cuốn vào nụ hôn nồng cháy với vợ, hai chiếc lưỡi đan chặt vào nhau không nỡ rời đi.

Không biết ai đã đụng phải màn giường, vải tơ trong suốt buông xuống như chiếc lưới bao bọc hai thân hình đang âu yếm không rời phía bên trong.

Chiếc giường gỗ được trải thảm nhưng êm ái thi thoảng lại rung lên từng nhịp một.

Được một lúc, tiếng rên đau vang lên rồi lan ra khắp cả phòng, hơi thở dồn dập cùng với những giọt mồ hôi trên thân thể người đàn ông thi nhau rơi xuống, giọng nói trầm khàn vang lên :

- Đau lắm hả em, anh xin lỗi.

Tiếng động mạnh tạm thời dừng lại một chút, nhưng chỉ vài giây sau, giọng nói như đau đốn lại như nhấn nạy lại vang lên :

- Mai hết đau chưa ? Anh động đây nhé !

Tiếng người con gái nũng nịu rên một tiếng, chẳng biết ánh nắng nghịch ngợm ở đâu chiếu lên chiếc rèm cửa, nắng không lọt vào được chỉ có thể nhìn trộm qua một lớp vải màu lam dày dặn.

Giọng người đàn ông trở nên nặng nề hơn bao giờ hết, thoát một cái, thân hình rắn chắc lại phủ lên thân thể yếu điệu của cô gái.

Tiếng động đều đều vang vọng khắp không gian.

Lúc Mai tỉnh táo hoàn toàn thì trời đã tối nghìn nghịt, trong phòng ngủ chỉ thấp mỗi chiếc đèn dầu soi không tỏ mội thứ.

Cả người cô uể oải, khắp người đau như vừa mới đi cấy vãi sào ruộng về.

Mai rờ rẫm xung quanh để đứng lên ra ngoài, nhưng cô chợt phát hiện, hình như Mai không mặc quần, ngoài chiếc yếm đang buộc lỏng lẻo trên ngực thì cả người Mai trần như nhộng.

Mọi kí ức đêm hôm qua lại hiện về, cơn đau từ phía dưới cứ thế dội lên tận óc, Mai vừa mệt mỏi vừa ngượng chín cả người.

Có cánh tay rắn chắc từ bên cạnh choàng tới chum lên eo và kéo Mai vào sâu trong lòng.

Mai sợ hết hồn, nhưng cậu Quốc vẫn nhắm nghiền mắt làm cô không dám động mạnh.

Cô vẫn chưa biết nên đối mặt với chồng mình thế nào sau buổi chiều hoan lạc vừa mới qua.

Tiếng cái Hoa gọi cậu mợ ra ăn cơm vắng vắng vọng vào, người nằm sát bên đã mở mắt, hơi ấm nóng hằm hập từ bàn tay cậu xâm nhập vào người Mai khiến cô càng thêm bối rối.

Mai nhắm vội mắt lại, cả người cô cứng đờ nằm trong lòng cậu, cô tưởng chồng sẽ đứng dậy và đi ra ngoài, ai ngờ cậu Quốc chẳng những không đứng dậy mà còn nằm sát vào Mai đến mức không còn một khe hở.

Cậu gồng cánh tay xuống dưới đầu vợ, lại xoa nhẹ bụng cô.

Đôi chân dài rắn rỏi đan vào chân Mai khẳng khít không còn một khe hở, cậu Quốc thở ra một hơi dài thoải mái.

134 - Hoài Thu

Cậu đang đợi vợ dậy, cậu không thể đi lúc này được, nhớ đâu khi Mai tỉnh mà cậu không ở đây, Mai lại mượn cớ chối bay chối biến, phủ nhận tất cả mọi cố gắng của cậu thì sao.

Cậu không thể «kiếm củi 3 năm thiêu 1 giờ được».

29 : Ngọt Như Mật

Cả người Mai đau nhức, lại nằm cứng còng trong vòng tay của cậu không dám động đậy.

Hai người đang thi gan, ai là kẻ lên tiếng trước thì người đó thua.

Cậu Quốc chỉ lẳng lặng, nhẹ nhàng ôm siết cả người vợ vào lòng, cậu thấy thỏa mãn và vô cùng hạnh phúc lúc này, cả người cậu nhẹ nhõm và tràn đầy sức sống.

Trái ngược với cậu, Mai lại cực kì khó ở, cô chỉ muốn được tắm rửa ngay lúc này.

Không thể chịu được nữa, Mai mở mắt muốn tránh thoát ra khỏi vòng tay nóng như lửa của cậu.

Mặc kệ cả người còn đau đớn nhức mỏi, nhất là giữa hai chân và ỉ dưới bên, cô cũng cố gắng ngồi dậy khỏi giường.

Cậu Quốc thấy Mai muốn động đậy, cậu liền xuống giường trước, đoạn muốn bế vợ vào nhà tắm ở bên cạnh.

Mai ngại không để đầu cho hết, cô che tấm chăn mỏng trước ngực, vùng vẫy tránh thoát không muốn cho cậu động vào người.

- Đừng ngại, trưa nay Mai cũng có tránh anh như thế này đâu.

Cậu Quốc nhìn chăm chú vào mắt Mai, cậu biết ngay, ngủ dậy một cái là kiểu gì vợ cậu cũng chối bay chối biến cho xem.

Mai vừa ngại vừa tức cậu, đâm ra hơi gắt gỏng :

- Cậu đừng động vào tôi, tôi... tôi tự đi được.

136 - Hoài Thu

Cậu Quốc làm như không nghe thấy, cậu bước tới ngồi xuống mép giường gần sát bên người vợ.

Cậu không cười, lúc này hai người cần phải nghiêm túc nói chuyện thật rõ ràng, đôi mắt đen thẫm nhìn chăm chú vào mắt vợ, tay cậu cách một lớp chăn mỏng đặt nhẹ lên chân vợ.

Mai thấy cậu như thế thì rụt rè, cô không dám nhìn vào đôi mắt sâu sắc mà kín đáo của cậu Quốc.

- Mai có nhớ đêm qua đã nói gì với anh không ?

- Tôi...tôi không nhớ.

Cậu Quốc đã lường trước được việc này, cậu thở dài một tiếng như bất lực trước vợ mình, nhưng cậu không dễ dàng bỏ cuộc như thế.

Miết nhẹ tấm chăn mỏng, nương theo ánh sáng của ngọn đèn dầu, giọng nói trầm khàn cất lên giữa không gian ngưng ngập :

- Không sao hết, nếu Mai đã nói vậy thì để anh làm Mai nhớ lại nhé.

Không đợi vợ nói thêm điều gì, cậu đã áp cả người cô xuống giường, cánh tay rắn chắc chống ở hai bên thái dương người phía dưới, đôi mắt sâu kín nhưng vô cùng yêu thương lúc này nghiêm nghị như ánh nhìn của loài chim ưng, áp đảo cả người Mai.

Thân thể cậu như có ngọn lửa, cách cả một lớp chăn nhưng đủ thiêu đốt tất cả rồi, hướng chỉ cô Mai còn chưa được mặc đồ tử tế.

Lúc này Mai đang vô cùng bối rối, cô cố gắng đẩy cơ thể rắn chắc phía trên ra khỏi người mình nhưng chẳng thể nào lay động nổi cậu Quốc dù chỉ là một ngón tay.

Cậu Quốc không để Mai được như ý nguyện, Mai càng muốn tránh, cậu càng muốn cô phải đối mặt, đối mặt với những gì mình đã khơi dậy trong cậu.

Mái tóc đen xõa dài trên chiếc giường được phủ nệm trắng, cô gái từ khi được gả về nhà cậu làm vợ béo tốt mượt mà lên hẳn, làn da cô trắng mịn và da thịt toả ra hương thơm của người phụ nữ, làm người ta mê muội và đắm say.

Khuôn mặt Mai cố gắng rúc vào tấm chăn lớn để trốn tránh, nhưng nào có dễ dàng.

Cậu Quốc vội đan tay mình vào bàn tay của vợ mà áp lên trên đỉnh đầu, trán kề sát trán, cậu Thơm nhẹ vào mi mắt của Mai, lại thơm một cái nữa vào má, khi đôi môi của cậu chuyển dời đến khuôn miệng ấy, Mai thấy tình hình không ổn bèn vội vàng la lớn lên nhận tội :

- Tôi... tôi nhớ mà, cậu tha cho tôi, lần sau tôi không dám nữa đâu.
- Không dám cái gì ?
- Không dám uống rượu nữa đâu.
- Chỉ thế thôi à ?

Cậu Quốc tạm thời tha cho Mai, nhưng đôi mắt nghiêm nghị ấy vẫn nhìn Mai chăm chăm như bắt cô phải thừa nhận hết thảy.

Mai biết, hôm nay cô không xong với chồng mình rồi :

- Tôi... thì tôi... !
- Còn nhớ Mai đã nói gì với anh không ?
- Không nhớ.

138 - Hoài Thu

- Không nhớ hả ? Thế để anh nhắc Mai nhớ lại nhé.

Cậu làm bộ dáng như «muốn» thêm một lần nữa, cả người Mai tê rần, giữa hai chân lại bắt đầu đau đốn, cô sợ hãi, đôi mắt cô hơi ươn ướt, Mai vội vã thừa nhận :

- Tôi...tôi nhớ mà, tôi bảo tôi...yêu cậu.

- Ừ, gì nữa ?

- Thế thôi chứ còn gì ?

Mai cuống cuống sốt ruột, trong lúc rượu say cô chỉ lỡ đại nói có vậy thôi chứ còn gì nữa đâu mà cậu cứ hỏi vặn.

Còn cậu Quốc, cậu thấy bộ dạng khốn đốn của Mai thì nhá yêu vào má cô một cái rồi thì thầm với cái giọng đầy tình tứ :

- Em còn bảo, em yêu anh...yêu rất nhiều nữa.

- Tôi...thì tôi...

Mai ngại, bị cậu vạch trần ngay lúc này cô bối rối vô cùng, ngật một nỗi cậu đã biết tâm tư mà Mai tìm mọi cách để giấu kín bao lâu nay.

Nhưng cực kì không công bằng nếu chỉ có mình Mai là người yêu cậu trong mối quan hệ này, cô không biết cậu Quốc có yêu cô thật lòng không.

Tình cảm là thứ vô cùng khó đoán, lúc đầu thì mặn nồng tưởng như không gì có thể chia xa được, nhưng lại mong manh chẳng khác gì tờ giấy, dễ lâu sẽ cũ, sẽ mục.

Đánh bạo nhìn thẳng vào đôi mắt đen cương nghị của cậu, Mai bèn hỏi :

- Còn cậu thì sao ? Cậu có yêu tôi như tôi đã yêu cậu ?

Nghe Mai hỏi, cậu Quốc không còn cười tủm tỉm nữa, chẳng biết rằng vợ cậu cố ý hay vô tình, trong chuyện tình cảm Mai cứ như kẻ mộng du đang đi trên đám mây vậy, mơ hồ và vô cùng trúc trắc.

Cậu thôi không đề lên người cô nữa, ngồi thẳng dậy, cậu đưa tay bế luôn Mai vào lòng mình, xung quanh người cô vẫn quấn vài vòng chiếc chăn nhưng không mỏng không dày.

Cậu Quốc nói trong sự bất lực :

- Anh yêu vợ anh lắm, yêu còn hơn cả bản thân mình nữa kia.

Ấy thế mà bấy lâu nay cô ấy chẳng hiểu cho anh gì cả, cứ làm mình làm vậy rồi giận hờn vô cớ, khiến anh buồn lắm đấy.

Nghe cậu thổ lộ tình cảm quá, lúc đầu Mai thấy xuôi xuôi, rồi sau đó vị ngọt thấm đượm vào từng góc ngách trong trái tim bé nhỏ rồi lan ra khắp cả người.

Mỗi tác da, mỗi tác lòng thấm đều đượm trong vị ngây ngất của tình yêu, còn ngọt hơn cả mật.

Mai then thùng cắn đôi môi mỏng, sau một lúc mới dám ngược đôi mắt long lanh lên nhìn cậu, cô sung sướng nói :

- Thế...đăng ấy bế em đi tắm với nhé.

30 : Chị Ơi Em Vừa Thấy Mợ Cắn Vào Mặt Cậu

Tết nguyên đán năm nay đến không sớm mà cũng chẳng muộn, cây cối mùa đông trụi hết lá nay đang đâm chồi nảy lộc, mầm non trên cây bàng cạnh đường lớn đã lên xanh mướt.

Người người nhà nhà hối hả dọn dẹp vườn tược, sơn phết lại tường nhà cốt là để trông sáng sủa, cũng phấn khởi hơn đón Tết vào.

Kể đi nườm nượp ngoài chợ sắm tết, đào rồi các chậu hoa thi nhau khoe sắc trong chậu nước màu nâu đậm của người bán hàng.

Trên tỉnh thường cũng có 3 phiên chợ tết như các nơi khác, rơi vào mười chín, hăm bốn và hăm chín.

Hôm mười chín thường là phiên cho người giàu, bò, lợn rồi dê ở đâu người ta mang đến, mổ ra bán, bận rộn vì nhu cầu thị yếu của người dân.

Còn hăm bốn là dành cho người thường thường.

Hai chín mới là chợ dành cho người nghèo, đồ tươi ngon được bán hết từ hai phiên trước rồi, phiên này chỉ còn đồ thừa thãi, nhưng giá thì lại vô cùng rẻ.

Mai thì không phải lo đến việc đây, sắm sửa đồ đạc chẳng đến phiên cô nhọc lòng, nhưng ngồi không thì cũng chán, cô cứ phải luôn tay luôn chân thì mới chịu được.

Mai cũng chẳng phân biệt chợ phiên nào với phiên nào, hôm nào cô cũng đi tuốt, hôm thì đi mua lá dong, gạo đã có rồi chỉ cần bỏ ngâm qua đêm là được, nếp cái Hoa nó nhận thối, thịt ba chỉ ngon nhờ chú Bốn thịt lợn ngày mai mang qua sớm là được.

Tết mà, phải có bánh chưng thì mới đúng là tết, mới đậm vị cổ truyền của ông bà ta từ xưa đến nay chứ lì.

Hôm sau, Mai bày tất cả nguyên liệu ra định gói bánh thì cậu Quốc đi đến, cậu bảo để cậu gói cho.

Ấy thế là hai vợ chồng tình tứ, gói cái bánh cũng phải mất nửa tiếng mới xong.

Tụi chị Là đứng trong bếp cứ nhòm ra cười tủm tỉm, kiểu này chắc cậu mợ sắp có cu tí để bông rồi đây, chị Là cầm cái Hoa chanh chạy ra phá đám cậu mợ, làm nó vừa ngồi trong bếp cắn hạt dưa vừa phụng phịu ra mặt.

Còn về phần cậu Quốc, đêm qua đương ôm vợ nằm ngủ trong chăn ấm thì nghe Mai thủ thủ bằng chất giọng dịu dàng lắm, cô bảo cậu ngày mai hai vợ chồng cùng nhau gói bánh chưng.

Cậu Quốc tuy đã nghỉ Tết nguyên đán rồi, nhưng giấy tờ cần giải quyết thì vẫn bộn bề lắm, điện thoại từ đối tác làm ăn tận miền Nam ngày nào cũng kêu lên không ngớt.

Tuy là thế, cậu Quốc vẫn chiều Mai vô cùng, hiếm khi vợ đã lên tiếng nhờ cậu việc gì, chỉ cần là Mai mở lời, cậu chẳng bao giờ từ chối.

Chính vì thế nên buổi sáng sớm hôm nay, mấy đứa người làm tất bật chuẩn bị sẵn sàng nào gạo, nào nhân đỗ xanh, thịt lợn đã thái sẵn đầu ra đây, sau đó trải chiếu chiếu hoa ra sân nhà.

Cậu Quốc vừa ra thì chỉ nhìn vợ cười cười, Mai thì hơi mím môi ngượng ngùng, mái tóc đen óng ả được vấn gọn gàng trong chiếc khăn nhung màu tím nhạt, hàng mi cong cong và đôi má phơn phớt hồng nhuộm một màu nhu tình.

Hồi trước Mai luôn lạnh nhạt và có phần không muốn gần gũi với chồng, nay mọi thứ đã khác rồi, cả người cô toát ra phần quyến rũ của người phụ nữ sống trong hạnh phúc đề huề.

Cũng may mắn, cậu Quốc là một người rộng lượng và hiền lành, cậu mơn mõi chờ đợi Mai lâu như thế, cuối cùng đã nhận được quả ngọt thoả đáng.

142 - Hoài Thu

Ở giữa sân nhà, vài khóm hồng ta nở tung nhuộm một màu hồng đỏ, hồng đào rung rinh theo chiều của gió xuân, hương hoa ngan ngát hun lòng người trở nên dễ chịu.

Cảnh vật, đất trời bừng bừng sức sống và vô cùng tươi tắn, nhưng ở trong trái tim cậu Quốc, Mai luôn luôn xinh đẹp hơn tất cả.

- Cậu gói bánh đi, cứ nhìn em làm gì ?

Cậu Quốc hơi nhếch đôi môi lên cười cười, đoạn cậu làm như đang nói vu vơ :

- Chỗ nào đẹp thì anh nhìn thôi.

Đây, cứ hờ ra một tí là lại bị cậu chớp thời cơ trêu chọc làm cô ngượng chín cả mặt.

Mai ngó quanh quất một hồi, không thấy ai để ý mới thoáng yên tâm, có còn như hồi xưa đâu mà cậu cứ vớ vẩn, nhờ ai người ta nghe thấy lại cười Mai thối mũi ra ấy chứ.

Mai chỉ nghĩ thế chứ không ngúng nguẩy như hồi xưa nữa, cô lờm yêu cậu một cái rồi cúi đầu đi lấy lá dong cho cậu gói bánh.

Càng nhìn Mai càng thấy nể phục chồng mình, cậu Quốc tuy là con nhà giàu, có chứ chi trên đời mà cậu thiếu thốn đâu, ấy thế mà cái gì cậu cũng biết làm, điển hình là gói bánh chung như này, cậu gói có khi còn đẹp hơn cả cô nữa ấy chứ.

Tùng chiếc bánh xếp ra vuông vức và gọn gàng như chính con người cậu vậy, làm Mai ngạc nhiên không khép nổi miệng, cô vừa xuýt xoa vừa nói :

- Sao cậu gói bánh chung đẹp thế ? Còn đẹp hơn cả em gói, như này mà về nhà kiểu gì mẹ Hằng cũng mắng em mất thôi.

Chả được cái nước bộ gì chỉ dựa chồng là giỏi.

Cậu Quốc ngửa đầu lên nhìn Mai cười tủm tỉm, ánh mắt dịu dàng của cậu chứa đựng biết bao nhiêu tình cảm, cậu cứ âu yếm nhìn vợ thao thao bất tuyệt như thế, không khí hạnh phúc lan tràn khắp con người cậu, cậu nói :

- Mai đừng sợ, anh bảo với mẹ là bánh Mai gói nhé, được không ?

Cô Mai giả vờ như suy nghĩ một chút, sau đó cười thật tươi, thơm một cái vào má chồng, nụ hôn dịu nhẹ thoảng qua như cơn gió mùa xuân vậy, cô bảo :

- Chả cần, mẹ mắng thì em bảo : ai bảo em có chồng giỏi, cái gì cũng biết làm, thế có được không hả cậu ?

Mai nói câu đó xong làm cậu Quốc bật cười.

Hôm nay cậu vui vẻ vô cùng, bởi vì hôm nay là ngày đánh dấu một khởi đầu mới của hai người, hy vọng năm tháng sau này, tình yêu vẫn luôn sắt son như thế, vợ chồng vẫn luôn tin tưởng, yêu nhau hết lòng.

Cái Hoa ngồi trong bếp cắn hạt dưa chán ời là chán, chị Là thì đang bận rộn rửa nốt xấp lá dong để tí cậu mợ có thiếu lá thì còn mang ra cho kịp.

Còn mỗi ít nên chị cũng chả mướn cái Hoa làm hộ, đâm ra nó chỉ ngồi thẩn thờ trong bếp, vừa cắn hạt dưa vừa ăn mấy miếng mứt khế khô ngâm mật ong mợ mới mua được ngoài chợ hôm qua.

Nó nhìn cậu mợ cười đùa vui ời là vui, mợ Mai nhà nó mọi hôm mặt mày chù ụ một đồng, hôm nay sao mà rạng rỡ thế, đôi môi hồng hào hơi một tí là cười.

Nó xem chán rồi, đang định bảo chị Là cho nó ra ngoài chơi thì bất gặp cảnh tượng lạ, nó vội chạy ra lắc lắc cánh tay bà chị :

- Chị ơi, em vừa thấy mợ cắn vào mặt cậu.

144 - Hoài Thu

Chị Là mới đầu nghe còn ngạc nhiên, chị nghĩ : «Hay vợ chồng nhà cậu lại gây nhau rồi», nhưng khi ngó ra chị thấy không khí giữa cậu mợ hoà hợp lạ thường, chị nhìn về mặt ngây thơ của cái Hoa rồi chợt cười phá lên :

- Mà chỉ có nói linh tinh, đây là mợ thom yêu cậu đấy chứ.

31 : Về Nhà Cự Tổng

Hôm 30 Tết thời tiết đẹp lắm, buổi sớm sương mờ như một lớp bụi giăng mắc quanh chợ tỉnh, mấy ông kéo xe, lơ xe chóp thời cơ thì nhau đưa người đi tấp nập từ sáng sớm.

Ngày cuối cùng của năm, mọi người tranh thủ về quê nhiều, kẻ nào kẻ nấy tay xách nách mang nào quả bánh, mứt mơ mứt gừng, quần áo đẹp về nhà cho vợ con, tặng họ hàng âu cũng là một chút tấm lòng thơm thảo.

Mới sáng sớm, trong biệt phủ nhà cậu Quốc đã ồn ào không ngớt.

Cậu cho mấy chị người làm nghỉ tết từ hôm 26, còn chị Là với cái Hoa thì không có nhà ở trên tỉnh, hai người ở nhờ nhà cậu từ lâu ời là lâu rồi.

Cái Hoa nom vẻ không vui lắm, nó không được đi cùng cậu mợ về quê, mợ thì rủ hăng lắm nhưng mà chị Là toàn gạt đi.

Chị Là kêu rằng hai chị em ăn tết ở đây tiện thể trông nhà cho cậu được rồi.

Con cái Hoa trông thể nhưng chỉ phá hoại là giỏi, nó mà ở nhà kiêu gì cũng bảm lầy mợ luyện thuyên không ngớt.

Có những hôm chị Là trông mà bật cười, cũng thương cho cậu chủ, cái Hoa với mợ trồng rau ngoài vườn, mợ chẳng thèm mượn cậu làm gì, cậu thì muốn lắm nhưng chỉ biết đứng lặng người trong sân mà nhìn ra ngoài.

Thi thoảng còn cố tình muốn phụ mợ xới đất, đập dinh mãi không dám ra, hồi ấy cậu còn sợ mợ tức, mợ ghét.

Con cái Hoa thì luôn cái mồm nói chuyện trên trời dưới đất với mợ, nên thành ra mợ cười quên mất cả chồng mình.

Cậu Quốc không được vợ đếm xỉa đến, tiu nghỉu đi vào trong nhà, rồi được một lúc lại bảo chú Nghị đánh xe cho cậu đi bàn công việc.

Thế mới nói, nó chỉ ăn với phá là giỏi, chứ chẳng giúp được cậu mợ cái gì, thêm cái tính hơi ngơ ngơ nữa, chỉ có mợ chơi với nó là hợp, đến chị nhiều khi còn tức xì khói ra ấy chứ.

Chị Là tay xách nách mang nào bánh chưng, bánh giò, bánh giày, kẹo, mứt tết xếp gọn gàng vào trong cốp xe đằng sau.

Chị chỉ tức một nỗi là thùng xe hơi nhỏ, chứ không thì chị cũng mang hết đồ ăn thức uống trong nhà bỏ vào cho cậu mợ đem về quê ấy chứ.

Đến mức mợ Mai phải gàn ra chị mới thôi.

Sắp xếp đồ đạc xong, Mai theo chồng về nhà cụ Tổng, đêm qua nằm thủ thỉ tâm sự với cậu rằng Mai hơi sợ, âu cũng là lần đầu tiên phải về nhà chồng.

Mai biết cậu Quốc thương cô nhất, từ khi về làm dâu nhà cậu đến giờ, cậu chẳng bao giờ bắt cô phải làm những gì không thích.

Nhưng cô không thể cậy vào tình thương ấy mà đi ngược lại với đạo làm dâu nhà người được.

Mai thương cậu, chính vì thế cô cũng muốn học cách thương cả gia đình cậu, như cách mà cậu yêu quý bố mẹ Mai vậy.

Lúc về đến nơi đã là gần trưa, Mai vô cùng ngạc nhiên vì hôm nay cụ Tổng cùng vài đứa hầu ra tận cổng đón hai vợ chồng.

Đầu cụ đội chiếc mũ bằng da, tay đeo bao đen sì như da trâu và chống trên chiếc gậy batong có đầu bằng bạc trắng.

Ngày xưa ở làng, từ thời của Mai là người ta rất ít khi nhìn thấy cụ, có đứa sáng sớm bắt gặp, chúng nó đồn cụ Tổng mặc áo bằng da con cá sấu.

Cô không biết cá sấu là giống gì, hay vì nó xấu như ma nên người ta mới gọi như thế, vì vậy mấy đứa trong xóm sợ cụ lắm.

Từ lúc về làm dâu đến giờ, Mai nhìn thấy cụ đúng một lần trong hôm đám cưới, một ông già với đôi mắt đen thâm trầm giống hệt cậu Quốc.

Giờ này, cụ đứng ra tận ngoài cổng đón con trai.

Lúc xuống xe, cậu Quốc chỉ nhàn nhạt chào ông, còn cụ Tổng thì đi nhanh tới, ôm chầm lấy cậu như ôm lấy một người bạn phải cả đời mới gặp lại.

Đoạn cụ quay sang tươi cười nói với Mai :

- Vợ chồng bay lâu lắm mới về thăm bố, vào nhà đi, nhanh.

Mấy đứa hầu xách đồ vào trong nhà, cậu Quốc thì khẽ siết tay Mai như trấn an.

Cụ Tổng hôm nay vui lắm, khuôn mặt vẫn còn những nét điển trai của thời trẻ nhưng nay đã phai phai đi ít nhiều.

Nếp nhăn ở đuôi mắt xô vào nhau chứng tỏ cụ đang mỉm cười, tinh thần hiện giờ của cụ phần chấn lẫm.

Chả mấy khi thằng con quý tử chịu về nhà ăn tết, có năm nó còn đi biệt biệt chả thèm ghé mắt về xem lão già này một lần ấy chứ.

Đi một mạch vào trong nhà trên, căn nhà này vắng người hơn cả, tĩnh mịch hơn rất nhiều, có lẽ đây là nhà cụ Tổng hay ở.

Tuy thế nhưng đồ đạc cũng xa hoa không kém căn nhà của cậu Quốc ở trên tỉnh.

Mai đang diện chiếc áo dài mới màu hoa sữa mà sáng nay cậu ưng nhất, cứ nằng nặc muốn xem vợ mặc, bẽn lẽn vén áo ngồi vào chiếc ghế ngay bên cạnh cậu.

148 - Hoài Thu

Cụ Tổng tự tay pha ấm trà Long Tĩnh hôm đi sang Tàu phải cất công lắm mới mua được, hương trà man mát dịu dịu khiến tâm trạng trở nên thả lỏng, Mai nhận ấm trà từ cụ rồi tự tay rót cho cậu và mình một chén.

Cụ Tổng bắt đầu cất tiếng hỏi :

- Hai đứa bay vẫn khoẻ cả chứ ? Lâu quá bố cũng bận chẳng ghé qua thăm được.

Cậu Quốc nhàn nhạt nhưng đỉnh đạc đáp lời :

- Vẫn khoẻ ạ.

- Anh Quốc dạo này làm ăn thế nào ? Đã nhận được thầu xưởng muối Vĩnh Quy chưa ?

- Chắc qua tết mới có thể xử lý được vụ thầu ở xưởng muối, gặp một vài vật cản nên không dễ dàng có thể trúng được thầu lần này.

- Có cần bố giúp sức không ?

Cậu Quốc nghiêm túc đáp :

- Không đâu ạ.

Cụ Tổng thở dài rồi hơi lắc đầu :

- Nếu anh cần thì thẳng thắn nói cho bố biết.

Anh giống mẹ, cái gì cũng giữ kín như bưng trong lòng.

Nghe chồng với bố chồng nói chuyện làm ăn hơi chán, Mai bắt đầu lia đôi mắt nhìn khắp nhà, để ý mới thấy, từ nãy đến giờ Mai không thấy bóng bà vợ nào của ông cả, các bà đi vắng hết rồi hay sao ? Ngồi nhăm nháp hết một ly trà, ăn hết một cái bánh nướng nho nhỏ có rắc cái hạt gì ngon ngon, cô vẫn còn thòm thềm, nhưng lại không dám đưa tay ra lấy thêm, nhờ cụ thấy lại nghĩ cười phải con dâu tham ăn tục uống thì chết thôi.

Cô sờ nhẹ lên đùi cậu hòng kiểm tay chồng, nhưng lại lỡ đụng vào chỗ nào đấy không nên đụng làm cậu Quốc chột cứng đờ cả người, cũng may mà lúc đấy cụ không chú ý đến.

Cậu nhìn sang bên cạnh nhẹ nhàng nhếch môi, nhăn trán, hành động như đang trách yêu sự đụng chạm đột ngột của Mai.

Mai đan bàn tay mình vào lòng bàn tay cậu, vụn bánh từ tay cô dây sang ngón tay cậu hơi dính và bột.

Cậu Quốc hiểu ý, bàn tay khác gõ nhịp nhịp trên bàn, nhón tay lấy cho vợ hai chiếc bánh nữa, miệng vẫn bàn chuyện công việc với bố đều đều.

Cậu dính thật đấy.

Thế mà mặt vẫn không biến sắc.

Cụ Tổng bỗng quay sang mở chiếc tủ gỗ có khám mảnh trai óng ánh ra, vừa tìm vừa nói :

- Anh xem giúp bố cái hợp đồng này.

Bố định hợp tác nhưng vẫn chưa yên tâm lắm.

Nhân lúc ấy, cậu đưa bàn tay vừa len lén đan vào tay cậu lên miệng, cắn nhẹ một cái rồi cười cười trêu chọc.

32 : Ba Mười Tết

Cậu với cụ Tổng trò chuyện vấn đề làm ăn không có việc của Mai, cô bèn xin phép được vào phòng hai vợ chồng sắp xếp lại đồ đạc.

Chắc mấy ngày tết còn phải ở lại đây để gặp họ hàng nội ngoại nhà chồng nữa.

Nơi này khác hoàn toàn nhà bố Hải mẹ Hằng hay là nhà hai vợ chồng ở trên tỉnh, vô cùng to lớn và rộng rãi, đồ đạc thì xa hoa đến chói lóa cả mắt.

Việc sắp xếp đồ đạc cũng chẳng cần cô phải đụng tay vào, nhưng ngồi rồi hơi thì cũng chán, cho nên Mai bèn dạo quanh nơi ở của cậu ngày trước.

Nhà của cụ Tổng được xây vô cùng to và rộng, mỗi nhà của ông và cậu thôi cũng đã to bằng cả mười thửa ruộng ghép lại rồi, đây là con chưa kể nhà bà hai bà ba ở.

Ngày xưa lúc Mai và mấy đứa cái Trúc thằng Trung còn bé xíu, hay dắt nhau đi chơi tha thẩn ở quanh đây.

Đối với bọn trẻ con lúc ấy, nơi này giống như một cung điện nhưng treo biển cấm giữa trần gian, khiến họ vô cùng tò mò nhưng lại không dám mon men đến gần, chỉ biết đứng từ xa mà tưởng tượng thôi.

Nhà cụ dạo gần đây đẹp lắm, ngoài lũy hồng được xây xung quanh sân nhà ra, cụ còn trồng nhiều giống hoa khác nhau, nào tóc tiên, thủy tiên, hoa lan, hoa huệ.

Cụ cũng chơi chim nữa, con chào mào ớt màu hơi cam cam, sáo sậu đen sì nhảy loạn trong lồng gỗ được sơn son, thi thoảng lại hót lên nghe vui tai rộn ràng lắm.

Cụ còn thuê hẳn 4,5 người hầu về chỉ để chăm sóc cây cối rồi phụ trách cho chim ăn không thôi đấy.

Mai vừa đứng ngắm cảnh vừa suy nghĩ xem ngày hôm nay hai vợ chồng có thể xin phép cụ ra mẹ đẻ được không ? Liệu như vậy cụ có nghĩ rằng Mai mới về làm dâu nhà người nhưng lúc nào cũng chỉ chăm chăm mang của về nhà mẹ đẻ không nhỉ ? Dù biết như thế có chút suy bụng ta ra bụng người, nhưng cũng có thể lắm chứ, thôi tí cứ hỏi cậu xem sao.

Cậu Quốc ngồi trong đây một lúc rồi bước ra ngoài, Mai đã đợi sẵn cậu ở hành lang trước cửa phòng cụ Tổng.

Càng nhìn cô càng thấy mình có con mắt chọn chồng, cậu Quốc cao lớn đỉnh đặc, lại điển trai nhất làng, cậu sai bước chân, miệng mỉm cười dịu dàng tiến về phía này.

Mai hôm nay cũng đẹp lắm nhé, mái tóc dài được chị Là quần gọn trong chiếc khăn nhung màu tím đậm, chiếc áo dài màu hoa sữa trắng làm tôn lên dáng vóc yêu kiều nhưng lại vô cùng đoan trang hiền thực.

Cậu còn chọn cho cô một chiếc vòng ngọc trai nho nhỏ nữa nhưng Mai ngại quá nên cởi ra để trong hộp trên xe, trang sức đầy người thì nhìn khoa trương quá cô không quen.

Sống giản dị lâu rồi, giờ sung sướng Mai vẫn chưa thích ứng được.

Cậu Quốc nhìn vợ, càng nhìn càng thấy thỏa mãn, cậu đan tay mình vào tay cô rồi nắm chặt, đoạn cậu nói :

- Vợ ai mà xinh thế này ? Đang đợi anh à ?

Mai nghe cậu trêu thì cười vui vẻ rồi gạt đầu, cô vẫy tay để cậu cúi gàn xuống.

Cậu Quốc còn tưởng Mai muốn được âu yếm, muốn được ôm hôn.

Từ lúc chân chính trở thành người phụ nữ của cậu, mợ Mai bạo dạn lắm nhé, không còn ngại ngùng như ngày trước.

152 - Hoài Thu

Khi xưa chỉ cần lỡ chạm vào tay là cô đã đỏ mặt, xấu hổ rồi cố tìm cách trốn tránh để khỏi phải thân thiết.

Nay Mai đã mở lòng ra nhiều, tự nhiên đón nhận những hành động quần quýt của chồng, có khi còn chủ động trêu chọc lại cậu nữa.

Cánh môi mỏng khê nhếch, cậu nở nụ cười yêu chiều đối với người bên cạnh, bàn tay trên lưng cô hơi siết chặt, một tay đặt lên chiếc cằm trắng mịn của vợ, định in môi xuống.

Mai thấy chồng hiểu nhầm ý mình, giữa chôn thanh thiên bạch nhật, nhất là còn ở gần phòng ông Bá mà cậu làm cái gì thế ? Cô vội đưa tay lên bịt miệng cậu lại, cậu cũng ngạc nhiên, đôi mắt mở to như không hiểu vì sao Mai không cho cậu hôn.

Cô nhìn quanh quất, thấy có người hầu chuẩn bị đi ngang sân nhà, vội kéo cậu vào góc khuất cạnh lối đi ở cầu thang, Mai nhủ đôi mày rồi bảo cậu :

- Cậu làm gì thế ? Lỡ ai nhìn thấy thì sao ?

Cô nói nhưng tay vẫn cứ đặt trên miệng cố tình không bỏ ra, cậu Quốc thấy thế thì lại càng muốn trêu vợ, lúc tức giận trông Mai đáng yêu quá đi mất.

Mai đang muốn nói vài câu nữa phê phán sự không chú ý của cậu thì thấy ướt ướt nơi hõm bàn tay, ngạc nhiên bỏ xuống trước mắt nhìn, một vệt nước trong suốt quệt ngang thấm ướt một góc nhỏ trong lòng bàn tay.

Mai nghĩ nghĩ một lúc rồi chợt tỉnh, cô tức ời là tức, muốn đánh cậu Quốc một cái cho bã ghét, trông cậu thích thú chưa kìa, cô gắt :

- Cậu... cậu liếm tay em là gì ? Cậu... ghét chết mất.

Nghe vợ giận hờn, cậu Quốc chỉ cười chứ không nói gì.

Hai vợ chồng tần ngần nắm tay nhau một lúc, Mai mới chột nghĩ ra mình định nói gì với cậu, cô bèn ghé sát tai chồng thì thầm :

- Cậu ơi, cậu xin phép cụ cho hai vợ chồng mình đi sang nhà em đi.

Đi một tí thôi, không lâu đâu cậu.

- Xin bố làm gì ? Chi bằng xin anh đây này.

- Cậu cứ đùa ? Nhỡ đâu cụ có hỏi thì làm sao ?

- Thì anh nói thật là Mai muốn về thôi chứ còn gì ?

Nói nghe nhẹ nhàng quá nhỉ ? Phải thế xem người ta có nói cô hờ tí là đòi về nhà mẹ để không ? Cậu Quốc thấy vợ xị mặt ra thì búng nhẹ lên mũi cô một cái, đoạn cậu nói :

- Giận dỗi cái gì ? Anh vừa bảo với ông rồi.

Nào đi nhanh không bố mẹ mong.

- Hi hi, cậu đúng là chồng em, thích cậu chết mất.

Nghe vợ nói thế cậu Quốc thấy vui ơi là vui, cả đoạn đường đi cứ nắm chặt tay Mai rồi cười tùm tùm suốt.

Vạt nắng vàng chói chiều ngang mái ngói đỏ tươi, đàn chim ri đậu ven đường nhặt nhạnh mấy hạt thóc nhà ai đánh rơi, thấy có người đi qua, chúng sải đôi cánh nhỏ bay vùn vụt đi mất.

Chú mèo mướp ung dung nằm sưởi nắng trên bờ tường gầy dơ xương, nhà nào cũng tấp nập bận rộn thổi cơm đãi con cái đi làm xa mới về, khói bếp vờn vẽ rồi bay lên bầu trời.

Trên con đường đất chẳng to lắm, vạt cỏ dại hai bên xanh um tươi tốt, có hai vợ chồng nhà nào dắt tay nhau cười nói vui vẻ.

154 - Hoài Thu

Đi một lúc là tới nhà của bố Hải mẹ Hằng, cánh cửa sắt khi kéo ra kêu một tiếng kễo kẹt to lắm, thấy có động tĩnh, con chó vàng được xích cạnh gốc cây nhãn sữa ngậu lên nghe càng inh ỏi.

Có tiếng mẹ Hằng ở dưới bếp quát gọi thằng Trung ra xem ai đến.

Nó đứng trên hiên ngoài đầu ra nhìn, vừa nhìn vừa mắng con Milu vì tội mất trật tự.

Thấy chị gái với anh rể, cái mặt điển trai nhưng hơi cáu của nó mừng húm, vừa chạy ra ngoài vừa gọi với vào trong bếp :

- Mẹ ơi, chị già về rồi đây này.

Đoạn lại quay ra cổng nói :

- Sao bây giờ mới về nhà, mẹ nhớ bà khóc hết cả nước mắt mấy ngày rồi đấy.

- Nhà nuôi chó bao giờ đấy ? Ra đuổi chó cho chị Trung ơi.

Thằng Trung chạy trước, mẹ Hằng với bố Hải theo sau cùng ra ngoài đón, bố chắc vừa từ vườn vào hay sao, quệt quệt bàn tay vào áo rồi mới ra bắt tay cậu Quốc.

Mai phì cả cười, trông kính cẩn cứ như đối tác làm ăn lâu năm ấy.

Thằng Trung tí tởn xách đồng đồ Mai đem về vào nhà, mẹ Hằng thì vội vàng chạy ngay ra ôm lấy tay con gái xem nó có gầy đi vòng nào không rồi mới hỏi :

- Sao về muộn thế ? Công việc bận bở lắm hả cậu Quốc.

Cậu Quốc đáp lời :

- Dạ cũng không bận lắm ạ, nhưng có nhiều thứ phải chuẩn bị nên đâm ra về hơi muộn ạ.

Mai ôm thắt mắc :

- Chó ở đâu ra đây mẹ ?

- Chẳng biết thằng Trung nó đem ở đâu về ? Bảo mày không ở đây không ai trông nhà, sợ trộm nên mang một con về nuôi.

À à thằng này láo thật, dám bảo Mai canh nhà như chó ý, tí nữa phải mách cậu Quốc để cậu cho nó một trận mới được..

33 : Tiếp

Mẹ Hằng lừa hai đứa con vào trong nhà cho bố Hải tiếp rồi tắt tả chạy xuống bếp, bà bỏ đồng măng đã ngâm từ ba hôm trước ra để tí nữa nấu với chân giò, bếp lửa đang cháy âm ỉ từ nãy được dịp hoạt động hết công suất.

May nhà còn đàn gà nuôi vừa vặn đến giờ là ba tháng, tâm trạng mẹ Hằng từ lúc nhìn thấy vợ chồng nhà cái Mai như có hoa đào đang nở trong lòng vậy.

Từ trước Tết mấy tháng, bà đã chuẩn bị tươm tất đâu ra đấy, nào gà nuôi béo tròn vừa vặn, rau húng, rau thơm, xà lách đầy ngoài vườn, tha hồ cho chúng nó ăn.

Mai về nhà mẹ đẻ nhưng chẳng coi bản thân là khách chút nào, người ta bảo rồi, con gái gả đi thì coi như là con nhà người ta mất rồi, nào có phải con mình đâu.

Nhưng Mai thì không thế, cô lại trở về với cái tính trẻ con vốn có, thay bộ áo dài đẹp để ra rồi gấp gọn để trong buồng, mặc lại chiếc áo thâm và quần dài của ngày trước.

Áo quần tuy đã cũ nhưng được mẹ Hằng giặt thường xuyên nên sạch sẽ lắm.

Mai ra ngoài nhà, cậu Quốc với bố Hải đang vừa nói chuyện vừa nhâm nhi chén nước chè đặc, lá chè xanh ngắt nhưng nước lại ngả màu hơi vàng.

Mai bước ra vườn, hít thật sâu để cảm nhận mùi thơm của đất mới, hương rau cỏ xộc vào mũi vô cùng dễ chịu.

Thằng Trung pha nước cho bố với cậu xong thì ra ngoài hè, nó kê cái mâm to dùng lên chiếc ghế đầu bé tìn hìn, tay vừa nhét vào chiếc túi giấy vừa bóc mút mận ăn ngon lành.

Mai thấy thế thì tặc lưỡi một cái rồi không thèm quan tâm nó nữa, cô múc nước dưới giếng lên rửa tay, lại đi xuống bếp giúp mẹ thổi cơm.

Chẳng biết cậu Quốc đã bảo với cụ cho hai vợ chồng ở đây buổi trưa chưa nhỉ ? Nhìn cụ Tổng như thế nhưng cũng không đến nỗi dữ dằn so với tưởng tượng của lũ nhóc các cô khi còn nhỏ.

Cụ hiền vậy, nhưng sao cậu Quốc có vẻ lạnh nhạt với bố thế ?

Vừa chui vào bếp thì thấy mẹ Hằng cầm cái chân giò trắng ớn ớn ra ngoài giếng cạo lông.

Mai cũng bám theo, ôm lấy tay mẹ làm nũng như lúc trước :

- Mẹ Hằng nhớ con không ?

- Ôi giờ có cái chi mà nhớ ?

- Điều, thằng Trung vừa kêu mẹ nhớ con gái khóc suốt đêm còn gì ?

- Nó chỉ nói vớ vẩn là giỏi, thế thì mẹ mày phải khóc mấy tháng mày đi rồi ấy.

Nghe mẹ nói vậy Mai cười toe toét, mẹ cô là thế, nói một đằng nhưng thực tế lại một nẻo, nhà có mỗi cô con gái rệu là Mai đây chứ mấy, chẳng nhớ thì nhớ ai.

Xong xuôi đâu đấy, đặt nồi chân giò hầm măng khô lên chiếc kiềng ba chân, lại nhét một ít rơm rạ cây ngô đã khô làm củi, để lửa cháy âm ỉ một lúc, bà Hằng kéo con gái ra giữ gà cho bà cắt tiết.

Cơm trưa vừa hoàn tất thì trời cũng chưa muộn lắm, mới quá giờ gà gáy một tí nhưng bụng ai cũng đói meo cả rồi.

À không trừ thằng Trung, từ lúc Mai đến bây giờ nó ăn liên cái mồm, bảo sao lại im lặng như thế.

Ngày trước khi Mai vẫn còn ở nhà, tối nào đi học về, bắt đầu từ ngoài ngõ đã thấy cái mồm nó bô bô hỏi mẹ có cơm ăn chưa ? Mà giờ cô mới để ý kĩ thằng em, trông trưởng thành đáo đẽ, cái mặt giống đặc bố giờ lộ ra những nét điển trai của người sắp trưởng thành, quả này đến tuổi kiêu gì cũng nhiều cô theo lắm đây.

Mai ngồi cạnh cậu Quốc, bố mẹ với Trung thì ngồi cạnh nhau.

Cậu Quốc nghe chừng mới xa vợ một lúc mà trông mặt nôn nóng lắm.

Vừa lúc chiếc chiếu con công màu đỏ chóc được trải ra giữa sân, cậu đã muồn vào bụng đồ ăn giúp mọi người nhưng lại bị bố Hải kéo lại ngồi xuống nói chuyện tiếp, khổ tâm lắm chứ.

Thấy vợ ngồi khoanh chân sát bên cạnh, cậu lén đưa tay ra phía sau, sờ lưng Mai một cái làm cô giật nảy cả người.

Mai tưởng có chó ở đằng sau, cuộc đời cô sợ nhất là chó, ngày xưa bị cắn một lần mà Mai khóc suốt ba ngày ba đêm, đến mức bố mẹ phát hoảng định đưa con lên tỉnh khám cô mới thôi.

Mai giật nhẹ áo chồng, khuôn mặt hơi cứng ngắc lại, nói :

- Cậu ơi đuổi cho em con chó đằng sau đi với.

Cậu Quốc nghe vợ nhờ thì bật cười, cậu cũng ngó ra sau lưng cô như thật rồi giả vờ đuổi như có chó thật ý, thằng Trung trông mà ngán ngẫm, đúng là vợ chồng son, kẻ tung người hứng đúng đúng ngựa mất.

Bố Hải hôm nay có vẻ cao hứng, ông lấy chai rượu nếp vắt cất tận trong chiếc rương gỗ thường ngày vẫn không nở uống ra, rót vào chén mời con rể.

Thằng Trung nhìn thấy thì tò mò, nó thường nghe mấy thằng bạn học bảo uống được rượu mới đích xác là đàn ông chân chính.

Nó cũng tập tành nhấp môi một tí, ừm, ngon ngọt, không cay lắm, như uống nước sấu mới lên men thôi.

Cả nhà đang vui nên cũng chẳng ai ngăn nó, được dịp, nó càng uống càng hăng, cũng nâng chén mời anh rể mà cái mặt thì đỏ lựng lên không khác gì đất con khi.

Cho chưa cái tội đã yếu bóng vía còn thích thể hiện này.

Thấy mọi thứ đã ngà ngà, Mai vội ngăn bố lại không cho uống nữa :

- Thôi bố ơi, tí con với cậu còn về nhà cụ Tổng.

Giọng bố Hải nói như tiếc rề lắm :

- Ừ thế hả, thế thì thôi nhá, hôm nào cậu Quốc về đây hai bố con mình ăn thịt chó nhấm với rượu.

Cậu Quốc lúng túng, nhưng không nỡ từ chối nên đành đồng ý, thế là bố Hải cười tí cả mắt.

- Thôi con không ăn nữa đâu, đau đầu quá.

Thằng Trung nói xong thì xoa xoa mái tóc làm nó rối bù lên, chân nam đá chân chiêu vào trong nhà nằm vật xuống, mẹ Hằng bĩu môi rồi lắc đầu, đúng là thằng dở hơi, tửu lượng thì yếu mà bày đặt rượu chè.

Ăn xong cơm trưa, hai vợ chồng phải chào tạm biệt bố mẹ để sang bên kia.

Bố Hải mẹ Hằng tiễn ra đến tận đầu ngõ, Mai vẫy tay một nghỉ hai người mới chịu đi vào.

Nắng xuân in trên từng thửa ruộng nay đã đậm màu hơn buổi sáng, có con mèo mướp chạy ngang đồng đuổi theo con chuột béo mập, hoa dại khoe sắc hai bên đường, ong ruồi, bướm ở đâu vo ve tới lấy mật hoa.

160 - Hoài Thu

Cậu Quốc thấy căn nhà đã khuất sau lưng mới dám lại gần bên vợ, cậu ôm lấy vai Mai, đầu ngả vào hõm cổ, hơi thở ấm nóng sát bên tai làm Mai nhột nhạt.

Cậu Quốc nói bằng giọng điệu mềm mại :

- Vợ ơi, anh chóng mặt quá.

- Đấy, em đã bảo đừng uống nữa mà không nghe cơ.

Cả bố cả cậu, cứ uống tìn tĩn ấy.

Mai ôm lấy lưng cậu, nửa ôm nửa dìu về nhà cụ, cậu Quốc thấy đã đạt được mục đích thì cười thâm.

Trông thấy sắp tới nơi, Mai định đi nhanh về cho cậu nằm trên giường nghỉ ngơi rồi uống giải rượu, nhưng kéo thế nào cậu cũng nhất định không đi nữa.

Cậu bảo mệt quá, không nhấc nổi chân.

Thấy vợ hốt hoảng, cậu Quốc mới bảo :

- Nếu mà ai đấy nói gì để anh có động lực thì chắc anh sẽ đi được đấy.

- Cậu đùa hả, em xin cậu, sắp đến nơi rồi, ông Bá mà thấy ông mắng chết.

- Anh không nói đùa đâu, nên là Mai nói gì với anh đi.

Mai nửa tin nửa ngờ, nhưng chiều chồng, mặt cô bắt đầu đỏ ửng lên, ngập ngừng một lúc cô mới bảo :

- Thì... ! cậu về với em đi, tối... tối cậu muốn gì em cũng chiều..

34 : Cơm Tất Niên

Mai diu chồng về phòng, để cậu nằm xuống giường rồi nhẹ tay nhẹ chân đi pha cốc nước mật ong giải rượu.

Mai làm việc cứ lén lút như đề phòng người ta thấy làm cậu Quốc bật cười, thật ra trước khi về quê cậu đã dặn dò Mai rồi.

Không cần phải sợ sệt gì cả, lúc ở trên tỉnh thế nào thì về đây cô cứ như thế, không được để bản thân bị ảm ức hay khó chịu, bởi vì tất cả đã có cậu ở phía sau lo liệu.

Ừ thì nghe xong Mai cũng bỏ ngoài tai vậy thôi, dù sao ở đây còn cụ Tổng với bà hai bà ba nữa mà, nên làm gì cũng nên kiêng trước dè sau.

Mai chẳng sợ người ta mắng mình, cô chỉ sợ cậu bị người đời nói sau lưng thôi.

Gả vào nhà giàu mà, có cái tốt nhưng cũng đầy rẫy cái xấu.

Tiền bạc chẳng bao giờ phải lo, nhưng tình cảm giữa con người với nhau mới khó đoán ?

Cứ thế cho đến xế chiều, khi hoàng hôn nhuộm đỏ cả một góc trời phía tây thì người làm trong bếp bắt đầu nhóm lửa nấu cơm.

Đêm nay là tất niên, ngày Mai là mừng 1 rồi, nhanh thật đấy, thoát cái đã gần một năm kể từ ngày cô về làm dâu nhà cậu Quốc.

Cái tết đầu tiên được nắm tay cùng cậu trải qua, chỉ nghĩ đến thôi đã thấy trống đánh rộn ràng trong lòng rồi.

Khói bếp như tấm khăn voan trắng của nàng tiên trên trời, bay lên cao rồi tan như đám mây giữa đàng.

162 - Hoài Thu

Mai đứng trên hè đếm sơ sơ cũng có khoảng 10 người đang nấu nướng ở bên trong, trai gái đủ cả, các chị đàn bà thì đang nhặt nốt mấy bó rau, đàn ông khỏe hơn thì đứng bếp xào nấu, mùi thơm bay ra làm ai nấy bụng sôi ùng ục.

Đêm nay nhà cụ Tổng ăn tất niên to quá, thường thì kẻ hầu hạ toàn người ở làng, ngay gần đây cũng có.

Vì nơi này trả công cao, lại còn nhàn hơn đi cấy ngoài đồng, nên người ta chen mãi mới thò được một chân vào.

Vào đây rồi mới biết mọi thứ chẳng dễ xoi như vẻ bề ngoài, lằng nhằng không trung thực là vừa bị ăn một trận đòn nhừ tử vừa bị tổng cổ khoi làng ngay.

Tất niên năm nào cụ cũng đãi toàn bộ người làm trong nhà một bữa no nê, rượu chè bê bết, thích ăn gì thì ăn, uống gì thì uống, nên người nào mặt cũng vui ơi là vui, cả năm chỉ chờ đến ngày này.

Mai đứng không cũng chán, cậu Quốc mới bị gọi đi vào phòng cụ Tổng rồi, kẻ cũng lạ, 30 Tết mà ông còn bàn chuyện công việc với cậu.

Mai rảnh rồi, ở đây cô không phải làm gì cả, mà cũng chẳng ai cho cô động tay vào làm, đi đến đâu người ta cũng chào Mai bằng mợ, nên phải giữ ý tứ.

Có người phụ nữ đi từ ngoài cổng vào, bà ta hãy còn trẻ lắm, tầm 40 tuổi là cùng, mặt hoa da phấn, tay đeo toàn vòng vàng.

Bà mặc chiếc áo dài nhung tím, tóc vẫn gọn trên đầu toát lên vẻ quý phái, bà không đi cùng người hầu, nghĩ một lúc cô mới ngó ra, hình như là phòng tam của nhà cụ Tổng, mẹ ba của cậu Quốc.

Hôm đám cưới Mai có nhắc trông thấy khuôn mặt này rồi.

Người hầu nhìn thấy bà thì cúi đầu kính cẩn, bà không nói gì, chỉ vẫy vẫy tay ra hiệu cho người ta làm việc tiếp.

Trên áo kẻ làm bếp có mùi oi khói, bà ta không muốn cái thứ mùi ghê tởm ấy dính vào bộ cánh đẹp dễ này.

Thấy bóng Mai đứng bên thềm gỗ, liền vẫy tay gọi cô đến.

Mai không hiểu lắm, nhưng cũng đi xuống, chưa đến nơi bà đã nói :

- Cô là người mới à ? Không đi làm việc mà đứng đây làm gì ? Cụ Tổng đâu rồi ?

Mai đáp ứng chưa biết trả lời ra sao, bà ba thấy Mai mở to mắt ngạc nhiên thì không vừa ý, bà nhíu chặt đôi lông mày mới được trang điểm tỉ mỉ lại, im lặng lườm về phía Mai.

Cô Mai lúc này mới kịp phản ứng lại, cô lặng lẽ nói :

- Thưa mẹ, cụ Tổng còn đang bàn việc với cậu Quốc ở trong phòng kia.

Được Mai gọi là mẹ làm bà ta kinh ngạc, khuôn mặt khó chịu lúc trước trong nháy mắt đã kịp giãn ra, nhưng ánh mắt hững hờ còn sẫm soi nhìn cô từ trên xuống dưới khiến Mai ngửa ngáy khắp người.

Đoạn bà ta nói :

- À, hoá ra là cô Mai vợ cậu Quốc phỏng ? Trời sắp tối nên tôi không nhìn rõ mặt cô, ông đang bận thì thôi tí nữa tôi lại sang tìm vậy.

Chào cô.

Bà ba nói rồi quay phắt lưng ra khỏi cổng, nhanh như cái cách mà bà ta đến, thái độ đối với Mai không dễ chịu cho lắm, cô còn nhớ như in cái nhìn sắc lẹm từ đôi mắt thâm thúy kia.

164 - Hoài Thu

Không biết bà ba lúc nào cũng thế, hay chỉ có lúc cậu Quốc và cụ Tổng không ở đây bà ta mới vậy.

Nhưng chỉ đến tối là Mai quên hết câu chuyện khó chịu lúc chiều, cô lại cười vui hơn hờ khi ngồi bên cạnh cậu trong bữa cơm tất niên.

Một lúc sau bà hai và bà ba cùng nhau đến, mỗi bà có một cô hầu theo cùng, mặt ai cũng tươi tỉnh chào ông rồi chào cậu.

Cụ Tổng gật gật đầu bảo các bà ngồi vào ghế cạnh bên, lại cho mấy đứa hầu gái xuống dưới ăn cơm cùng các anh các chị.

Chưa đến giao thừa nhưng thi thoảng tiếng pháo tự làm của mấy đứa trẻ con vang lên, nổ âm âm, đôi khi còn khiến người khác giật nảy cả mình.

Tất cả mọi người cùng nhau nâng ly chúc mừng năm mới.

Bà hai trang điểm đậm đà, khuôn mặt đã có nhiều nếp nhăn nơi rãnh cười hay khoé mắt, nhưng từng cử chỉ, phong thái của bà vẫn vô cùng sang trọng.

Nhìn bà có vẻ hiền từ khá giống cụ Tổng, kẻ nhà giàu mà, nhìn bề ngoài như thế, bên trong có phải vậy không thì không ai có thể đoán được.

Hai bà ăn rất ít, chỉ nhắc đĩa vài lần gấp đĩa rau luộc để gần đây rồi dùng chiếc khăn mùi xoa thơm phức lên lau miệng.

Bà ba đã chú ý về phía này, bà mỉm cười dịu dàng rồi tự tay rót rượu vào ly, từng giọt rượu đỏ bùng như màu máu cuộn trào rồi sóng sánh dưới đáy, đoạn bà nâng chén :

- Tôi mời cô Mai một ly nhé ! Cậu Quốc giấu kỹ quá, đến Tết mới đưa vợ về nhà chơi.

Bà tươi cười, khác hẳn với người đàn bà vừa dùng đôi mắt sắc bén sẫm soi cô lúc chiều, nhưng Mai chỉ dám nghĩ thế chứ không thể vạch trần.

Cô vội vàng nâng ly lên bằng hai tay, thú thật, cô cũng có chút muốn uống rượu, chai rượu nho được nhập từ Pháp, chưa bao giờ cô được thử.

Vừa nãy khi cậu Quốc không để ý, Mai đã lén nhấp môi rồi, ngon ngọt, uống vào ấm bụng lắm, rượu nhẹ hều như này Mai uống cả chai cũng không say được.

Chạm nhẹ vào ly rượu của bà ba, đang định uống thì bị cậu Quốc chặn lại, cậu nhẹ nhàng lấy đi chiếc ly trên tay cô, nháy mắt cậu đã uống hết sạch rồi để ly về phía bên mình.

Mai đứng hình nhìn một loạt động tác gọn gàng của cậu rồi tiếc nuối.

Lúc quay sang còn bị cậu lườm cho một cái vì tội không nghe lời chồng nữa.

Bà ba thấy vậy thì chỉ biết mỉm cười :

- Trông vợ chồng cậu kìa, cô Mai đang định có em bé hay sao mà kiên cường thế.

Mai cúi đầu «Dạ» một tiếng ngại ngùng.

Sau bữa ăn trời hửng còn sớm, tiếng pháo dồn dập ở ngoài cổng lớn vang lên mỗi lúc một to, tiếng xe kéo khách lộc cộc đi xuyên đêm giao thừa, tiếng ai rao bánh bao ngang qua ngõ.

Cậu Quốc đương ôm Mai ngồi trên chiếc bàn con cạnh cửa sổ chờ đợi giờ phút chuyển tiếp giữa năm này qua năm khác, cậu nắm chặt tay cô không nỡ buông ra, chẳng ai nói gì cả nhưng không khí lại vô cùng hoà hợp.

Chợt bụng Mai sôi lên ùng ục giữa không gian tĩnh lặng ấy, cô chột dạ, lén nhìn sang bên cạnh thì bắt gặp ngay khuôn mặt đang cố nín cười của cậu.

166 - Hoài Thu

Mai xấu hổ lắm, đập nhẹ vào ngực cậu một cái rồi bảo :

- Tại nó tự kêu đấy chứ.

- Ừ, anh biết, anh có bảo gì Mai đâu.

- Hay hai vợ chồng mình đi ra ngoài kia ăn khoai luộc đi cậu, em thấy người ta vừa rao đấy.

Cánh cổng mạ vàng kêu kệt một tiếng rồi mở ra, hai vợ chồng nhà nào đan chặt tay nhau bước ra phía bên ngoài.

Bãi đất trống gần đấy chẳng có ai thấp đèn nhưng vẫn đông nghịt toàn trẻ con đến xem đốt pháo đêm giao thừa.

Người ngồi bán bánh đúc nóng, hạt dưa, hạt bí đủ cả.

Mai bẻ củ khoai ra rồi đưa cho cậu Quốc một nửa, thở một hơi dài thoải mái, chẳng biết có ai hô lên ầm ĩ : «Năm mới rồi, chúc mừng năm mới» làm náo động cả một phương trời.

Tiếng pháo giấy nổ điếc cả tai, cứ bùm bùm rồi độp độp.

Chẳng biết cậu Quốc ghé sát vào Mai từ bao giờ, hơi nóng từ củ khoai chưa kịp ăn bốc lên nghi ngút, Mai ngược mắt lên nhìn cậu, giữa không khí rộn ràng ấy, giọng nói dịu dàng xen lẫn sự dao động hiếm thấy :

- Chúc mọi nhà anh năm mới vui vẻ, luôn luôn nắm lấy tay anh như thế này, em nhé..

35 : Làm Vợ Phải Rộng Lượng

Mồng một ở nhà cậu cũng sướng thật, chẳng cần phải đi chúc Tết ở đâu xa, cứ ngồi yên trong nhà là người ta nườm nượp kéo đến.

Từ sáng đến giờ phải vài ba chiếc xe ô tô đen tới đậu trong bãi rồi, kẻ đến người đi tấp nập.

Đỡ một cái là không phải di chuyển nhưng cậu Quốc với Mai vẫn bận tới mặt tới mũi tiếp khách.

Cậu là con độc đinh của cụ Tổng mà, cậu không tiếp thì còn ai tiếp, Mai thì là nàng dâu mới nên phải trình diện để người ta còn biết mặt.

Mai chỉ choáng một nỗi, ngày xưa lúc còn ở với bố mẹ đẻ, đến nhà chú bác chúc tết, chỉ cần mang theo vài đồng bánh chưng, mấy gói kẹo, vài gói bánh là đủ, ai cũng đều vui vẻ, tay bắt mặt mừng.

Quan trọng là đến ngồi chơi như là anh em gặp nhau sau một năm bận bịu nhớ nhớ quên quên.

Còn ở nhà cụ Tổng, đồ tết người ta mang đến toàn cao lương mỹ vị, nào tổ yến, sừng hươu đen, củ sâm to đùng rễ tua rua xòe ra trong cái hộp gỗ ép, rượu vang thượng hạng, trà «Quân Sơn» gì gì đấy Mai nghe không rõ.

Cô trông mà choáng ngợp, lúc dọn mang vào trong phòng, tay Mai động vào mà còn run run sợ vỡ.

Hết đoàn này đi lại đoàn khác đến, nhà cụ Tổng có cả thầy 2 anh em, ông em thì định cư tại Pháp từ 2 năm trước rồi, Tết nhất nhờ người gửi quà về cho anh chứ không sang được, thêm nữa là sức khỏe của ông khá yếu, chẳng mấy mà gần đất xa trời.

Chính vì thế người đến nhà cụ hôm nay toàn là đối tác làm ăn, những người được cụ nâng đỡ mới nên giàu có như ngày hôm nay.

168 - Hoài Thu

Người ta vừa bước qua thềm nhà đã vội bắt tay cậu Quốc, một câu anh hai câu bố nghe tình cảm lắm.

Mai thấy chồng bận bịu thì thương cậu vô cùng, nhưng cô cũng không thể làm gì được.

Nhà cụ đã cho phần lớn người làm về nghỉ mừng 1 rồi, nên mấy công việc lật vật như thêm bánh kẹo, hạt khô vào khay gỗ đều là cô làm hết.

Đang lúc bung khay hạt dẻ qua khúc quanh hành lang, Mai va bộp vào lồng ngực một người, cú chạm ấy khiến Mai choáng váng cả đầu óc, phải chống tay vào tường một lúc để bình ổn lại.

Không phải người ta lên tiếng xin lỗi, cô còn tưởng mình va phải cái cột cứng ấy chứ, khay hạt dẻ trên tay cô nghiêng đi, rơi một ít xuống đất nghe lộp bộp.

Người ấy đang định đỡ Mai đi ngồi thì cô đã bình tĩnh lại, ngược mắt lên nhìn, trước mặt là một người đàn ông vô cùng điển trai, ánh mắt sáng trong của một kẻ đa tình đang chú nhìn người con gái trước mắt anh ta đây.

Thấy Mai nhìn mình, khuôn mặt ấy thoáng vẻ lo lắng nói :

- Cô có sao không ? Tại tôi đi mà không nhìn đường, xin lỗi cô nhé !

Mai vừa cười nhẹ nhàng vừa lắc đầu :

- Không sao, tôi cũng không có việc gì.

Vậy tôi xin phép tôi vào trong ạ.

Mai thấy anh ta nhìn cô bằng ánh mắt thân thiện, hơi gật gật đầu rồi đi ra bên ngoài nhường chỗ cho Mai.

Nhưng đi chưa được mấy bước, người đằng sau vội bước đến gần, anh ta gọi Mai lại :

- Cô gái, cô có thể cho tôi hỏi nhà vệ sinh ở đâu không ?
- Anh cứ đi thẳng theo hành lang này rồi rẽ phải, đầu tiên ấy ạ.
- À tôi thấy rồi, cảm ơn cô nhé.

Nhưng cô tên là gì nhỉ ? Để xưng hô cho tiện ấy mà.

- Thưa anh, tôi tên Mai.

Người đàn ông mỉm cười, gật đầu như thông báo rằng anh đã biết.

Mai thấy vậy thì không tiện ở lại nữa, bèn đảo nhanh bước chân vào trong phòng khách.

Người đàn ông có đôi mắt lộng lẫy như hoa đào phía sau khẽ đưa tay lên sờ mũi, đi dọc theo hành lang, vừa đi vừa lẩm nhẩm cái tên của người con gái vừa mới bắt gặp «cô Mai à ?».

Đợi đến trưa khách khứa vãn quá nửa thì Mai và cậu đã mệt bơ phờ, một vài người ở lại để ăn cơm cùng với cụ Tổng, họ còn đang ngồi nói chuyện với cụ ở phía sau kia.

Mai lén dặt tay cậu ra bên ngoài, từ lúc ngủ dậy đến giờ cậu đã phải sửa soạn tiếp khách luôn, chưa kịp ăn gì, chỉ ngồi uống trà với mọi người.

Cậu lúc nào cũng bắt Mai phải ăn sáng trong khi sức khỏe của bản thân thì chẳng màng, cô vừa thương mà cũng vừa tức cậu.

Mai vào trong bếp, thấy trên chiếc chạn còn một củ khoai to bự luộc hơi cháy, bèn lấy chiếc đĩa rồi bỏ vào bụng về phòng.

170 - Hoài Thu

Cậu Quốc đang đứng khoanh tay dựa khung cửa đợi Mai về, cô thấy chồng thì tùm tùm cười, kéo cậu vào bên trong rồi cẩn thận khoá cửa.

Mai chậm rãi vừa bóc vỏ vừa nói với cậu :

- Cậu ơi ăn khoai đi này, cậu không thích thì trong kia còn bánh chưng nữa đấy, sáng đến giờ em thấy cậu mệt lắm.

Cậu Quốc ôm Mai lên đùi ngồi, khuôn mặt chẳng vui cũng chẳng buồn nhưng giọng nói hơi uể oải :

- Ừ, anh mệt lắm, Mai cầm cho anh ăn đi.

Mai thấy chồng mệt thật nên cũng không bắt ép cậu phải nói chuyện với mình, ăn xong thì giục cậu đi ngủ một lúc, chưa chợp mắt được nửa tiếng thì người làm gọi ra ăn trưa.

Dùng bữa xong số khách còn lại cũng xin phép cụ ra về, để chiều còn phải đi nhiều nơi khác nữa.

Giữa cái nắng nhẹ nhàng của tiết xuân tươi, cây đào mảnh khảnh đặt ngoài sân nở tung từng bông hoa màu hồng nhạt, có cơn gió vô tình lướt qua cũng làm nó rụng lá tả, bay khắp cả sân.

Tiến vị khách cuối cùng lên xe, người làm đóng lại cánh cổng lớn, ai cũng thở ra một hơi chuẩn bị cho giây phút nghỉ ngơi sắp tới.

Mai vào phòng khách dọn dẹp rồi quay lại phòng của hai vợ chồng, cậu Quốc chưa ngủ, cậu đang đợi vợ về.

Cô bước vào, thấy bóng dáng cao lớn đang nửa ngồi nửa nằm trên giường thì ngạc nhiên :

- Cậu đợi em à ? Sao không ngủ trước ?

- Không có Mai anh không ngủ được.

Giọng cậu nhẹ nhàng pha lẫn một chút mệt mỏi, chắc tại bận rộn từ sáng nên mới thế hay sao.

Mai vội cởi giày rồi trèo lên giường, chui vào vòng tay nóng hổi và ấm áp của chồng, má áp vào lồng ngực ấy, lắng nghe nhịp tim của người cô thương rồi chìm vào giấc ngủ.

Tưởng chừng sẽ được nghỉ ngơi lâu hơn, nhưng cuối cùng tiếng xe ô tô, tiếng cánh cổng sắt mỗi lần rộng mở sẽ lại kêu một tiếng «kẹt», tiếng huyền não ngoài sân vọng vào phá vỡ khung cảnh bình yên trong căn phòng.

Người mới ngả lưng được một lúc đã phải đứng dậy ra ngoài đón khách, cậu Quốc nhìn vợ vẫn đang say giấc trên giường, không nỡ đánh thức, cậu gièm chân cho Mai rồi một mình đi ra ngoài.

Vừa ra đến nơi, cô Cẩm Nghi ở đâu chạy đến ôm chầm lấy cánh tay của cậu Quốc, cô ta nũng nịu chào cậu rồi tíu tít hỏi chuyện.

Lúc Mai ra đến nơi thì trông thấy cảnh tượng thế này đây, cô Cẩm Nghi nâng nặc ôm chặt cánh tay vững chắc của cậu Quốc, Mai nhìn mà tức muốn nổ đom đóm mắt, đó là chỗ của người vợ là Mai đây mà, sao cô ta dám vô liêm sỉ như thế.

Nói đi thì cũng phải nói lại, cô Cẩm Nghi hôm nay vô cùng xinh đẹp, mặt hoa da phấn, tóc xoăn nửa buộc nửa thả phía sau lưng, cô mặc chiếc áo dài hơi bó có in hình hoa hồng, từng đường cong cứ thoát ẩn thoát hiện trông vô cùng quyến rũ.

Chẳng biết người nào trêu chọc cái gì, hai má cô ta hồng rực lên như kẻ say tình, chạy ra phía sau chồng Mai để trốn vì ngượng.

Cậu Quốc không được tự nhiên cho lắm, có vẻ cậu cũng khó chịu với hành động bám riết không rời của cô em gái kết nghĩa, mấy lần cậu cố ý né tránh nhưng rồi vẫn bị bu lại.

172 - Hoài Thu

Mắt thấy cô ta lại bắt đầu cộ cặp ngực căng phồng của cô gái mới lớn vào tay cậu, Mai tức điên, định đi đến đứng vào giữa hai người thì bị kéo lại.

Bà ba kiêu kì khoanh hai tay trước ngực, bộ móng được sơn đỏ chót lúc này đang kéo áo cô lại, mắt bà vẫn yên lặng quan sát cảnh tượng phía trước, chột nhếch môi, nụ cười ánh lên tia giễu nhại, bà nói như khuyên nhủ :

- Cô Mai này, làm vợ là phải rộng lượng ? So với một bông hoa dại, con thiên nga với cái cổ cao kiêu hãnh thích hợp với cậu Quốc hơn đấy..

36 : Trai Tài Gái Sắc Xứng Lừa Vừa Đôi

Bà ba chỉ bỏ lại câu nói ấy rồi tiến vào trong phòng, gia nhập khung cảnh rộn ràng kia.

Chiếc đèn chùm màu trắng tỏa ánh sáng lấp lánh như pha lê, soi lên từng hoạ tiết trên bộ áo dài đầy sắc màu của cô Cẩm Nghi khiến nó lung linh hơn bao giờ hết.

Cô ta cười bẽn lễn khoanh tay ngồi cạnh cậu, đẹp đến mức đưa hâu gái đứng cạnh đây cũng phải thốt lên : «Trai tài gái sắc, xứng lừa vừa đôi» nhưng thấy Mai quay sang, nó chợt bừng tỉnh rồi câm như hến, cúi đầu im lặng.

Trước không khí vui vẻ ấy, Mai mới ngậm ngùi sâu sắc nỗi niềm của kẻ lạc loài.

Nếu cô Cẩm Nghi là con chim công xinh đẹp với chiếc đuôi trắng đến toả sáng, thì Mai cũng lắm chỉ là một con chim sẻ nơi đâu mà chẳng có.

Ngoài làm vườn, đọc sách, nấu ăn ra cô chẳng biết gì cả.

Mai không được đi du học bên Pháp như cô ấy, không thể đến các bữa tiệc sang trọng, không thể khoác tay cậu kiều hãnh như một con thiên nga ra để mắt bạn bè đối tác.

Mai chẳng làm được gì cả, lựa chọn lấy cô, cậu không có sự nghiệp thăng tiến như lấy cô Cẩm Nghi, và hơn hết là không có niềm tự hào.

Mai không nỡ bước vào làm phiền sự vui vẻ của mọi người, cô Cẩm Nghi ngây thơ và hôm nay có thêm nhiều nét nhí nhảnh.

Cô cứ phải có hơi cậu Quốc thì mới ngồi yên một chỗ được, bác Hưng nhắc mấy lần, nhưng chỉ được một lúc là Nghi lại xán vào.

Cậu Quốc cũng mệt mỏi lắm, cậu muốn duy trì khoảng cách, thậm chí có phần né tránh đối với cử chỉ không suy nghĩ của đứa em gái kết nghĩa.

Nhưng tránh làm sao cũng không thể gạt bỏ được sự dai dẳng của cô ta, nói nặng lời thì cũng chẳng được, hôm nay là mừng một tết, cậu không muốn làm mọi người mất hứng.

Mai thấy cậu Quốc quay lại đằng sau như tìm kiếm ai đó, bèn vội vàng nép mình sau cánh cửa gỗ còn để ngỏ, đứa người làm chẳng biết đã đi ra ngoài từ bao giờ, chỉ còn cô đứng bơ vơ ở đó.

Mai bần thần cả người, liệu cậu có giống như cụ Tổng không ? Lấy nhiều vợ ? Mai không biết cụ Tổng có yêu bà hai bà ba không, thái độ của cậu với các bà luôn là lạnh nhạt, không biểu lộ một tia tình cảm nào.

Cuộc sống nơi đây, Mai nhận ra bản thân chẳng hiểu cái gì sắt, cả chồng cô nữa, cậu chỉ nói là cậu yêu Mai, chứ không hề đảm bảo cậu sẽ không lấy thêm vợ.

Nếu cậu lấy cô Cẩm Nghi, Mai sẽ phải trải qua kiếp chung chồng, mà ai ơi «Chém cha cái kiếp lấy chồng chung/ Kẻ đắp chăn bông kẻ lạnh lùng».

Nếu điều ấy xảy ra, phận Mai mỏng, biết phải làm sao ?

Thế thì đừng xảy ra...

Muốn giữ chồng, phải tự dựa vào bản thân, cô không thể trông đợi ai giữ chân cậu ngoài mình được.

Mai gạt nước mắt vừa rớt trên khóe mi, mới mừng một tết mà đã khó lóc, đúng là vận xui.

Cô chỉnh trang lại quần áo, đầu tóc, giữ cho bản thân luôn ở dáng vẻ xinh đẹp nhất, nở một nụ cười tươi tắn bước chân qua cánh cửa phòng khách.

Mai cười tươi cầm đĩa hạt khô bước vào, mọi người vẫn đang chuyện trò ồn ào, kẻ nói người cười vô cùng vui vẻ.

Thấy Mai, mọi người đều ngạc nhiên, cô liền cất giọng nói :

- Con chào bác và các em ạ.

Tất cả mọi người đều phản ứng vô cùng vui vẻ trước lời chào ấy của Mai, riêng cô Cẩm Nghi chỉ trào phúng liếc Mai một cái.

Mai đặt chiếc đĩa đầy hạt lên bàn, đoạn đứng sau lưng cậu bảo :

- Cô Cẩm Nghi có thể ngồi sang bên cạnh để tôi ngồi đây không ?

- Chị Mai ngồi sang bên này đi, lâu lắm em mới gặp anh Quốc, cho em ngồi cạnh anh ấy một tí thôi mà, đi chị.

Cô ta chỉ vào chỗ trống bên ngoài cùng, lời nói như cầu xin nhưng thực chất là đang dồn Mai vào thế bí, lúc này cô không đồng ý thì bản thân quả là kẻ hẹp hòi, còn đồng ý thì nhìn tức không thể chịu nổi.

Nhưng cô thà làm kẻ hẹp hòi chứ nhất định không bao giờ giao trứng cho ác.

Cậu Quốc đang bận tiếp chuyện chú Hưng, nhưng vẫn quay sang bảo với cô Cẩm Nghi :

- Em ngồi dịch sang bên kia, Mai lại đây.

Cô Cẩm Nghi không hề nghĩ là cậu sẽ nói như vậy, không ủng hộ cô ta, còn bảo cô ta ngồi sang bên kia nữa chứ.

Nghi hậm hực, nhưng không thể mặt dày ngồi lì ở đây được, anh Quốc đã mở lời, chẳng lẽ cô lại không nghe.

176 - Hoài Thu

Đồ vô liêm sỉ, có ngày cô ta sẽ làm cho con Mai đẹp mặt, công rãnh nhưng cứ nghĩ mình là biển cả à ?

Cậu Quốc nhẹ nắm lấy tay Mai để dưới bàn thì thầm :

- Sao dậy sớm thế em ?

- Có khách đến sao cậu không gọi em ?

Cậu Quốc cười cười, đoạn vôn vê nhẹ tay Mai :

- Thấy vợ ngủ ngon quá nên anh không nỡ gọi.

Phải nghỉ ngơi nhiều mới có em bé được.

Nghe cậu thì thầm vào tai cậu đấy, Mai xấu hổ, hai má đỏ hây hây.

Cậu này hâm à ? Đang chỗ đông người mà còn trêu chọc người ta.

Bàn tay cậu đan vào Mai càng nắm chặt, thì thoảng cậu lại miết nhẹ vào chiếc nhẫn cưới nho nhỏ nằm trên ngón áp út.

Cô Cẩm Nghi thấy vợ chồng nhà nào đó cứ thậm thụt với nhau âu yếm trông ngứa mắt lắm, con ghen từ đâu bốc lên ngùn ngụt.

Không nhìn thấy thì thôi có thể bỏ qua, nhưng đây lại sò sò ngay trước mắt, con dân đen quê mùa này có gì tốt mà mời chài được anh Quốc nhà cô thế ? Cô ta tưởng anh Quốc nhà mình sẽ nhanh chán con Mai thôi, sớm muộn gì anh sẽ tỉnh ngộ, bố Hưng bảo rồi, ai làm chồng cô, ông cho hết nhà, hết đất, lại giúp đỡ làm ăn nữa.

Chẳng lẽ anh Quốc lại không biết đâu là lựa chọn có lợi cho mình à ?

Mà nhá, về sau anh Quốc lấy cô ta, hoặc là phải để Nghi làm bà cả, hoặc là phải đuổi con Mai đi cô mới chịu lấy anh đấy nhé.

Anh không thể nào từ chối được đâu, chỉ cần bố Hưng mở miệng là kêu gì bác với anh cũng hết lời đồng ý cho mà xem.

Cầm Nghi không khỏi đắc ý trong lòng, cô ta ngồi thẳng lưng, khoe môi khê nhếch như kẻ chiến thắng.

Hôm nay chú Hưng cho cô Nghi với đứa cháu tên Sơn về chúc tết ông bạn lâu năm, không ở lại qua đêm, chắc đến tối là họ về thôi.

Nhưng chỉ riêng khoảng thời gian ấy thôi cũng đủ làm Mai chết lên chết xuống rồi.

Cầm Nghi cứ quần quýt lấy cậu tíu tít không rời, Mai nhìn bức hết cả mình nhưng không có chỗ xả, cứ phải trưng gương mặt tươi cười mà đối diện với cô ả kia.

Tức cô Cầm Nghi một thì ghét cậu Quốc mười, cậu chẳng dứt khoát né tránh cô ta gì cả, cứ mặc kệ cô cười nói bên tai, thì thoảng cậu còn đáp lại một câu nữa, trông có chán không cơ chứ.

Thái độ của cậu với Mai hôm nay cứ nhạt nhòa làm sao ấy, tuy nói lời dễ nghe đấy, nhưng nhớ cậu thấy cô tội, chỉ đơn giản là buông lời an ủi thôi thì sao ?

Chán nản cộng với tức tối khiến lồng ngực cô cứ nghèn nghẹn, khó chịu kinh khủng, lúc cô Nghi thôi không quần chân cậu nữa là khi cậu bị cụ Tổng với chú Hưng gọi ra bàn việc.

Ánh mắt cô Cầm Nghi ý nhị đi về phía Mai, dáng người lả lướt ẩn hiện trong tà áo dài được chít eo kỹ càng, cô ta làm như thân thiết lắm, vừa khoác tay Mai vừa nói :

- Chị Mai đừng thấy em phiền nhé, lâu lắm không được gặp anh Quốc nên có nhiều chuyện để nói quá.

178 - Hoài Thu

Cô ta giả vờ thở dài một hơi, đôi mắt đượm buồn nhìn về phía xa xăm rồi nói tiếp :

- Nhớ năm ngoái còn cùng nhau học tập ở Pháp, anh Quốc sáng nào cũng chở em đến trường bằng xe đạp, có hôm trời đổ mưa to, đường trơn như mỡ gà anh ấy còn cõng em qua.

Bây giờ để gặp được nhau sao mà khó quá đi mất.

Ờ thế là đang trách Mai không để anh em các người gặp nhau à ? Mai đâu có cấm cản, muốn đến muốn tới, như nào mà chẳng được.

Nhưng nghe thế cô Mai cũng rầu hết cả lòng, buồn muốn thúi ruột gan, hoá ra vài năm cậu đi khỏi nơi đây, họ ở bên nhau lại vui đến vậy.

Cậu Quốc đã từng nâng niu, chiều chuộng người con gái khác chẳng phải Mai, có đau lòng không cơ chứ ? Lúc này, cô mới cảm nhận được sâu sắc sự mệt mỏi của trái tim trong lồng ngực.

Cầm Nghi thấy sắc mặt Mai tái nhợt, đôi mi dài rũ xuống như chịu trận thì biết mình đã đạt được mục đích.

Cậu Quốc vừa mới ra khỏi cánh cửa phòng cụ Tổng, cô ta mỉm cười thích thú, đến lúc cho tình địch một phát trí mạng rồi..

37 : Đàn Bà Ghen Tuông Là Đàn Bà Đại

Cô Nghi tiến về phía trước, nở nụ cười hết sức trong sáng đón anh Quốc.

Đột nhiên cô ta âu yếm gọi một tiếng :

- Anh ơi.

Dứt lời, cô Nghi chạy ra sau cậu, bắt chắp hình tượng tiểu thư đài các, nhảy phắt lên tấm lưng vững chắc mà cô ta mơ ước bấy lâu nay.

Cậu Quốc thấy một loạt hành động ấy thì đưa tay đỡ theo bản năng.

Cậu vô cùng ngạc nhiên, đang định thả cô Nghi xuống, đồng thời mắng cho «đưa em gái» một trận thì một lực đẩy vô cùng lớn ở đâu ập đến, lưng cô Cẩm Nghi đập vào chậu hoa đào ở gần đấy, đồng thời cũng làm cậu Quốc lao đảo một chút.

Nghi choáng váng tối tăm mặt mày, khi định thần lại, cô ta chợt oà lên khóc, hai hàng nước mắt chảy như thác nước, cánh tay mảnh khảnh chống xuống nền gạch men, nói không ra hơi :

- Anh ơi, anh ơi em đau quá.

Cậu Quốc vội đến đỡ cô ta dậy, thấy người đứng trước mặt mình thì ngạc nhiên, khuôn mặt Mai tái tím, cô cắn mạnh đôi môi hồng đến mức bật máu, đôi mắt tràn ngập sự căm thù.

Mai nắm chặt tay, móng tay đâm vào da thịt lúc nào cô cũng chẳng hay.

Lúc này, cả người cô toát ra hơi thở của sự tức giận, lòng ghen tuông bốc lên ngàn ngọn lửa.

Mai chết rồi đúng không ? Mặt cô vẫn còn ở đây mà sao hai người dám lộ hành như thế ?

180 - Hoài Thu

Cậu Quốc sững sờ, lần đầu tiên cậu thấy vợ mình giận dữ thế này, Mai lại làm sao vậy ? Theo tiếng khóc ở ngoài sân, tất cả mọi người tức tốc chạy ra xem trò vui, có người đỡ cô Nghi đứng dậy, đoạn nhìn gáy cô rồi hét toáng lên :

- Diu cô Nghi vào trong nhà chúng mày ơi, gáy cô tím đỏ một mảng rồi đây này, con Chi lấy dầu gió ra đây.

Tiếng ồn ào nhốn nháo vang lên, cái bóng dáng liều yếu đào tơ của cô Nghi được kẻ khác diu vào nhà.

Chúng kiến toàn cảnh sự việc ấy lòng mày của cụ Tổng và bác Hưng nhúu chặt, tiếng con sen nào thì thâm hơi to .:

- Mợ Mai trông thế mà kinh thật đấy.

Đẩy cô Nghi toác cả gáy, cậu Quốc với cô Nghi chỉ là anh em thôi mà, hầy, đàn bà ghen tuông là đàn bà dại.

Chúng nó chỉ thấy vẻ bề ngoài như thế, nhưng nội tình như thế nào thì đâu ai hiểu.

Cô Cẩm Nghi chọc tức Mai đâu chỉ có một lần, thế còn chưa đủ quá đáng à ? Thứ lỗi cho Mai, cô không biết cách ứng xử nhân văn của một phu nhân đài các, cô xuất thân là dân thường, một đứa con gái nông dân, đến bố Hải với mẹ Hằng nhà Mai thì cũng chỉ một vợ một chồng đấy.

Bác Hưng đi nhanh vào trong nhà xem xét tình hình của con gái, khuôn mặt ai nấy đều khó đăm đăm và tức tối, ánh mắt ác ý hướng về phía Mai ngày càng tỏ rõ.

Trong lòng họ đã mặc định Mai là kẻ ác, kẻ phá hoại, kiêng kị nhất là mừng một Tết, thế mà, quả này cả năm nhà cụ Tổng đen đui rồi, có đứa con dâu đão đẻ quá mà.

Cụ Tổng nhúu chặt đôi lông mày, ánh mắt đen u tối nhìn chăm chăm vào Mai, một lúc, cụ phẩy áo, dận mạnh chiếc gậy batoong đi vào trong nhà.

Cậu Quốc chán nản, hôm nay cậu cực kì mệt mỏi, ngày thường bận một thì hôm nay bận mười, ấy vậy mà vợ cậu lại chẳng biết cảm thông cho chồng gì cả.

Một phần là lỗi tại cậu, có lẽ mình đã nuông chiều Mai quá rồi, để bây giờ cô không nể nang ai, chẳng coi ai ra gì thế này đây.

Cậu Quốc nghiêm mặt, đôi mắt không có một tia rung động, cậu nói với Mai bằng giọng lạnh lẽo chưa bao giờ có :

- Em lại làm sao nữa ? Tại sao lại hành động như thế ?

Mọi người hiểu sai về cô cũng chẳng sao, vừa nãy và cả bây giờ, không phải Mai không cảm nhận được sự ghét bỏ của người xung quanh dành cho mình, chẳng qua là cô cố tình không quan tâm.

Nhưng giờ đây, cậu Quốc nói với Mai những lời ấy là sao ? Đối với cậu, người vợ ở bên mình cả đời không có phần nào quan trọng hơn người em gái kết nghĩa à ? Mai không tỏ thái độ gì, khuôn mặt cô vô cảm, chẳng có chút nào gọi là ăn năn cả, điều này làm cậu Quốc thật sự tức giận, sao Mai lại trở nên thế này ? Không biết cân nhắc thiệt hơn, không biết tốt xấu như vậy ?

Mai ngược mắt lên nhìn cậu, ánh mắt mạnh mẽ hơn bao giờ hết :

- Cậu hỏi tôi điều này à ? Cậu thấy tôi dễ dãi lắm chứ gì ? Nếu cậu cảm thấy không ở được nữa thì nói với tôi một tiếng, tôi có thể trở về, nhưng xin các người đừng làm trò mèo đây, nhìn ngứa mắt lắm.

Cậu Quốc bị những lời nói tàn nhẫn của Mai làm kinh ngạc, cậu lạnh lùng, đôi môi mỏng mím lại vì giận dữ, dáng người cao lớn toả ra hơi thở của sự thất vọng, cậu vô cùng chán nản, dây thần kinh nơi thái dương gồ lên vô cùng khó chịu vì hành động không suy nghĩ của vợ.

182 - Hoài Thu

Cậu Quốc chống tay lên trán, tự nhủ với bản thân kiềm chế lại, không nên cãi nhau với cô lúc này :

- Nói đi, bây giờ Mai muốn gì ?

Chồng Mai bây giờ xa lạ với cô quá, cậu lại hỏi Mai muốn gì cơ đấy ? Nếu như là hôm qua, điều duy nhất và cuối cùng cô muốn đó là ở bên cậu, cùng cậu sinh những đứa con kháu khỉnh, cứ sống như vậy đến cuối đời thôi.

Nhưng bây giờ thì sao ? Mai muốn gì đây, chỉ một lúc thôi, cú đẩy ấy đã tiền ước mơ đó ra đi mãi mãi.

Mai cúi đầu, rồi lại ngẩng mặt lên, ánh mắt như đã quyết định một điều gì hệ trọng lắm, bàn tay bóp chặt, móng tay đâm sâu vào da thịt đến mức ứa cả máu ra, Mai nói mà như khóc :

- Cậu...cho tôi trở về nhà, sau này...chuyện của cậu...không liên quan đến tôi nữa, được không cậu ?

Gió xuân tươi mới hình như không còn ấm áp như lúc trước nữa, vài cơn gió đem theo hơi nước lướt qua tim Mai đau như dao cứa, hoa đào vẫn thế, vẫn rụng lá tả tơi trước mắt.

Người làm trong nhà dìu cô Cẩm Nghi ra xe đi bệnh viện, mọi người cùng tụ tập lại, kẻ nâng người đỡ, chú Hưng cũng lên xe, khi đi qua Mai cô Nghi còn nói :

- Anh Quốc, đừng mắng chị Mai, chị ấy không cố ý đâu, hôm khác em lại tới chơi với anh chị và cụ nhé.

Tất cả mọi người đều hướng ánh nhìn về phía này, khuôn mặt Mai tím tái, cô ta đã đạt được mục đích rồi, bây giờ Mai là kẻ độc ác như thế đấy, ghen tuông với mọi thứ, em gái bên chồng cũng không tha.

Nhưng người ta không tìm thấy ở bóng hình Mai một chút hối hận nào, thậm chí cô còn cứng rắn hơn cả lúc trước, bác Hưng tức giận đốc thúc người hầu dìu cô Nghi lên xe nhanh.

Có lẽ vừa nãy ở trong phòng, cụ Tổng đã phải li cái mặt già xin chuộc lỗi cho hành động hoang đường của đứa con dâu rồi.

Cụ Tổng và cậu Quốc tiễn bố con chú Hưng ra tận ngoài cổng lớn.

Mai chẳng còn gì để nói, ý của cô đã quyết, có mười cậu Quốc cũng chẳng ngăn được.

Hôm nay Mai về nhà mẹ, cậu Quốc có gửi giấy tờ gì thì cô hợp tác mà kí vào thôi, xong xuôi cậu sẽ được giải thoát, lúc ấy đường ai nấy đi, cậu muốn lấy ai thì lấy..

38 : Cậu Có Quyền Gì Mà Cản Tôi

Khi cậu Quốc bước vào trong phòng thì đúng lúc Mai cũng ra ngoài, cô định thu dọn đồ đạc, nhưng chợt nhận ra trong này không có thứ gì của bản thân cả, ngay cả bộ quần áo cô mặc trên người cũng mua bằng tiền của cậu.

Mai chẳng thèm liếc cậu lấy một cái, tránh ra bên cạnh, xăm xăm bằng lối hướng ra ngoài cổng lớn.

Chưa đi được mấy bước, tay đã bị nắm chặt, cậu Quốc bóp chặt cổ tay làm cô đau vô cùng, thấy Mai vùng vẫy kịch liệt, cậu gần lên :

- Đi đâu ? Việc Mai yêu cầu sẽ không bao giờ xảy ra đâu.

Đừng có bướng nữa.

- Cậu có quyền gì mà cản tôi ?

Đến giờ mà Mai vẫn còn hỏi câu này được à ? Thế là lúc trước, cô chưa bao giờ coi cậu là chồng đúng không ? Điều gì đã khiến vợ cậu trở nên như vậy, phách lối, ngạo mạn và không coi ai ra gì.

Cậu Quốc nghiêng răng, giọng nói lạnh lùng đến cực điểm :

- Đi theo anh vào trong phòng, chúng ta bình tĩnh nói chuyện, anh sẽ cho Mai giải thích.

- Tôi chẳng có gì cần giải thích với cậu cả, muốn hiểu sao thì tùy.

Cậu buông tay ra.

Mai nói xong câu ấy thì cố gỡ tay cậu ra bằng được, nhưng cậu Quốc nắm chặt quá, Mai chẳng thể lay chuyển nửa bước, cô vẫn kiên trì, bàn tay mảnh dẻ của người con gái cố hết sức cạy bàn tay rắn chắc của cậu ra, dùng lực mạnh đến mức đầu ngón tay của cô trở nên trắng bệch.

Ánh mắt cậu tràn ngập tức giận, mâu thuẫn đến cực điểm, người nào cũng hành động một cách dữ dằn, chẳng ai chịu nhường ai.

Ngoài trời chợt đổ mưa xuân, ánh đèn màu vàng thấp trước cổng nhà cạnh cây nhãn lớn soi tỏ từng cơn mưa như màn bụi mù mịt vây hãm lòng người.

Mưa rơi vào lòng Mai, tích tụ lại rồi dần dần nặng tựa tảng đá, khiến tim cô đau đốn.

Buồn không ? Buồn chứ, nói không thì ai mà tin.

Chẳng biết có con côn trùng ở đâu bay vào hiên nhà trú mưa, loạng choạng thế nào mà đâm vào tường, chết ngay tại chỗ.

Mai quyết tâm đẩy cậu Quốc ra xa, cố hết sức mới gỡ được bàn tay rắn tựa đá của cậu ra khỏi cổ tay, Mai xoa xoa vết đỏ ửng đó.

Dứt khoát quay đầu, hướng cửa lớn đường hoàng mà đi.

Nhưng nào có dễ như thế, chẳng được mấy bước chân, cậu Quốc đã đi nhanh tới, vác ngay cô Mai lên vai, đầu dốc ngược xuống dưới khiến Mai buồn nôn hơn bao giờ hết.

Cô cào cào, đâm đập liên tục vào lưng cậu, la hét âm ỉ :

- Thả tôi xuống, cậu đang ép buộc tôi đấy.

Cậu Quốc chẳng thèm ừ hừ lấy một lời, hơi thở phẫn nộ toả ra nồng đậm, động tác cậu làm chẳng có gì gọi là thương tiếc như ngày trước cả, giận dữ đã che mờ đi đôi mắt.

Từ bây giờ, cậu sẽ không nuông chiều Mai đến vô phép tắc như vậy nữa.

186 - Hoài Thu

Ai cũng được, nhưng với bác Hưng thì không, cậu nợ bác rất nhiều, người đàn ông ấy như người bố thứ hai của cậu vậy, không có bác thì không có cậu của ngày hôm nay.

Chính vì thế, Mai cần phải bình tĩnh lại, học được cách tỉnh táo để giải quyết mọi việc.

Mọi thứ khác cậu có thể nhường nhịn Mai vô điều kiện, nhưng lần này thì không, Mai quá đáng lắm.

Cậu Quốc vác ngay cô vợ trẻ vào phòng, cô có phản kháng dữ dội cách mấy cậu cũng chẳng thềm thả xuống.

Đến nơi, cậu ném Mai xuống giường đánh «phịch» một tiếng làm cái lưng cô ê ẩm, chẳng có một tia sáng dịu dàng nào trong ánh mắt tăm tối kia, Mai chỉ thấy ở đó sự trách móc, tuyệt tình tuyệt nghĩa, tình yêu của Mai và cậu, sẽ kết thúc như thế này sao ?

Mai vùi cả người vào đồng chăn dày nằm bất động không buồn nhìn cậu, cậu Quốc đưa tay bóp chặt trán, ngăn cho bản thân không được nổi nóng, cậu mím môi, giọng nói như đã dịu đi đôi chút :

- Mai ở trong này suy nghĩ kỹ hành động của mình đi, mừng ba Tết hai vợ chồng mình về.

Chỉ có thế, cậu quay gót ra ngoài ngay, cậu biết Mai chẳng chịu nghe lời ở yên trong đấy đâu, nếu không giam cầm cô lại, chẳng biết cô sẽ lại làm ra việc gì.

Thím Ty - người quản lý miệng ăn của kẻ hầu người hạ nhà cụ Tổng đi ngang qua, bà ta là một người đàn bà goá chồng từ sớm, già cả rồi, nhưng không có góc ngách nào ở trong làng là bà không biết, nghe cậu Quốc gọi, bà rào cái chân chạy ngay đến :

- Cậu gọi tôi ạ ?

Khuôn mặt cậu chứa đựng đầy muộn phiền, cậu nói ngay :

- Bảo với người làm không được bép xép chuyện hôm nay ra bên ngoài, điều ong tiếng ve gì đến tai chúng tôi, thì mọi người biết kết quả của bản thân rồi đấy.

Mụ đàn bà có khuôn mặt bệnh ra, hai má gồ lên vì thất kinh, bà vội cúi rạp đầu xuống, liên tục van lơn cùng đảm bảo :

- Vâng ạ, tôi xin đảm bảo với cậu, việc hôm nay không một ai có thể bép xép ra ngoài, đứa nào nói linh tinh, tôi đích thân vả nó vỡ mồm.

Cậu Quốc không nói thêm gì, chán nản ra lệnh cho bà ta làm việc của mình.

Hiện tại cậu đang không biết xử lý vấn đề của vợ mình như thế nào.

Nghiêm khắc thì không nỡ, nhưng lòng ghen của Mai lớn quá, điều này chỉ làm hại đến bản thân của cô thôi.

Cậu cũng ngẫm lại hành động của mình ngày hôm nay, cậu với Cẩm Nghi từng ở chung một nhà 4 năm trời, bố Nghi - chú Hưng là người đã bắt chấp tất cả để cưu mang cậu khi trong cậu với cụ Tổng xảy ra tranh chấp.

Chú cho cậu đi học, lại truyền dạy kỹ càng trong vấn đề làm ăn, tất cả cơ ngơi đã có ngày hôm nay, đều do một tay chú dạy dỗ.

Đó là điều duy nhất khiến cậu chịu đựng những hành động nông nổi không suy nghĩ của Cẩm Nghi, đồng thời bao dung và đối xử tốt với cô ta như một người em gái.

Cụ Tổng từ nãy đến giờ vẫn ngồi trầm ngâm trước ly trà còn bốc lên hơi khói nghi ngút, thấy con trai bước vào, cụ ra dấu cho cậu ngồi xuống, cụ bỏ chiếc mũ da dê trên đầu xuống bàn, đoạn nghen nghen nói với con trai :

- Cái Mai còn trẻ dại quá.

Cũng chỉ như thế, cụ không thể nói gì cay nghiệt hơn được, đối với ai cũng có thể, nhưng với cậu Quốc, đứa con trai độc đinh của mình, cụ lại càng không dám nói gì nhiều.

Húp một ngụm trà, hai bố con lặng thinh nhìn ra màn mưa bụi ngoài kia, ai cũng mang trong mình nỗi đau riêng.

Tết đến thì vui đấy, nhưng hiện tại, cõi lòng người ta nặng trĩu tựa ngàn cân vậy.

Trời tối rồi, mưa lâm thâm mãi chẳng dứt, hoa đào ướm sũng còn nhỏ nước tong tong như nhỏ ra từng hạt pha lê, qua con mắt của Mai lại giống như những giọt nước mắt.

Từ lúc vào trong phòng, Mai khóc nhiều lắm, cô đã định mở cửa để về nhà mình, nhưng nghĩ về mẹ, về bố, Mai lại không dám.

Cô không muốn mái tóc của họ lại thêm phần bạc đi vì lo nghĩ cho đứa con gái mới về nhà chồng không lâu, hôn nhân đổ vỡ, ai là người khổ ? Cả hai, nhưng có lẽ Mai đau hơn cậu Quốc.

Cô đi, cậu có thể lấy bà hai, bà ba, bà tư, thậm chí là bà năm, còn Mai thì sao ? Người đời dè bieu, hứng chịu sự xỉ xầm của cả làng, chẳng còn bạn bè vì mang tiếng xấu, sống mà không thể ngẩng đầu lên được.

Sống thế nào ?

Mai lại khóc, cô cố bịt miệng để tiếng nức nở không thể phát ra được, ngoài sân, cả trên hiên nhà bị mưa làm ướt đầm, trời trở lạnh hơn bao giờ hết, cái lạnh thấm vào da thịt làm con người trở nên tím tái đi.

Mai vẫn đứng bên cửa sổ trông ra ngoài, cánh tay đã tê rần lên vì lạnh, nhưng cô không cảm thấy gì, vẫn trơ trơ đứng ở đấy, dường như cái lạnh đã làm trái tim Mai tê liệt, vẫn còn đau lắm, nhưng nay đã đỡ rồi.

Có tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên trên hành lang, rồi dừng lại trước cửa phòng, ngập ngừng một lúc rồi nhất quyết đi vào, cậu Quốc đem theo thức ăn đẩy cửa ra, cả bàn ăn phong phú được cậu đặt nhẹ lên bàn.

Mai cũng kệ, cô không chú ý, Mai chẳng để ý được điều gì nữa, cô như người trúng tà, Mai đang bận suy nghĩ, suy nghĩ về lời bà ba nói lúc trước và cô thấy đúng lắm..

39 : Tan Vỡ

Mai, lại đây ăn cơm em.

Mai nghe giọng cậu thì giật mình, ánh mắt cô hoảng sợ liếc nhìn về phía này, cậu Quốc vẫn thế, dịu dàng và trầm tĩnh.

Mai đang nghi ngờ kẻ ném mình không thương tiếc lên chiếc giường kia có phải là người đang hiện diện trước mặt đây không ? Nghe cậu gọi, Mai không dám lại gần, cô chỉ đứng im ở đấy, ngay bực cửa sổ.

Cậu Quốc thở dài một hơi như bất lực, đoạn bước đến cạnh Mai, cậu nắm lấy bàn tay vợ mình, nhận ra tay cô lạnh lẽo khác thường, cậu sốt sắng:

- Sao lại để tay lạnh thế này, hôm nay trời trở rét, em không được đứng ở đây nữa, vào trong ngồi cho ấm.

Mai như kẻ vừa mới bị Diêm vương đoạt mất một vía, thần thờ không một chút cảm xúc bị cậu nhẹ nhàng kéo vào trong bàn, cậu vẫn ôm Mai ngồi lên đùi như lúc trước, cậu nắm chặt tay cô truyền hơi ấm sang.

Khi định thân lại, Mai cố vùng vẫy đòi xuống khỏi người chồng, cậu Quốc không muốn làm đau cô, đành thả cho Mai thoát ra ngoài.

Hơi lạnh như mũi tên vô hình cắm thẳng vào người, buốt giá cả trái tim, Mai chẳng buồn ăn uống gì, giờ cô chỉ muốn lên giường nằm ngủ cho đến sáng, hi vọng những gì xảy ra hôm nay chỉ là giấc chiêm bao thôi.

Nghĩ là làm, chẳng màng đến bất cứ thứ gì, cô đi về phía giường ngủ.

Cậu Quốc thấy vậy thì buồn bã, cậu níu lấy tay Mai khi cô chưa kịp đi xa nói :

- Đừng ngủ, ăn tối đi em, không ăn thì sẽ mệt lắm.

- Cậu ra ngoài đi, để tôi yên tĩnh đêm nay thôi.

Mai đưa lưng về phía cậu, tấm lưng mảnh mai như gầy mọt lại, cậu muốn ôm hình bóng kia vào lòng, không bao giờ buông ra.

Nhưng chẳng được nữa rồi, Mai đang phản kháng cậu đến tột cùng, trở trêu thay hạnh phúc đến chẳng tày gang.

Cậu buông tay Mai ra, từng ngón một bắt lực rời xa.

Mai mệt mỗi bước đến giường, nằm quay mặt vào bên trong, đôi mắt như có chiếc chìa khoá vô hình, chẳng ai mở nhưng vẫn tuôn trào biết bao nhiêu là nước mắt.

Mai hi vọng đây chỉ là cơn ác mộng thoáng qua thôi, ngày mai thức giấc khi tiếng chim kêu trên cành sấu đầu nhà vọng vào, hai vợ chồng sẽ trở lại như ngày trước.

Cứ thế cô thiếp đi lúc nào không biết, khi dáng hình kia đã ngủ yên trên giường, cánh cửa lại lặng lẽ mở ra một lần nữa.

Bóng dáng cao lớn ngược sáng trở vào phòng, bàn ăn vẫn đầy ắp và lạnh ngắt Mai chẳng thém động vào dù chỉ một chút.

Cậu Quốc nhẹ chân đến gần giường, cả căn phòng không ai thắp đèn dầu, tối tăm và lạnh lẽo, cậu châm một mồi lửa vào ngọn nến trên bàn, ánh lửa leo lét cứ bập bùng cháy xém.

Mai nằm co quắp lại trên giường ngủ vì lạnh, khóe mắt vẫn còn đọng giọt nước chưa kịp khô.

Ngoài trời mưa lâm thâm, gió rít gào qua từng kẽ lá, len theo khe cửa còn để hở đội vào làm rát cả mặt người.

Cậu Quốc nhẹ nhàng nắm tay mợ Mai nhà mình, vắn nắn lọ dầu bôi vào từng vết sưng đỏ vì móng tay đâm.

Cậu không nằm xuống mà chỉ dịu dàng nắm tay vợ như thế, trần trở trong lòng, cậu phải làm gì với Mai bây giờ ?

Tiếng con gà trống hoa mơ ở đâu vắng vắng vang lên lần thứ nhất, trời còn tối mịt mù, Mai chợt bừng tỉnh khỏi cơn ác mộng.

Đêm qua Mai rất sợ, cô mơ thấy cậu Quốc rước cô Nghi về làm bà hai, ngày cưới của hai người, Mai không tham dự, cô đau đớn đứng trước cửa căn phòng nhỏ, nghe tiếng kèn trống linh đình.

Trong cơn mê sảng ấy có vòng tay rộng lớn ôm siết Mai vào lòng thật chặt, từng cái ve vuốt trên tấm lưng thanh mảnh khiến cô dần trở nên bình tĩnh.

Mai không thể nào mở mắt ra xem người ấy là ai được, mí mắt như có thứ gì đè nén, cứ khép chặt lại, lúc gần sáng, hơi ẩm mới biến mất hoàn toàn.

Kỳ diệu đến mức Mai không biết đêm qua là thật hay là mộng.

Xuống giường, khoác vào người chiếc áo dày dặn, mới hôm trước còn nắng đến mức nóng nẩy, mà buổi tối trời bỗng đổ mưa phùn, rét buốt đến nhanh chẳng kịp để người ta thích ứng.

Vết thương do móng tay cắm vào thịt nay đã lên da non, còn vương mùi dầu trầm, cô cầm chiếc phích rót nước nóng vào ấm trà, hương thơm cùng làn khói mỏng cứ phảng phất đâu đây.

Lòng Mai đang bộn bề nhiều suy nghĩ, cô dần trở nên bất lực và không biết chọn lối thoát nào cho hai người.

Có tiếng ai khê khàng đẩy cánh cửa từ phía ngoài vào, nền đã tắt ngấm từ bao giờ chảy đầy sấp trên chiếc bàn gỗ gụ, ánh sáng tờ mờ kèm theo gió lạnh hất vào theo bóng hình người ấy.

Mai cùng cậu Quốc chột sững sờ đối mắt nhau, thời gian như ngừng lại, chẳng ai nói câu nào cứ im lặng như thế.

Bằng một lúc, Mai quên là mình vẫn còn đang rót trà vào chiếc chén nhỏ có vẽ hoa lan, trà đầy, tràn ra ngoài, rơi trúng ngón tay Mai làm cô sực tỉnh.

Đi tìm chiếc khăn để lau nước bị đổ ra ngoài, khi tìm được khăn, chưa kịp lau thì đã bị cậu Quốc giành mất, cậu cứ lặng thinh thay cô lau đi vệt nước trên bàn.

- Đói không ? Ăn chút gì nhé ? Hôm nay dẫn Mai về nhà mẹ Hằng ?

Khuôn mặt cô vẫn lạnh lùng như đêm qua chẳng có gì thay đổi, đưa ly trà lên trước miệng khẽ nhấp, trà thượng hạng của cụ Tổng nhưng chẳng hiểu sao lại đắng chát đến mức này.

Mai không biết là do trà khó uống, hay do trái tim Mai đang đau đớn nên sinh ra ảo tưởng.

Mai không muốn nói gì, nhưng vẫn phải trả lời cậu :

- Không, tôi muốn về trên tỉnh.

Ở đây làm gì nữa ? Để người khác cười nhạo Mai, vì ganh ghét mà không tiếc công đẩy người ta vỡ đầu, cười mẹ Hằng bố Hải không biết dạy con à ? Đôi mắt cô nhìn chằm chằm vào một điểm vô định, trong đôi mắt ấy cậu Quốc không thấy vẻ ngượng ngùng, tình quái thường ngày, nỗi buồn cùng bất lực cứ miên man trải dài, đọng lại khiến cô trông chẳng có sức sống.

Cậu Quốc ngồi xuống đầu kia của chiếc bàn, cậu nâng niu nắm lấy bàn tay của vợ mình, nhưng Mai chán ghét, cô rút phất tay lại né tránh hành động của cậu.

Cậu cũng chẳng biết phải làm gì bây giờ, thở dài một hơi, rồi dứt khoát đứng dậy, chỉ để lại một câu sau đó đi ra ngoài :

194 - Hoài Thu

- Được rồi, Mai sắp xếp đồ đạc đi, lát nữa chào bố xong hai vợ chồng sẽ trở về.

Mai ôm túi quần áo theo cậu đi ra xe, cụ Tổng vẫn thế, tay cụ chống chiếc gậy batoong đầu bạc, mặc chiếc áo lông cừu màu nâu trầm, thoạt nhìn cụ như đã già đi vài tuổi.

Trời thì rét, nhưng cụ vẫn muốn ra tận nơi để tiễn các con, cụ không trách cái Mai nữa, âu nó cũng còn trẻ dại, có 20 cái tuổi đầu chứ mấy.

Đoàn người tiễn hai vợ chồng cậu Quốc ra xe, khuôn mặt ai nấy cố nặn ra vẻ tươi cười nhìn còn khó coi hơn cả khóc.

Mai vẫn chào cụ một cách cẩn trọng và đúng phép tắc, tất cả đều thuận lợi, chỉ buồn một nỗi cái Tết này không được trọn vẹn vì mới mừng hai đã phải về trên tỉnh rồi.

Thật ra Mai chỉ cần cậu đưa cô về thôi, còn cậu, muốn đi đâu thì đi cô không quan tâm nữa.

Nhưng cậu không chịu, cứ lạnh lùng nhất nhất phải dọn hết tất cả đồ đạc trở về.

Mai ở đâu thì cậu ở đấy..

40 : Cuộc Điện Thoại Chia Ly

Chị Là mấy ngày hôm nay rầu rĩ lắm, đến cái Hoa líu ríu bên tai nịnh hót chị cũng chẳng nghe vào nửa lời, sao tự nhiên mới qua mừng một mà cậu mợ đã lại quay về rồi.

Sự gì mà lạ thế nhảy ?

Chuyện xảy ra vào sáng mừng hai tết, chị với cái Hoa đang nhẹ nhàng tráng miệng bằng chiếc bánh chung mới rán còn nóng hôi hổi thì tiếng còi xe ô tô của cậu vọng vào.

Chị vội vớt miếng bánh vừa mới châm đầu đũa cho đỡ nóng vào đĩa, lại ngó ra cổng xem ai đến, nếu là khách thì bảo người ta cậu Quốc đi vắng rồi.

Hôm qua cũng lắm người đến đây chúc Tết cậu, ngất một nỗi cậu về nhà cụ Tổng, nên chị đành chỉ cho khách đường vào trong làng để người ta đến.

Nhưng ngó ra mới hoảng, hoá ra cậu mợ về, chiếc xe đen bóng loáng kia chị đã nhìn đến mòn mắt rồi.

Chị Là vội bảo cái Hoa :

- Cậu mợ về rồi Hoa ơi, ra mở cổng cho cậu đi mày.

Hai chị em chạy lạch bạch như hai chú vịt, tức tốc chạy ra mỗi người một tay, kéo rộng cửa cho xe vào.

Vừa vào đến nơi, mợ chẳng mượn cậu Quốc mở cửa như mọi hôm, tự thân vận động rồi lạnh mặt đi vào nhà.

Cậu Quốc thấy thế, cố tình vòng qua bên ấy, dáng hình cao lớn bối rối không biết thể hiện về mặt gì bây giờ, cậu nắm khế khàng vào tay Mai nhưng bị cô đẩy ra không thương tiếc, cậu sững sờ đứng tại chỗ rồi không đi theo nữa.

Thôi thế là xong, Tết nhất mà mợ lại làm mình làm mẩy với cậu.

Còn cậu Quốc, được ân xá cho ngủ phòng mợ chưa lâu đã xảy ra cơ sự này, chị Là cũng thấy thương cho cậu chủ nhà mình.

Cái Hoa chạy vào phòng mợ chơi, nhưng mợ chẳng tiếp, đóng cửa cái rầm ngay trước mũi nó làm Hoa khó hiểu, nó chạy ra bảo với chị Là :

- Mợ ghét Hoa rồi hay sao ý, chẳng chơi cùng em.

- Thôi mày xuống đây với chị, mợ đang khó ở, mày vào đây mợ còn chưa mắng cho là mày.

Âu cũng là tết, người ta chỉ có thể loanh quanh ở nhà đợi khách đến chơi, chứ cũng chẳng có việc gì để mà làm lụng, ấy thế nên cậu Quốc đã buồn nay lại càng buồn hơn.

Cậu gọi cái Hoa đến, đưa cho nó chìa khoá phòng ngủ, lại dặn dò chị Là nấu cháo gà để mợ ăn cho khoẻ, hầm canh yến với hạt sen, cả đêm hôm qua vợ cậu không ăn uống gì rồi.

Giận nhau cãi vã là chuyện bình thường, mỗi lần như thế Mai lại hành hạ bản thân, mà cô không khỏe thì cậu cũng đau lòng theo.

Cậu biết, bây giờ mình có làm gì Mai cũng thấy ghét thấy bức bối trong người thôi, chính vì thế nên cậu giảm thiểu tất cả khả năng gặp mặt của hai người.

Còn phía Mai, từ lúc về nhà đến giờ, cô chẳng thèm nói lấy một lời, cậu có cố gắng hỏi han ý định làm dịu mối quan hệ, cô cũng chẳng thèm quan tâm.

Mai chỉ muốn hỏi cậu một điều thôi : «Cậu muốn lấy cô Cẩm Nghi về làm vợ không ?» nhưng cô không dám nói.

Nhiều lúc sự khó chịu đã lên đến đỉnh điểm, nhưng Mai buộc phải kiểm soát lại.

Đàn ông mà, chỉ có nghèo quá người ta mới không dám lấy vợ nữa, bởi vì thêm một người là phải gánh vác một miệng ăn, đây lại còn là đàn bà, rồi còn bao nhiêu đứa con, bao nhiêu thứ phải lo lắng.

Nhưng người giàu thì lại khác, chẳng hiểu tại sao bây giờ Mai lại sáng suốt đến thế, cô cảm thấy bản thân mình như trưởng thành sau một đêm giông bão vậy.

Hôm nay cậu lấy Mai có thể vì tình yêu, nhưng ngày mốt cậu cũng có thể đem sính lễ đến rước cô Nghi về làm vợ vì quyền lực, vì tiền đồ của bản thân mình mà.

Mai biết mình đại dốt như thế là không đúng, nhưng cô không thể nhận được nữa, lần đầu tiên gặp cô ta, Mai đã thấy ánh mắt long lanh của Cẩm Nghi khi nhìn chồng cô, đây là ánh mắt thuần túy của người em gái trao cho anh mình sao ? Không phải, đó là sự cảm mến của một người phụ nữ dành cho người đàn ông mà cô ta khao khát.

Nhưng nếu Mai không tỏ bày nỗi khó chịu trong lòng ra với cậu, thì cậu biết thế nào được, rồi mối quan hệ vợ chồng giữa cô với cậu sẽ theo sự im lặng này mà tan vỡ mãi mãi mất.

Bóng cậu trầm ngâm trên chiếc ghế dựa nơi thư phòng, không khí toát ra sự ảm đạm khó tả.

Mai đi tới cánh cửa, lấy hết sự dũng cảm của một đời người, mở nó ra.

Cậu Quốc đeo chiếc kính gọng bạc thất thần xem xét lại giấy tờ trong thư phòng, đương lúc Mai định bước vào thì tiếng điện thoại chọt reo lên ầm ỹ.

198 - Hoài Thu

Giọng đàn ông từ điện thoại vọng ra nơi căn phòng kín nghe rõ ràng hơn bao giờ hết :

- Anh Quốc ạ, em là Sơn đây.

Chị Cẩm Nghi xảy ra chuyện rồi, chị ấy đang kêu đau lắm, anh có thể đến đây gặp chị Nghi được không ?

Cậu Quốc nhíu đôi mày rậm, ánh mắt ảm đạm của cậu hiện giờ đầy vẻ lo lắng :

- Được, tôi sẽ đến ngay.

Nép sau cánh cửa gỗ lim, Mai đã nghe thấy hết toàn bộ câu chuyện của họ, cô thấy người đường đường là chồng mình ấy, sao hiện giờ lại xa lạ quá, bước chân cậu nghe lộn xộn, cậu chỉ kịp lấy chiếc áo măng tô màu nâu vắt trên thành ghế dựa.

Chưa bao giờ cô thấy dáng vẻ này của cậu, vội vàng, hấp tấp, đối với một người trầm tĩnh và lạnh nhạt như cậu, có một ngày cô lại thấy ở người ấy dáng vẻ mất bình tĩnh như thế.

Nhưng mà... ! tất cả lại không phải vì Mai.

Cậu Quốc đảo nhanh bước chân, khi ra đến cửa, thấy Mai đứng sững sờ ở đó, cậu ngạc nhiên, đôi tay ngập ngừng cứ nắm rồi lại buông.

Nhưng đành phải gác lại điều muốn nói, cậu đi nhanh ra xe.

Ở phía sau, Mai ghen ngào, cô nói mà như khóc :

- Cậu Quốc, cậu có thể đừng đi không ?
Đồng ý đi.

Đồng ý đi mà cậu, chỉ cần cậu ở lại, chúng ta sẽ lại là đôi vợ chồng hạnh phúc.

Tôi sẽ không bao giờ giận đối cậu nữa... và chỉ có cái chết mới có thể làm chúng ta chia lìa.

Nghe cô nói xong câu ấy sắc mặt cậu hơi tái, đôi lông mày nhíu lại vì bất lực xen lẫn mệt mỏi, vầng trán cương nghị lại bắt đầu lấm nhấm đau :

- Mai, đừng làm loạn, khi anh trở về chúng ta sẽ nói chuyện rõ ràng sau.

Được không em ?

Là câu hỏi, nhưng cậu lại không cần Mai trả lời, chiếc xe ô tô màu đen vội vàng lái ra khỏi cánh cổng sắt lớn, để lại phía sau làn khói nhạt chằng còn vẩn vương.

Thời tiết vẫn thế, âm u và mưa lất phất rải ướt cả nền gạch men màu đỏ.

Bông hoa hồng đẹp nhất trong sân theo một cơn gió, rụng rơi lả tả.

Mưa buồn như thế, nhưng cũng chẳng đau bằng lòng người, cậu là chồng Mai, thế mà cô lại tận mắt nhìn thấy cậu lo lắng vì một người con gái khác, trớ trêu thay, nực cười thay.

Tiếng gà trống ở đâu gáy vang cả trời, Mai tỉnh dậy khỏi chăn ấm nệm êm, chỗ trống bên cạnh vẫn lạnh toát từ hôm qua đến giờ.

Cậu chưa về, kể từ sáng hôm qua, cậu không thềm quay về nhà nữa.

Đã hai đêm liền Mai không thể ngủ được, dưới đôi mắt bò câu sáng long lanh thường ngày, nay đã có thêm quầng thâm nhàn nhạt, cánh môi cô trở nên trắng bệch, mới đó thôi mà khuôn mặt đã tiêu tụy đến cái Hoa cũng chẳng dám nhìn.

Trời đã lờ mờ sáng, Mai mở cánh cửa gỗ ở nhà lớn, ngồi trên bậc thềm, loay hoay đếm từng cánh hoa hồng rơi, hoa thủy tiên chẳng biết bị con gì ăn một mảng lớn, nay héo úa mất rồi.

200 - Hoài Thu

Mai đang đợi cậu Quốc về, cô đã đếm hết mấy lần, cũng biết rõ năm khóm hồng trồng quanh sân có tất cả bao nhiêu bông.

Ở chỗ gần vườn rau.

Năm mới này, Mai còn định trồng hoa giấy, để nó leo thành một cái vòm, mùa hè nắng chói được ngồi cùng cậu ở đó tận hưởng gió trời, còn gì hạnh phúc hơn nữa.

Mai sẽ cùng cậu sinh vài đứa trẻ, không biết cậu thích con gái hay con trai hơn nhỉ ? Cô không biết, cũng quên mất chưa hỏi cậu.

Mưa lại bắt đầu rơi rồi, chán quá, buồn quá, sao lòng Mai lại đau thế này.

Trời đã sáng tỏ, mưa lâm thâm ngày càng nặng hạt, rơi vào người Mai, thấm vào da thịt lạnh buốt nhưng cô không tránh.

Bước ra phía cổng lớn, cậu vẫn chưa về, Mai không thấy bóng dáng chiếc xe quen thuộc.

À, cậu đến bên người con gái khác rồi, có thời gian đâu mà quan tâm đến Mai nữa, hiện giờ cậu đang làm gì ? Chắc đang chăm sóc cho cô tiểu thư ấy, cậu chẳng nhớ đến Mai ở nhà với tấm thân tàn tạ, cõi lòng héo mòn này đâu nhỉ ?

Thế đấy, dính vào thứ gọi là tình yêu.

Có lúc Mai cảm thấy mình hạnh phúc đến tột cùng, niềm hạnh phúc chưa bao giờ cô được nếm thử, tựa như thuốc phiện lại giống như rượu mạnh, làm người ta vừa nếm đã nghiện.

Nhưng chính lúc cô đang đắm chìm trong sự thoải mái, thậm chí sẵn sàng trao cho cậu cả trái tim của mình thì đúng một cái, biến cố xảy đến làm Mai không kịp trở tay, khi bàng hoàng tỉnh lại Mai thực sự đã mất hết tất cả rồi..

41 : Hạnh Dung

Cứ đi, đi mãi.

Bỗng chốc, Mai đã đến trước cây hoa lê cạnh ngôi chùa nhỏ từ bao giờ, hoa lê trắng muốt, thanh khiết, còn vương giọt nước trông như hạt ngọc.

Mai đưa tay ra hứng, không hứng được hoa chỉ thấy nước tan trong ngón tay mình lạnh thấu cả trái tim.

Có tiếng máy ảnh lóe lên như chớp nháy làm Mai giật mình, chủ nhân của chiếc máy ảnh đến gần, đó là một cô gái nhỏ người, đáng yêu, khuôn mặt tươi cười đưa cho Mai tấm hình đen trắng còn nóng hổi vừa mới ra lò.

- Xin lỗi cô nhé, tôi thấy cảnh này đẹp quá, có bệnh nghề nghiệp nên chưa xin phép mà đã đưa máy lên chụp - Cô ấy nói.

Mai cố nặn ra một nụ cười nhạt nhoà, đoạn hơi lắc đầu :

- Không sao đâu.

- Trông chị buồn quá, Tết nhất rồi, không ở nhà ăn tết mà sao gió lạnh chị lại ra đây ?

Mai cười cười, chỉ cúi đầu chẳng nói, cô gái ấy biết mình đã chạm phải nỗi buồn của Mai, bèn chuyển chủ đề khác :

- Chị cho phép tôi dùng tấm ảnh này đưa lên báo nhé, lấy chủ đề là «Mỹ nhân bên cành hoa lê».

Mai nghe vậy thì phì cười, nụ cười duy nhất xuất hiện trên đôi môi tái nhợt từ hai ngày qua, lặng thinh một lúc Mai hỏi như băng quơ :

- Cô làm nghề gì thế ?

202 - Hoài Thu

- Em à, có khi là nhiếp ảnh, có khi là nhà báo, nhưng chủ yếu là nhiếp ảnh, vì em thích chụp.

Chị cũng thích đọc báo hả ?

Mai ngạc nhiên, cô gái xinh xắn trước mặt này đây, trông nhỏ bé mà sao dũng cảm quá.

Mai khâm phục cô ấy, cũng buồn thay cho chính mình.

Nếu Mai mạnh mẽ như vậy, thì giờ phải lang thang ở đây trong nỗi cô độc sao ?

- Tôi cũng từng rất thích được làm nhà báo, báo nói thì cái gì chẳng đúng, nhỉ ?

- Không hẳn đâu chị ạ.

Mai cùng cô gái ấy chột im lặng, sự tĩnh mịch như làm cho tâm hồn người ta bình tĩnh lại để suy nghĩ việc đời, tiếng chim kêu chiêm chiếp trên cành cây buổi sớm khiến không khí thêm phần dịu êm, như chột nảy ra ý gì đó, cô gái ấy nói :

- Chị có hứng thú với báo chí, thế chị có muốn tự mình làm báo không ? Cụ thể là làm biên tập cho báo «Phụ nữ nhân văn», em đang làm ở đấy.

Em chẳng có gia đình, tứ cố vô thân, không muốn phụ thuộc ai nên đi đây đó tác nghiệp xuyên tét, chị thấy sao ?

Mai ngạc nhiên, cô gái hồn nhiên và tràn ngập năng lượng sống như vậy mà hoàn cảnh lại trở trêu đến thế.

Mai thấy nụ cười tươi tắn trên khuôn mặt xinh đẹp kia, giờ đây lại tràn ngập cay đắng.

Lời cô ấy nói ra nhẹ tênh như không hề ý, chẳng hiểu sao Mai lại thấy chút gì đó tiếc thương.

Mai hỏi cho rõ :

- Cụ thể là sao hả cô ?

- Ôi, nói ra thì sợ chị thấy không tin tưởng, tòa soạn của em đang thiếu một chân biên tập, kiểu như là sắp xếp bố cục của tập san sao cho đẹp mắt, thu hút độc giả thôi.

Nhưng vị trí tòa soạn thì hơi xa, em sợ chị từ chối.

- Cô cứ nói tiếp.

- Ở tận trong Sài Gòn cơ chị ạ.

Toà soạn có từ lâu lắm rồi, chủ yếu phát triển ở phía Nam, chị phụ trách việc biên tập có bầu to ơi là to mới xin nghỉ trước tết, trong đấy gửi thư cho em kêu là ra ngoài Bắc, có gặp ai thì mời về làm biên tập ở tòa.

Tòa soạn đang có ý định phát hành báo trên khắp cả nước, nên chủ yếu có ý thăm dò thị trường báo chí ngoài này.

Mai cắn môi như suy nghĩ, thấy cô khó xử trước lời mời nồng nhiệt kia, cô gái liền nói ngay :

- Chị không cần trả lời em luôn đâu, cứ suy nghĩ kỹ càng đi, tòa soạn của em hơi bị có tiếng tăm ở trong đấy luôn, đằng nào em cũng phải quay về để báo cáo tình hình, tầm mừng 5 quay lại làm việc, em mua vé tàu về đó luôn.

Đây là ảnh của tòa, tặng chị làm kỷ niệm, nếu chị đồng ý, cứ viết thư đánh tiếng cho em đến địa chỉ này, em và chị cùng làm bạn đồng hành.

- Vậy, cô để tôi suy nghĩ đã nhé.

Cô gái nở nụ cười tươi tắn, má hần sâu hai lúm đồng tiền nhỏ trông mới dễ mến làm sao.

Cô mặc chiếc áo ghi lê màu nâu hơi mỏng, nhìn rất ra dáng người nghệ sĩ chuyên nghiệp đang mải mê chạy theo thứ mà mình khao khát cả đời, khuôn mặt vô tư và đầy hy vọng kia khiến Mai không thôi hâm mộ.

- Nhớ đây ! Thay đổi chủ ý thì đến tìm tôi, tôi tên là Dung,

Hạnh Dung, nếu đồng ý hẹn cô mừng 5 tết ngay tại chỗ này.

Tạm biệt.

Cô gái mặc áo ghi lê nâu, cổ đeo chiếc máy ảnh cồng kềnh vừa đi vừa quay lại đằng sau vẫy tay chào Mai, vui vẻ rảo bước chân rẽ qua một hướng khác.

Hạnh Dung đi cũng đã lâu, nhưng Mai vẫn còn tưởng tượng ánh chớp thi thoảng lại lóe lên ở góc nào đấy của ngôi chùa.

Mai hơi cúi đầu rồi lại ngẩng đầu, âm thầm hít thật sâu một hơi đón lấy hương hoa lê thơm ngát, cô đã nghĩ : «Được tự do làm điều mình thích, đúng là hạnh phúc thật đấy».

Cái Hoa nhòm mợ nhà nó đang ngồi trầm ngâm bên chiếc cửa sổ hướng ra cánh cổng sắt lớn, mặt mợ trông buồn buồn.

Mấy ngày nay mợ luôn vậy, chẳng chơi với nó như ngày xưa, mợ hay thất thần rồi nhìn chăm chăm về một hướng mà nó không biết là ở đâu.

Cậu đi từ hôm ấy đến nay cũng tầm 4 ngày rồi, nó tưởng mợ nhớ cậu nên tìm hết mọi cách bắt chuyện, pha trò cho mợ nhà nó vui, nhưng chẳng hiểu sao mợ chẳng buồn nói cũng chẳng buồn cười.

Có hôm mợ thở dài một tiếng rồi buồn bã hỏi nó :

- Hoa ơi, mợ đi nhé ?

- Đi đâu hả mợ ? Cho em theo với.

- Hoa không đi được đâu, mợ đi chỗ này xa lắm.

- Thế có về nữa không hả mợ.

Giọng Mai nhỏ dần, khi cái Hoa tưởng mợ nó không tiếp chuyện nữa, định đi ra ngoài nấu cơm với chị Là thì mợ mới lẩm bẩm :

- Chẳng biết nữa...chẳng biết.

Nói xong câu ấy, khuôn mặt xinh đẹp lại nhuốm một màu buồn bã.

Mai đã đợi cậu mấy ngày nay, đến nỗi cô cứ ngỡ đã ôm nỗi nhớ trải qua cả thập kỷ rồi.

Cậu bảo Mai đợi, thế mà cậu không giữ lời, đi rồi chẳng về nữa, cô không thể hỏi được ai tin tức của cậu cả.

Hoá ra là Mai quá ích kỷ khi không cho cô Cẩm Nghi lại gần cậu.

Bà ba nói đúng, cậu xứng đáng cưới một người tốt như cô Nghi về làm vợ, cô ấy xinh đẹp, có học thức, lại biết tất cả mọi lễ nghi phép tắc của một tiểu thư nhà giàu.

Sau khi cưới cô ấy cậu sẽ có tất cả, tiền tài, danh vọng, hậu phương vững chắc.

Còn lấy Mai, cậu Quốc chẳng có gì cả.

Phải chăng cô đã quá trẻ con khi chỉ nghĩ đến chiếm giữ cậu làm kho báu của riêng mình.

Mai cũng biết, cậu đã phải chật vật thế nào vì công việc, trước kia cậu luôn thức khuya mệt mỏi, lắm khi mang cháo vào cho cậu, Mai thấy chồng đau đớn bóp chặt hai bên thái dương, giọt mồ hôi trên vầng trán rơi xuống như đang trải qua cơn đau đớn khôn cùng.

Những lúc ấy, Mai chỉ biết nhẹ nhàng xoa cho chồng để cậu dễ chịu hơn một chút, nhiều khi cô muốn an ủi, chia sẻ công việc với cậu, nhưng nào nê thay, cô chẳng làm được gì ngoài việc trở thành gánh nặng.

Cậu Quốc luôn nói bản thân không sao đâu, dặn dò Mai chăm sóc thật tốt sức khỏe, không thức khuya, không bỏ bữa, ăn uống đầy đủ.

Nhưng chính cậu lại vi phạm tất cả những quy tắc cậu đưa ra cho cô.

Mai thương chồng lắm, ở bên cô sao cậu mệt mỏi quá.

Vậy thì giải thoát cho cậu, không có Mai có lẽ cuộc đời của cậu sẽ vui vẻ hơn.

Mai tìm được trong ngăn kéo học tủ vài tờ giấy đã ngả vàng.

Đi vào thư phòng, ngồi trên chiếc ghế thường ngày cậu vẫn hay ngồi làm việc, cô đặt những nét bút đầu tiên.

Bức thư này, cô dùng nó để từ biệt cậu, thêm một bức nữa, nhắn bố mẹ với Trung không cần lo gì cả, Mai hứa sẽ trở lại thăm mọi người, nhưng ngày trở về cô không điền bất cứ một con số nào mà để trống.

Khi nào cô quên cậu, khi nào đủ dũng cảm nhìn thấy cậu cùng cô Cẩm Nghi con đàn cháu đống mà vẫn có thể mỉm cười, khi ấy Mai sẽ quay về..

42 : Rời Bỏ

Cuối cùng ngày định mệnh ấy đã đến, chập tối hôm qua Mai đã nhờ Anh phụ trách vấn đề chuyển phát thư tín của nhân dân gửi đến địa chỉ của cô Dung Hạnh một lá thư.

Trên thư chẳng viết gì nhiều ngoài lời đồng ý theo cô vào Sài Gòn nhận chức biên tập.

Vé tàu đã được mua sẵn chỉ đợi người đi, rạng sáng ngày mùng 5 tết, dưới hiên ngôi chùa rêu phong đã bám đầy mái ngói, nhành hoa lê trắng ngần nay rụng rơi ít nhiều, có hai cô gái vui vẻ mím cười nhìn nhau.

Hạnh Dung rất vui vì kể từ hôm nay đã có người đồng hành cùng cô vào Nam ra Bắc.

Còn Mai, nụ cười tươi tắn như tấm màn chói sáng che phủ lên nỗi đau đang đục khoét tâm can.

Bây giờ thì Mai hiểu rồi, hiểu rõ lắm rồi : Tình yêu không thể xuất phát từ sự vị kỷ của một mình cô, mà yêu là từ bỏ, yêu...cũng chính là hy sinh.

Cô đã sống cho bản thân mình quá nhiều mà quên mất phải quan tâm cậu, vậy thì Mai đành ra đi, mong rằng sẽ có người xứng với cậu, quan tâm cậu thật lòng và hơn hết...yêu cậu hơn Mai.

Cậu ơi...cậu ở lại giữ gìn sức khỏe nhé, khi nào đủ dũng cảm...em sẽ lại quay về.

Trên con tàu đã cũ với vỏ ngoài gỉ sét, đoàn người nhón nháo chờ đợi chuyến tàu từ Bắc vào Nam chuẩn bị khởi hành, tiếng người ta nhắc nhở nhau ngồi yên vị ở chỗ của mình, tiếng bánh xe lăn tròn vang lên cọt két nghe rùng cả mình.

Cây cối, đồng ruộng cứ thế lướt qua tầm mắt của Mai, căn biệt phủ sơn màu trắng sáng cứ thế khuất sau rừng nhãn xanh mướt, có giọt nước trĩu nặng rơi xuống bàn tay Mai, cô nhẹ nhàng dùng chiếc khăn người ấy tặng âm thầm lau đi, chiếc khăn ướt đầm một mảng.

Tạm biệt...chồng của em.

Cậu Quốc không hề hay biết sự tình gì, cậu thực sự không thể ngờ được chỉ vài ngày không kịp trở về, biến chuyển vô cùng to lớn đã xảy đến với mái ấm hạnh phúc của mình.

Ngày hôm đó quyết định không ở lại, mặc cho Mai cầu xin, mặc cho cô nắm chặt bàn tay cậu không buông, mặc cho ánh mắt đau đớn ấy.

Cậu không phải con người máu lạnh, cậu yêu Mai vô cùng.

Ở bên cậu cô có thể trẻ con, có thể làm nũng, có thể giận dỗi, cậu chẳng những không cảm thấy phiền hà mà còn rất vui vẻ tận hưởng sự ỷ lại của Mai.

Đứng trước ánh mắt như van lơn của vợ ngày hôm ấy, trái tim cậu co thắt lại từng cơn, khoảnh khắc quay lưng đi, ngồi trên xe và ngày càng đi xa khỏi Mai, cậu lâm vào khủng hoảng, đầu đau như muốn nổ tung ra, vô cùng khổ sở.

Cậu cực kỳ không muốn rời Mai một bước, nhưng cũng đành cắn răng chịu đựng, cậu muốn cho cô một khoảng thời gian yên tĩnh để Mai ổn định lại tâm lý, đồng thời cậu cũng cần giải quyết rõ ràng với bác Hưng và Cẩm Nghi.

Lăn lộn trên thương trường bao nhiêu lâu, cậu nhìn thấu tất cả lời nói, hành động và cử chỉ của họ.

Lần này đi, cậu muốn cho Mai một lời đảm bảo, lời hứa và tín vật giao ước của lời hứa ấy là trái tim cậu, thậm chí là cả mạng sống.

Đến nơi, đúng như dự đoán của cậu, Cẩm Nghi hoàn toàn không xước xát gì, cô ta vô cùng khỏe mạnh.

Cẩm Nghi thấy cậu Quốc đến thì không ngừng khóc, hai hàng nước mắt chảy dài trên khuôn mặt xinh đẹp nhưng nay đã tái đi phân nửa càng tô điểm cho vẻ yếu đuối cần người thương tiếc của cô ấy.

Cậu Quốc đứng ở cửa phòng không vào, bác Hưng thấy cậu thì đứng bật dậy, cất giọng mệt mỏi :

- Đến rồi à ? Cái Nghi nó cứ nằng nặc đòi gặp anh nó bằng được, cứ khóc mãi.

- Tình hình sức khỏe của Nghi sao rồi chú ?

- Ông bác sĩ bảo không có vấn đề gì lớn, xây xát nhẹ thôi.

Cậu Quốc nghe xong câu đó thì im lặng, cậu quan sát tình hình trước mắt, Cẩm Nghi hướng ánh mắt mong ngóng về phía cậu, khuôn mặt nhợt nhạt nhưng đôi mắt vẫn vô cùng long lanh.

Cậu Quốc cúi đầu, thở dài một hơi, rồi nghiêm túc nhìn thẳng vào chú Hưng đang đứng trước mặt, cậu nói :

- Chú Hưng, cháu biết chú có ý gì.

Cháu xin phép được từ chối ý tốt của chú, hy vọng chú sẽ tìm cho Nghi một người phù hợp với em ấy.

Cháu là người đã có vợ và trong cuộc đời cháu chỉ chấp nhận một người duy nhất đó là Mai thôi.

210 - Hoài Thu

Chú Hưng không ngờ cậu Quốc sẽ nói vậy, chú ngạc nhiên, đôi lông mày lồm đồm bạc nhú lại, ánh mắt của chú vô cùng không hài lòng.

Đúng là chú có ý muốn gả cái Nghi cho Quốc, gả nó ra ngoài làm dâu nhà người khác chú không yên tâm một chút nào.

Nhưng với Quốc thì lại khác, cái Nghi là con gái út cho nên tính nết của nó cũng khó chiều hơn, nó thích một cuộc sống giàu sang không cần phải lo nghĩ.

Mà cậu Quốc, lại là người chú từng curu mang, yêu quý như con đẻ, chú hiểu cậu như cha hiểu con vậy.

Chú biết cậu Quốc là người tốt, cậu luôn nghiêm túc trong mọi vấn đề chú đưa ra, và hơn hết cậu chưa bao giờ chối bất cứ một yêu cầu của chú Hưng.

Chú nhìn về phía con gái, cô Nghi từ lúc cậu bước vào trái tim đã đập thành thịch, sung sướng như muốn vỡ oà.

Anh Quốc của cô đến rồi, cô tưởng anh sẽ không đến đâu vì hôm nay mới mừng hai tết thôi mà, nhìn bề ngoài anh quan tâm con Mai như thế, xem ra cũng thường thôi nhĩ.

Cầm Nghi lẳng lặng quan sát anh Quốc nhà mình, khuôn mặt đẹp nhường kia, bàn tay với những đường gân nổi lên rắn chắc, đôi mắt thâm trầm mà chứa chan tình cảm, sớm ngày sẽ thuộc về cô ta thôi.

Nghi vui trong lòng như thế, nhưng ngoài mặt vẫn phải làm ra vẻ mặt nhọc, ốm yếu như đoá hoa huệ nhợt nhạt cần người tưới nước, cần người quan tâm.

Thấy ánh mắt sáng long lanh của đứa con gái út đại đột, chú Hưng âm thầm cúi đầu, mái tóc điểm bạc chứa đầy muộn phiền, chú thở giắc một hơi rồi nói với cậu Quốc :

- Không thể được sao Quốc ? Cháu thấy em nó rồi đấy, nó quan tâm cháu cũng không phải ngày một ngày hai chú không tin là cháu không biết.

Hôm ấy chú đã sửa soạn để tác thành cho hai đứa, nhưng ai ngờ dùng một cái cháu lấy con bé Mai làm vợ, nó khóc ngất lên ngất xuống mấy ngày.

Chú không cần nó phải làm vợ cả vợ hai của cháu, chú chỉ cần cái Nghi có một cuộc sống hạnh phúc không cần phải lo nghĩ là được, dù sao nó cũng là đứa con cuối cùng của chú.

Chú Hưng quan sát vẻ mặt cậu Quốc đang đứng đối diện mình đây, ánh mắt của cậu vẫn nghiêm nghị và cứng rắn như trước, không có một tia dao động.

Chú đành nói tiếp, giọng như cầu khẩn :

- Quốc à, chú cũng già rồi, sản nghiệp cuối cùng cũng phải giao lại cho con cái, cơ ngơi cả đời chú không muốn lọt vào tay người khác, chú chỉ tin tưởng cháu thôi.

Được không ?

Cậu Quốc phiền muộn, nhưng ý cậu đã quyết.

Tình yêu của cậu đối với Mai lớn nhường nào, đâu có ai hiểu bằng chính bản thân cậu.

Cậu không muốn vợ mình phải buồn lòng thêm nữa, cậu cất giọng :

- Cháu vẫn sẽ từ chối thôi chú.

212 - Hoài Thu

Cháu vô cùng biết ơn vì chú đã cứu mạng và cho cháu một mái nhà trong những ngày tháng khó khăn nhất.

Cháu đã thề trước mộ của mẹ, cả đời cháu chỉ lấy một vợ, cũng như đời này cháu chỉ có Mai thôi.

Xin lỗi chú và xin lỗi em.

Cầm Nghi nghe cậu dứt khoát từ chối như thế thì cái mặt xị ra như tui thân lấm, lần này thì cô ta khóc thật rồi, hai hàng nước mắt lăn dài trên khuôn mặt tái nhợt.

Rõ ràng cô là người đến trước, cô ở bên anh lâu hơn, cô chăm sóc, quan tâm anh thật lòng, tại sao anh lại chọn con Mai ? Nó có gì hơn cô chứ ?

Cầm Nghi nói trong nước mắt, giọng cô nghẹn lại nơi cuống họng, để nói được trong thời khắc đau đớn thế này đúng là vô cùng khó khăn :

- Anh Quốc, anh không thể yêu em một chút sao.

Cậu Quốc nhú mi, cậu không biết phải làm sao để cô ta hiểu ý của mình, chứng đau đầu của cậu lại tái phát, dây thần kinh ở hai bên thái dương căng thẳng, cậu phải bóp chặt chúng lại để giảm bớt đi sự đau đớn ấy.

- Cầm Nghi, nghe anh nói này, anh không thể đáp lại tình cảm của em được.

Anh đã có Mai rồi và anh chỉ yêu cô ấy mà thôi, mong em hiểu cho.

- Cậu nói.

Đoạn cậu quay sang chú Hưng :

- Cháu sẽ giúp đỡ Nghi trong việc «chung thân đại sự» cũng như giúp đỡ em về tương lai, chắc chắn sẽ đảm bảo cho Nghi có một cuộc sống không phải lo nghĩ, thế nên mong chú hiểu cho cháu không thể vâng lời.

Biết là có ép cậu Quốc cũng chẳng nghe, chú Hưng khoanh tay lại, lưng dựa vào bệ cửa sổ che đi ánh sáng từ bên ngoài hắt vào phòng bệnh, chú muện phiền nhắm chặt đôi mắt rồi bắt lực gật gật đầu như cam chịu, chú chán nản cất lời :

- Thôi được rồi, anh đã kiên quyết như thế thì tôi cũng không còn gì để nói nữa, anh có thể đi được rồi.

- Vậy chú và em nghỉ ngơi ạ.

Nói xong câu ấy, cậu Quốc không ở lại nữa, cậu quay gót hướng ra ngoài cửa phòng bệnh mà đi.

Bước ra ngoài, không khí dần trở về với vẻ nguyên sơ của nó, thoáng đãng, không còn cô đặc và căng thẳng như khi còn ở trong phòng bệnh, nhưng mùi thuốc khử trùng lại làm cậu khó thở.

Loáng thoáng có tiếng cô Cẩm Nghi hét lên từ đằng sau :

- Bố, sao bố lại để anh Quốc đi.

Con phải gả cho anh ấy làm vợ, con không lấy ai khác ngoài anh Quốc đâu, bố...

Cậu cố đảo bước chân thật mau để không phải nghe những lời van xin khẩn thiết ấy.

Chắc chắn qua lần từ chối này, chú Hưng - người mà cậu thân thiết còn hơn cha ruột sẽ thất vọng về người mình từng curu mang, hết lòng chăm sóc lắm đây.

Vì căng thẳng mà đầu cậu đau không khác gì từng nhát búa bằng sắt đang bổ vào, nhói lên từng cơn đóng đinh vào não bộ, giọt mồ hôi rơi xuống như người bệnh nặng đang cố gắng trốn thoát khỏi cơn tai biến.

214 - Hoài Thu

Bất chợt, không thể chịu đựng thêm được nữa, cậu ngã bệt xuống đất, lưng ma sát với tường gạch, trước mắt như rơi vào màn đêm dài miên man vô tận.

Có tiếng nhốn nháo không dứt cứ léo nhéo xung quanh, tiếng xe đẩy người vào phòng cấp cứu có dán hình chữ thập đỏ chói....

43 : Lần Ra Đi Đây Là Lần Chúng Ta Chia Xa Mãi Mãi

Chứng bệnh đau đầu của cậu Quốc lại tái phát, khác với những lần trước lần này bệnh chuyển nặng hơn và cần phải ở lại bệnh viện để bác sĩ tiện đà theo dõi.

Anh Nghĩa - bạn cậu đem cháo vào viện tiện thể báo cáo tình hình công việc mấy ngày hôm nay.

Khi anh bước vào, trông thấy khuôn mặt tuấn tú của bạn mình qua mấy ngày đã gầy hóp lại, tiêu tụy đi trông thấy thì thương cảm vô cùng.

Bệnh này của anh Quốc có từ lâu lắm rồi, nhưng tưởng là bệnh vặt nên thường xem nhẹ, thời gian gần đây việc riêng khó lòng giải quyết cứ tích tụ, anh lại suy nghĩ nhiều, đâm ra bệnh đồ nặng thêm.

Bác sĩ đã khuyên bệnh nhân nên nghỉ ngơi điều độ, ngủ đủ giấc, không được thức thâu đêm suốt sáng và hơn hết là không được để não bộ căng thẳng.

Bệnh của cậu lần này chuyển biến nặng và có xu hướng xấu đi, nếu còn bất chấp sẽ tạo thành u não nguy hiểm khó lường.

Nghĩa không biết dạo gần đây anh Quốc phải suy nghĩ những gì, công việc thì thuận lợi và đang trên đà phát triển lớn mạnh, chẳng có gì phải băn khoăn lo lắng cả.

Ấy thế mà anh còn bệnh đến mức này thì chắc là việc gia đình rồi.

Nghĩa đặt cặp lồng đựng cháo còn nóng hổi lên đầu chiếc bàn con.

Cậu Quốc đã tỉnh từ trước, nhưng nghe có người bước vào phòng cậu mới mở mắt ra.

Nhìn thấy người tới là Nghĩa, cậu không thôi thất vọng.

Từ nãy cậu đã mơ thấy Mai, cô nằm trong lòng ngực cậu, bàn tay dịu dàng xoa bóp vàng trán đang nhăn lại vì đau đớn để cậu cảm thoải mái hơn, mùi thơm dịu của hoa bưởi non trên người cô cứ phả vào mũi khiến cậu dễ chịu hơn bao giờ hết, cậu lắng lắng tận hưởng giây phút ấy.

Khi Nghĩa bước vào, cậu vẫn đang chìm đắm trong mộng tưởng, cậu nghĩ Mai sẽ đến thăm cậu, hỏi cậu đau ở chỗ nào, bàn tay mềm mại sẽ ve vuốt từng đường nét trên khuôn mặt này.

Nhưng mở mắt ra, ngoài phòng bệnh trắng toát toàn mùi thuốc khử trùng, anh Nghĩa ngồi ở trước giường với lòng cháo còn nóng hổi thì chẳng còn ai khác cả.

Nghĩa thấy cậu Quốc tỉnh táo bèn nói :

- Tỉnh rồi hả ? Dậy ăn cháo đi anh Quốc.

- Hôm nay là ngày mấy rồi ?.

- Mừng bốn Tết anh ạ.

Anh đỡ đau chưa ?

Cậu Quốc ngồi dậy khỏi giường bệnh, tuy đã được tiêm một liều giảm đau nhưng đầu vẫn còn hơi âm ỉ, thi thoảng động mạnh lại dội lên từng cơn, cậu Quốc day day trán.

- Có tin tức gì ở nhà không ?

- Dạ không anh ạ, hôm qua chú Nghị gọi điện lên báo cáo tình hình, chú bảo cô Mai vẫn ăn uống đầy đủ, anh yên tâm dưỡng bệnh đi.

Nghe nói mọi thứ vẫn ổn cậu thoáng yên tâm trong lòng, cậu đã dặn dò kỹ càng chuyện đồ bệnh không được truyền ra bên ngoài, và đặc biệt là không được để Mai biết, cậu không muốn vợ mình phải lo lắng.

Nghĩa báo cáo xong tình hình, thăm quan sát sắc mặt người trên giường bệnh, thấy anh Quốc đã tươi tỉnh lên một chút không còn nặng nề như lúc vừa mới tỉnh dậy.

Trông thế Nghĩa chỉ biết thở dài, đúng là những người bị tình yêu quật ngã, mới chỉ nghe phong thanh tin tức về vợ thôi mà đã rạn vỡ được ngay rồi.

Rõ ràng cậu Quốc vẫn chưa thoả mãn với tin tức quý giá ấy, lòng cậu vẫn thấy bồi hồi lạ thường, có gì đó thôi thúc cậu như báo trước một biến cố lớn sắp xảy ra, lòng cậu nóng như có lửa đốt đến nơi.

Cậu đặt bát cháo nóng lên chiếc bàn sắt, đoạn nói với Nghĩa :

- Anh chuẩn bị xe giúp tôi, sáng sớm ngày mai tôi sẽ trở về nhà.

Nghĩa khó xử, là chỗ thân thiết với cậu Quốc, Nghĩa còn định khuyên cậu nên lấy sức khoẻ làm vấn đề cần quan tâm trước hết, nhưng nhìn ánh mắt đen tuyền mà rắn rỏi kia, anh đành thôi :

- Được rồi, vậy anh nghỉ ngơi cho khoẻ, ngày mai tôi sẽ lái xe đưa anh về nhà.

Sáng sớm lúc trời còn nhá nhem, cả bệnh viện chìm trong bóng tối mù mịt, chỉ có mấy căn phòng cấp cứu là còn sáng đèn, bác sĩ y tá tất bật suốt đêm cứu chữa bệnh nhân khỏi bàn tay của thần chết.

Có hai bóng dáng cao lớn, người trước người sau lên một chiếc xe màu đen, chiếc xe dần lăn bánh, bóng đèn pha chiếu xuống soi sáng từng viên gạch bên lề đường.

Từ nơi này về nhà tầm 70 cây số, đi mất 2 tiếng đồng hồ.

Cậu Quốc nhìn chăm chăm vào chiếc đồng hồ Liên Xô tròn xoe màu nâu nhạt trên cổ tay phải, thăm đếm từng giây từng phút.

Cậu sắp được nhìn thấy Mai rồi, nếu hỏi cậu điều đầu tiên sau khi trở về là gì ? Cậu sẽ không ngần ngại trả lời luôn, cậu sẽ ôm Mai thật chặt, trao cho cô từng nụ hôn sâu ấm nóng, cậu sẽ giam cô vào vòng tay vững chắc này không bao giờ rời xa nhau nữa, đây sẽ là lần cuối cùng hai người cách xa nhau như vậy.

Cậu hứa đấy.

Khi trở về, cậu sẽ xin lỗi Mai, đồng thời giải thích cho cô hết thấy sự việc xảy ra mấy ngày trước.

Chỉ nghĩ đến thôi trống ngực đã đập thành thịch rồi, cậu có chút đứng ngồi không yên, ánh mắt liên tục nhìn ra bên ngoài mong ngóng.

Đến mức Nghĩa ở đằng trước chỉ cần liếc nhìn gương chiếu hậu đã thấy ngay nụ cười mỉm âm thầm của cậu.

Cậu Quốc lúc nào cũng mang gương mặt nghiêm túc làm người khác e sợ mà cũng có một mặt dịu dàng thế này cơ đấy.

Nghĩa không nói gì, anh chỉ âm thầm cười vụng trộm.

Về đến nhà trời đã hửng nắng vàng, nắng hanh hao cửa vào da thịt khiến tay chân con người săn lại, nhả nheo, khô ráp.

Có hai đứa trẻ được bố đèo trên chiếc xe đạp mới tinh, tay cầm cành đào cười đùa vui vẻ, chắc người ta đang đi du xuân đây mà.

Hàng phở, hàng bánh kẹo, hàng rau, hàng mít,... !đã buôn bán từ hôm trước, mấy cô thiếu nữ lầy cớ chơi xuân để dỗi cha mẹ hò hẹn với người yêu, thanh niên tuấn tú đứng đầy bên cổng chùa chờ người thương đến lễ phật, trong tay ai cũng cầm đồ lễ, khệ nệ bụng vác.

Vì đông người nên đường đi của cậu có vẻ hơi khó khăn, nhưng rồi con đường nào mà không dẫn về đến căn nhà của mình.

Lòng cậu Quốc vô cùng vui vẻ, cậu sắp được gặp Mai rồi, cậu nhớ cô vô cùng, nỗi nhớ choáng đầy đầu óc tưởng chừng như chờ đợi một phút nữa thôi cũng đủ làm cậu phát điên lên.

Cái Hoa với chị Là thấy cậu về thì mừng rỡ, mỗi người một tay kéo cánh cửa sắt nặng trĩu ra đón xe vào.

Cuối cùng cậu Quốc cũng về rồi, không biết mợ Mai đã tỉnh dậy chưa ? Hay mợ cũng đi du xuân như người ta rồi, mấy ngày nay mợ làm mình làm mẩy với cậu, chắc mợ đi chơi mà không có cậu rồi cũng nên ý.

- Cậu về à.

- Chị Là nói.

- Mợ đâu rồi chị ?

- Chắc mợ đang ngủ trong phòng ấy cậu, sáng đến giờ tôi chưa nghe thấy tiếng cổng mở.

Cậu Quốc không kịp chào anh Nghĩa, cậu thoăn thoắt bước chân, đi mà như chạy vào trong phòng ngủ của hai vợ chồng.

Rèm cửa màu xanh đậm chưa được kéo ra, cả căn phòng vẫn chìm trong bóng tối mù mịt.

Tường Mai vẫn còn ngủ, cậu nhẹ chân đi vào giường, dịu dàng vén lên góc màn màu trắng, cậu nhìn đôi mày.

Chăn gối đã được gấp gọn gàng, nhưng màn thì chưa kịp vắt lên cao, chắc hẳn Mai đang ở đâu ngoài kia thôi, cô lúc nào cũng luôn ngăn nắp gọn gàng mà.

Cậu rời khỏi phòng ngủ, lại rảo bước đến vườn nhà, hàng rau thẳng tắp xanh mướt, khóm hồng bung xoè như biết chủ nhân của nó trở về.

Cậu Quốc cảm nhận được tất cả vẻ đẹp ấy, từng nhánh cây khóm hoa đều do một tay vợ cậu ươm mà có, tất cả đều khoe sắc ở đó, buồn một nỗi là không thấy đáng hình đáng yêu mà tình nghịch của mợ nhà cậu ở đâu.

Cậu cởi chiếc áo măng tô sẫm màu ở ngoài ra, vắt lên chiếc ghế dựa bên trong thư phòng, có vài lá thư ai gửi để trên bàn chưa kịp xem.

Cậu lấy làm lạ, bèn lại gần, nét bút quen thuộc làm trái tim cậu như ngừng đập, cậu Quốc không kiềm chế nổi hành động của mình, cậu như vô lý tờ giấy vô tri mà người ta dùng để chuyển tâm tình giấu kín kia.

Trên bì thư chỉ ghi một dòng : Gửi cậu Quốc chồng của em.

Mở phong thư, tờ giấy bên trong đã cũ mốc thậm chí ngả vàng, từng dòng chữ xinh xắn được Mai nắn nót cẩn thận viết.

«Có lẽ khi đọc được những dòng này em đã cách xa cậu lắm rồi.

Em xin lỗi vì sự bông bột của bản thân, em đã quyết định mọi thứ một cách chóng vánh quá.

Cũng vô cùng xin lỗi vì đã đến bên cậu khi chính em là người không đủ trưởng thành.

Em suy nghĩ nhiều lắm về câu chuyện của hai ta, và cuối cùng em dùng sự dũng cảm của cả một đời người để đưa ra lựa chọn này, em biết đây chính là sự giải thoát dành cho cậu.

Em không thể đi cùng cậu quãng đường còn lại nữa, nhưng em hy vọng, người ở bên cậu sau này sẽ không giống như em.

Cậu đừng cảm thấy có lỗi vì em nhé ! Nếu cậu muốn quay đầu một lần nữa, xin cậu đừng nhớ gì đến em cả, em không muốn bản thân trở thành lý do để cản trở cậu trên con đường sau này.

Gửi lời chúc phúc của em đến đám cưới của cậu.

Cậu giữ gìn sức khoẻ.

MAI.»

Cậu Quốc sững sờ đọc hết từng bức thư, ánh mắt của cậu đỏ lừ như muốn nhỏ ra máu, đầu lại dội lên từng cơn đau như tê liệt thần kinh.

Lá thư bị cậu vò nát từ bao giờ : «Chết tiệt, chúc phúc gì chứ ? Đám cưới gì chứ ?» Vợ của cậu là Mai, cả đời này chỉ có mình cô mà thôi, thế thì cô đang viết những viết cuối gì trên tờ giấy rách kia thế ? Mai có nghĩ đến cảm nhận của cậu không ? Cô nói đi là đi, ở là ở, cô coi người chồng là cậu giống như một trò đùa vậy, cậu bị Mai xoay như chong chóng.

Khi cậu bỏ hết mọi thứ, sẵn sàng mang danh kẻ «ăn cháo đá bát» để sớm ngày quay về với Mai.

Khi cậu bắt chấp lời khuyên của bác sĩ, nhất định sáng sớm hôm nay phải về nhà bằng được.

Đôi lại sự cố gắng của cậu là cái gì ? Lời từ biệt được viết nắn nót trên một trang giấy, chằm chọc làm sao, đau đớn làm sao.

Anh Nghĩa chưa đi được bao xa đã bị một cú điện thoại gọi về.

Mợ Mai - vợ cậu mất tích, cậu Quốc đang vô cùng tức giận.

Nghĩa tức tốc quay trở lại, đồng thời móc nối với lực lượng an ninh tìm kiếm tung tích của cô Mai.

Nghĩa tặc lưỡi rồi lắc lắc đầu, chả hiểu đầu óc cái cô Mai này nghĩ gì, chả bao giờ làm anh Quốc bớt lo lắng cả.

Sức khoẻ của anh đang không tốt, lần này thì hay rồi, kiêu gì cũng dở sống dở chết.

Mà vợ chồng với nhau, có mâu thuẫn thì đóng cửa dạy chồng, ai lại chơi trò mất tích như thế này bao giờ, chỉ khổ công người đi tìm và người bị bỏ lại thôi.

Nghĩa liên hệ với người làm ở cục thư tín, được biết chập tối mừng 4 Tết, một lá thư được gửi đi từ địa chỉ nhà cậu đến khu nhà trọ hạng xoàng dành cho khách vắng lai cách đây 2 cây số, người nhận thư có tên là Hạnh Dung, ngoài ra không còn một thông tin có ích nào khác nữa.

Nghĩa tức tốc đánh một cuộc điện thoại báo cho cậu Quốc, chuông kêu một lúc nhưng không có ai nhấc máy, lát sau người trả lời điện thoại là chị Là.

Chị bảo với Nghĩa cậu Quốc cùng nhiều người khác ra ngoài tìm mợ rồi, giọng chị nghe hốt hoảng và bồn chồn lạ thường.

Cúp máy trong sự ngỡ ngàng, đến bây giờ chị vẫn chưa thể tưởng tượng được mợ Mai đã bỏ đi rồi, chị lo lắng quá, chị thấy có lỗi với cậu vô cùng, tất cả là tại chị không để ý đến mợ, tại chị không coi sóc mợ đang hoang làm phụ lòng cậu.

Mợ Mai mà có mệnh hệ gì, chị cũng chẳng thiết sống nữa..

Chương 44

Đã mấy ngày kể từ lúc Mai bỏ đi, cậu Quốc đã tận dụng hết quyền hạn, cậu chỉ ra không biết bao nhiêu là tiền bạc, vận dụng mọi mối quan hệ nhưng vẫn chẳng có kết quả gì.

Mai biến mất tựa như tan vào mây khói vậy, nếu không có lá thư nhàu nát yên lặng nằm trên bàn kia, cậu Quốc còn ngỡ cuộc hôn nhân giữa cậu và Mai không có thật.

Cô giống một nàng tiên được vị họa sĩ vô danh ngẫu nhiên điểm tô trên trang giấy, chỉ cần sơ sẩy một chút, nàng tiên ấy đã rẽ gió bay về trời, để lại chàng trai si tình ngày ngày chỉ biết ngước lên trời cao ngóng đợi.

Cậu Quốc đã vài ngày không thiết ăn uống gì, cậu chỉ ngồi ở đó đờn đẫn ngăm nhìn bức thư nhàu nhĩ.

Cậu vẫn giấu việc Mai mất tích với bố Hải mẹ Hằng, cậu không gửi lá thư còn lại vợ cậu viết về cho họ.

Cậu tin rằng, một ngày nào đó Mai sẽ phải quay lại đây thôi, có thể Mai ghét cậu, hiểu lầm cậu thậm chí là không muốn thấy cậu nữa, nhưng bố mẹ Mai còn ở đây, cậu không tin cô sẽ không bao giờ trở lại.

Chị Là bung mâm cơm đứng trước cửa thư phòng, nhà cửa giờ vắng tanh vắng ngắt, khóm hồng ngoài sân chán không buồn nở, vườn rau không được ai nhòm ngó đã héo đi ít nhiều.

Cậu Quốc cho người làm nghỉ hết thành ra cả căn biệt phủ to đùng chỉ còn cậu, chị với cái Hoa.

Con Hoa ngây thơ tưởng chừng như không biết gì, nhưng thực ra lại là người ranh rẽ hơn cả, nó đã thì thầm với chị, sắc mặt cậu kém lắm, hình như cậu bị bệnh.

Chị Là đứng ngoài ngưỡng cửa không dám vào, nhìn bóng dáng gầy gò của cậu sao mà tội đến thế.

Về u buồn xen lẫn mệt mỏi còn in hằn trên khuôn mặt cương nghị, đã lâu rồi cậu quên chưa cạo râu đâm ra nhếch nhác, tựa như kẻ si tình đau khổ không thiết sống vì đánh mất người mình yêu vậy.

Chị bung mâm cơm còn nóng hổi để lên chiếc bàn tròn dùng để đọc sách.

Cậu Quốc như chìm đắm vào thế giới của riêng mình, cậu còn không biết có người vừa mới bước vào phòng.

Nhìn hình bóng khắc khổ trước mặt, chị Là thương cảm muốn chảy nước mắt.

Mợ Mai ơi, mong mợ sớm ngày trở về bên cậu.

Trông cậu thế này, chỉ sợ trụ không nổi mấy ngày nữa mất.

Sài Gòn 5 tháng sau, tại toà soạn báo chí «Phụ nữ nhân văn».

- Này, đứng lại em bảo.

Cô Hương thư ký mặc chiếc áo ngắn tay phòng, cổ khoét sâu hở ra khuôn ngực đầy đặn, bộ móng tay đỏ chót còn thơm mùi sơn mới nịu áo chị Hà vừa đi qua, cô ta làm ra vẻ bí hiểm lắm, lắm la lắm lét nhưng lại cố tình nói oang oang như cho cả toà soạn nghe ké cái tin sốt dẻo :

- Sao, cô bảo gì ?

- Chị biết con bé Mai làm ở phòng biên tập chưa ?

- Biết, con bé đến mấy tháng rồi, nhanh nhẹn tháo vát lắm, mày lại moi được tin gì từ ai à ?

- Moi tin gì ? Chị cứ làm như em tọc mạch lắm ấy.

Này nhớ chuyện này em bắt tận tay day tận mặt.

Con bé này còn trẻ mà ghê gớm lắm đấy, đừng tưởng nó tỏ ra tốt mà tưởng nó hiền.

Hôm qua em bắt gặp nó xuống từ xe anh giám đốc trẻ đẹp bên công ty đối diện chỗ mình làm kia kìa.

Chị Hà lấy làm lạ, ánh mắt tỏ vẻ nghi ngờ, chị tiếp xúc với cái Mai nhiều lần rồi làm gì đến nỗi như Hương nói.

Con bé đấy tính nó thảo lại còn tốt bụng, nhiều khi thẳng thắn đến mức khờ dại, chị chẳng tin cái Mai là người như thế.

Mà có như thế thì làm sao, đưa con gái nào chẳng muốn lấy chồng vừa đẹp vừa giàu, đây anh giám đốc ở tòa cao tầng đối diện lại còn chưa lập gia đình, trai chưa vợ gái chưa chồng có gì mà lạ.

Có lạ cũng chỉ lạ mấy đứa như con Hương thôi, ngày nào cũng tô son điểm phấn, mắt xanh mỏ đỏ mà có môi chài được anh ấy đâu.

Bọn này vẫn còn kém lắm.

Chị Hà nhìn cái Hương bĩu môi như muốn nói : «Mày chỉ phao dăm ba cái tin vệt».

Cô Hương còn muốn cự nự vài câu, nhưng nhác trông thấy bóng dáng hơi gầy của Mai sắp bước vào cửa, cô ta tự giác ngậm miệng lại, đẩy đẩy vai chị Hà như ra hiệu.

Mai bước vào bàn làm việc, lấy tập san sắp được phát hành ra định kiểm duyệt lại.

Kể từ lúc vào cô cảm thấy không khí có phần hơi lạ, sự chú ý của tất cả mọi người dồn vào cô như sấm soi, xét nét, ánh mắt ấy của họ không tràn trụi lộ liễu, nhưng cũng đủ khiến Mai cảm thấy khó chịu.

Cô ngẩng đầu lên khỏi bàn làm việc, thấy chị Hà phó tổng biên tập cũng đang nhìn về phía này, bên cạnh còn có chị Hương thư ký điệu đà, cô liền cười tươi chào họ.

Hai người ấy cũng cười mỉm cười đáp lại, lúc này ánh mắt của họ mời dòi đi, người nào làm việc của kẻ đấy, nhịp sống lại tất bật ồn ào.

Thời gian trôi qua nhanh quá, thoát một cái ông trời đã ngả sang thu rồi.

Lúc mới đến đây, Mai còn lạ lẫm và cảm thấy bản thân như mất phương hướng trước chốn đất khách quê người, có nhiều khi đi trên con đường xa lạ, nhìn dòng người nô nức vội vàng lướt qua trước mắt, không một bóng hình quen thuộc.

Mai nhớ cậu Quốc lạ lòng, nhớ ánh mắt nghiêm nghị nhưng rất đỗi dịu dàng, nhớ vòng ôm ấm áp những ngày miền Bắc trở gió lạnh, nhớ đôi môi mỏng âu yếm Mai những hôm cô khó chịu trong người.

Sài Gòn nắng nhiều mà gió thì chẳng thấy đâu, sự bận rộn làm con người ta trở nên bức bối giữa tiết trời gắt gỏng.

Những lúc như thế Mai nhớ cậu đến phát điên, trong đêm tối, ngồi cô đơn bên song sắt cửa sổ, cô đã chuẩn bị giấy mực để viết cho cậu một bức thư.

Nhưng khi đặt bút xuống chờ đến khi giọt mực thấm đen tờ giấy trắng, Mai cũng không dám viết một chữ nào.

Nhờ đâu cậu đã cưới cô Cẩm Nghi rồi, Mai gửi thư cho cậu là phá hoại hạnh phúc gia đình cậu, cô có thể tàn nhẫn như thế sao ?

Tiếng điện thoại úp trên mặt bàn vang lên làm Mai giật mình, vội tiếp điện thoại, đầu bên kia truyền đến giọng nói trầm ấm nghe vô cùng êm tai của một người đàn ông trẻ :

- Có phải Mai đấy không ?

- Vâng ạ.

Xin hỏi ngài là ?

- Em không nhận ra giọng anh hả ? Anh là Minh Trí đây.

À, hoá ra là anh Trí.

Kể ra số phận cũng thật kỳ diệu, trên con tàu định mệnh vào sớm mai hôm ấy, Mai và Dung Hạnh ngồi cùng nhau trên toa tàu hoả, ngắm nhìn mặt trời mọc trước mắt.

Hai người các cô đã gặp anh Minh Trí, anh là người từng hợp tác với cụ Tổng, chính là người đàn ông có ánh mắt đào hoa mà Mai đã vô tình đụng vào hồi Tết ở trong nhà cụ.

Không dừng lại ở đó, trùng hợp thay, anh còn là giám đốc làm việc ở toà nhà cao tầng đối diện nơi Mai đang công tác.

Cứ thế, anh em trước lạ sau quen.

Trưa hôm qua, trời bỗng nhiên nắng gắt, mặt đất phả lên cái hơi nóng ầm ầm trong người cô nôn nao, thời tiết khó chịu khiến Mai bị hạ đường huyết đến tối tăm mặt mày.

Đúng lúc ấy, anh Trí đã bắt gặp và thiện ý đưa Mai về tận nhà, cô biết ơn anh vô cùng, cũng vô tư coi anh như người bạn của mình.

228 - Hoài Thu

Tiếng nói trầm thấp lại vang lên trong ống nghe điện thoại kéo Mai quay trở lại hiện thực :

- Em đã ăn sáng chưa ?

- Cảm ơn anh quan tâm, em ăn rồi ạ.

- Ừ, em nhớ ăn uống đầy đủ nhé, Mai gầy đi nhiều so với lần gặp đầu tiên rồi đây.

Mai lấy làm ngại ngùng, cô chỉ cười hai tiếng ra vẻ chấp nhận, đoạn anh Trí nói tiếp :

- Trưa nay Mai đã có hẹn với ai chưa ? Có muốn đi ăn cơm với anh không ?

- Dạ chắc là để hôm khác được không ạ ? Hôm nay em bê bộn công việc.

- Vậy anh mang đồ ăn đến cho Mai nhé.

Ui, làm thế thì mọi người lại xì xào bàn tán như vừa nãy cho mà xem, không muốn chuyện như vậy xảy ra cho nên Mai buột miệng từ chối luôn :

- Dạ thôi ạ, hôm nào em mời anh một bữa nhé ! Cảm ơn ý tốt của anh ạ.

Minh Trí biết Mai khó xử, anh cũng không muốn khiến Mai cảm thấy bản thân bị ép buộc.

Thôi, cô không muốn thì phải chấp nhận, dù sao anh cũng đợi được, mãi mới gặp được người mình muốn gắn bó cả đời, Minh Trí không muốn làm cô ấy cảm thấy sợ hãi.

Anh sẽ kiên nhẫn tiếp cận Mai từ từ, anh tin rằng chỉ cần mình đủ thật lòng thì mưa dầm mãi cũng sẽ thấm vào đất thôi.

Chát giọng âm áp lại một lần nữa vang lên làm rung rung ống nghe điện thoại màu trắng :

- Vậy cũng được, em chú ý giữ gìn sức khỏe, ăn uống đầy đủ nhé !

- Dạ vâng em cảm ơn anh.

Kết thúc cuộc gọi, Mai thở phào một hơi, nhẹ nhõm như vừa yên ổn trải qua cuộc điện thoại với lãnh đạo vậy.

Cũng không thể trách Mai, chỉ là cái cảm giác về địa vị của anh Minh Trí gây cho cô áp lực quá lớn khiến cô không dám tùy tiện coi anh như một người bạn bình thường được..

45 : Chuyển Công Tác

Mai lật tập san trên bàn ra bắt đầu làm việc, cô ghi chép tất cả những lỗi sai cần phải chỉnh sửa lại vào trong một cuốn sổ con con.

Sáng nay cô đã phải leo 5 tầng lên tận phòng in ấn để lấy tập san đầu tiên về sửa lỗi.

Kể từ lúc theo Hạnh Dung vào Sài Gòn, Mai thấy cuộc sống nơi đây thật ồn ã, tấp nập, con người lúc nào cũng hối hả lẫn xả thân theo guồng quay công việc, oằn mình với cuộc sống mang tên cơm áo gạo tiền.

Hạnh Dung đã dẫn Mai đến tòa soạn này, lại đưa cô về nhà trọ của mình ở đây, cô ấy viết một bức thư giới thiệu đến tổng biên tập để Mai có thể nhận chức vụ biên tập viên, xong xuôi mọi việc, cô ấy lại chuẩn bị bắt đầu một hành trình mới.

Lần này Dung Hạnh phải vào trong miền Tây sông nước để khảo sát tình hình cũng như đi đưa tin, dự là phải mấy tháng nữa mới có thể quay lại báo cáo được.

Lúc mới đến đây, mọi người đối xử với Mai rất tốt, nhưng làm lâu hơn một chút, Mai mới vỡ ra thật sự họ cũng chẳng tốt như vẻ bề ngoài cổ tỏ ra như thế.

Vẫn có những lần nói xấu sau lưng lão già đầu hói ngu mà thích làm lãnh đạo, âm thầm chửi rủa bọn làm ở phòng in ấn ăn bớt mực, lại ghét cô Hương thư ký diêm dúa loè loẹt còn hơn cả con vẹt bảy màu.

Những lần như thế, Mai chỉ yên lặng cố gắng làm đúng phận sự của mình, không tham gia vào bất cứ những cuộc trò chuyện nào để tránh đi những rủi ro bất cập khi mọi chuyện vỡ lở.

Vì vậy đâm ra ở nơi làm việc cô chẳng có người nào làm bạn thân thiết, ngày qua ngày Mai chỉ có thể lằm lũi với công việc, đi đi về về, làm gì cũng độc có một mình.

Thế nên hồi trưa hôm qua Mai mới bị hạ đường huyết mà không được một ai trong tòa soạn đề ý.

Nhiều khi Mai ngẫm lại cũng thấy chán nản vô cùng, hồi xưa ở nhà cậu thì sướng, cậu Quốc chẳng bao giờ để Mai phải đụng tay vào việc gì, biết cô thích đọc báo chí sách vở, ngày nào cũng có người đều đặn đến giao báo rồi sách vở xếp đầy thư phòng để Mai nhâm nhi lúc rảnh rỗi hay khi cậu vắng nhà.

Nhưng lúc tới đây rồi, Mai phải đối mặt với một môi trường hoàn toàn khác, thái độ của con người xoay như chong chóng làm cô chẳng biết đường nào mà đối phó.

5 tháng kể từ ngày đến đây làm việc, Mai gầy đi trông thấy, khuôn mặt phúng phính dễ thương ngày trước bây giờ nhợt lại, nhiều người còn khen Mai đẹp, nhưng cô chẳng thấy mình đẹp chỗ nào.

Cơm cháo ở nơi này khác hoàn toàn khẩu vị của cô đâm ra Mai cũng chẳng thèm khát ăn uống gì.

Khổ thì khổ như thế, nhưng Mai chưa từng có ý định quay trở lại, lòng cô vẫn còn yếu đuối lắm, Mai sẽ chết mất nếu tận mắt chứng kiến cảnh cậu và cô Cẩm Nghi âu yếm tay trong tay.

Cô Hương thư ký cầm một đồng tài liệu cần sắp xếp lại, chất thành đồng lên chỗ làm việc của Mai làm chiếc bàn đã nhỏ nay còn bề bộn hơn.

Chị ta liếc đôi mắt được bôi xanh lè, cao ngạo nhìn Mai từ trên xuống, đoạn cất cái giọng chua loét lên :

- Cô Mai, tổng biên tập cho gọi cô vào phòng có việc.

- Bây giờ hả chị ?

- Đúng rồi, chứ còn bao giờ nữa, thao tác nhanh nhẹn lên đừng để lãnh đạo phải đợi.

232 - Hoài Thu

Mai đáp một tiếng rồi nhẹ nhàng rời bàn, lặng lẽ đi vào phòng của chú hói tổng biên tập.

Mai vừa đi qua, cô Hương bừa bãi lườm một cái vào dáng hình mảnh mai kia, khuôn mặt chị ta không vui lắm, trông cái Mai nhà quê ghê gớm, có gì đặc biệt mà lại câu được con cá sộp ở toà nhà đối diện kia nhỉ ?

Mai cũng chẳng hiểu bà Hương đó bị làm sao, Mai đã làm gì khiến chị ta cứ trông thấy cô là kèn cựa.

Tỏ thái độ khó chịu với Mai thì cô còn có thể bỏ qua, bót gắp mặt chị ta lại là xong.

Nhưng không thể chấp nhận được là bà cô Hương đó còn đi khắp nơi phao tin đồn nhảm nhí về Mai làm cô thật sự không thể nào hiểu nổi.

Mai ý nhị gõ nhẹ bên ngoài cánh cửa gỗ to sù sụ, nghe người bên trong cho phép cô mới mở cửa đi vào.

Chú hói tổng biên tập ngẩng cái đầu chói sáng của mình lên khỏi chồng giấy tờ báo chí, thấy người đến là Mai, chú cười gật đầu ra hiệu cho cô ngồi xuống ghế.

- Cô Mai đây à, ngồi xuống đi.

Đến đây cũng nửa năm rồi cô đã quen với môi trường mới chưa ? - Chú nói.

- Dạ thưa chú con cũng quen rồi ạ.

Chú hói tắt bật lật dở đồng giấy tờ để lộn xộn trên bàn ra như muốn tìm cái gì đó, tìm thấy tập công văn có con dấu đỏ bưng, chú ta với tay ra đưa cho Mai xem thử.

- Cô Mai đọc công văn từ cấp trên đi, tôi phải xin từ mấy tháng trước đến hôm nay người ta mới duyệt cho.

Mà đã duyệt là phải tiến hành luôn không được chậm trễ, cô thấy tôi nói có đúng không ?

Chú tổng biên tập vừa nói vừa cười, có lẽ lần này chú ta thật sự nghiêm túc với quyết định của mình.

Mai chăm chú xem xét chứng từ công văn cấp trên gửi xuống, đại loại nội dung trong giấy tờ đã phê duyệt việc phát triển báo «Phụ nữ nhân văn» ngoài Bắc Bộ.

Mai xem xong vẫn không thể hiểu nổi, việc này thì có liên quan gì đến cô đâu.

Thấy vẻ mặt thắc mắc của Mai, chú hỏi nói tiếp :

- Lần được phê duyệt này Mai đóng góp công lao rất lớn, nhờ cô mà tôi có thể một lần nữa càng thêm phần chắc chắn báo của chúng ta rất phù hợp với thị hiếu của người dân ngoài đó.

- Thế ạ.

Đột mới đến tòa soạn, Mai phải chết lên chết xuống vì cái bản báo cáo này.

Đột ấy cô còn ngô nghê, làm 5 lần sai cả 5, một phần do chưa viết báo cáo bao giờ, phần còn lại Mai không nghĩ rằng nó phải chi tiết kỹ càng và dài dòng như thế, phải đến lần thứ 6 bản báo cáo ấy mới được thông qua.

Nhưng cô cũng không ngờ lần ấy lại tốt đến thế, được cấp trên phê duyệt ý kiến luôn không lằng nhằng.

Tuy thời gian chờ đợi có hơi lâu một chút nhưng thành quả gặt hái được lại vô cùng nhiều.

Mai nhìn con dấu đỏ chót ở phía góc phải tờ giấy mà cũng vui lây.

234 - Hoài Thu

- Tôi gọi cô Mai vào đây, thứ nhất là muốn cảm ơn công lao của cô, thứ hai là muốn đề nghị cô ra ngoài Bắc nhận chức tổng biên tập, điều hành cơ sở mới, ý cô thế nào ?

Mai vô cùng ngạc nhiên, trong giây lát, chút nữa cô đã bị niềm vui choán đầy cả đầu óc, thậm chí còn định đồng ý luôn mà không suy nghĩ.

Nhưng khi kịp thời bình tĩnh lại, Mai cảm thấy mọi chuyện không dễ dàng như cô tưởng, tuy nhiên đây lại là cơ hội vô cùng hiếm có và Mai phải biết chớp lấy thật nhanh.

- Vậy, chú cho cháu hỏi là cơ sở của toà sẽ đặt ở đâu ạ ?

- Tất nhiên là ở Hà Nội rồi cháu, chú đã liên hệ với người ngoài đó thuê lại mặt bằng đầy đủ, đảm bảo là tòa soạn lớn nhất trong tất cả toà soạn ở đây.

Mai ngẫm nghĩ, Hà Nội nói lớn thì cũng chẳng lớn lắm, nhưng lúc nào cũng đông nghịt, chính vì vậy khả năng tương phùng giữa người với người là rất ít, lại gần quê hương mình hơn.

Ở Hà Nội khéo có khi lại đỡ tủi thân hơn ở lại nơi này, nếu ra ngoài đó, Mai có thể len lén về thăm bố mẹ mà không ai phát hiện ra rồi.

Chỉ miên man tưởng tượng ra thôi lòng cô đã tung bừng một ngọn lửa cuộn trào nơi trái tim.

Ra đến Hà Nội, Mai sẽ tìm kiếm và thuê lại một căn nhà trọ nhỏ ở tầng 2, sau đó trồng cây, trồng hoa, sống một cuộc sống vô tư, tự do tự tại.

Nghĩ vậy, Mai vội đồng ý luôn :

- Vâng ạ, vậy thì cháu đồng ý..

46 : Còn Biết Đường Quay Về À

Ngày Mai quay về Hà Nội, bầu trời trong vắt không một gợn mây, nắng đẹp trải dài nhưng đôi khi cũng làm người ta chói mắt.

Ngồi im lặng trong toa tàu hạng vừa ngắm nhìn từng cánh đồng chạy lướt qua tầm mắt, có những lúc cô cảm thấy cuộc đời mình giống như một trò đùa vậy.

Lấy hết dũng cảm để rời xa cậu, muốn vượt thoát khỏi nỗi buồn để đến một chân trời mới sống lại từ đầu, dùng thời gian để lãng quên đi tất cả.

Nhưng đúng là có mười bàn tay cũng không thể cải lại số mệnh, chẳng phải cuối cùng Mai vẫn quay lại đây đây sao, quay lại thành phố từng cùng cậu trải qua biết bao nhiêu thăng trầm.

Thở dài một tiếng như cam chịu, bánh xe vẫn chạy đều đều trên đường ray tạo ra tiếng vang nghe ồn ào, mấy bà mẹ khó khăn cố giữ đứa con nghịch ngợm của mình ngồi im trên ghế ngồi.

Mai nhìn họ mà lòng bồi hồi xao xuyến.

Thuở trước, ngày còn làm vợ cậu Quốc, cô với cậu cưới nhau ngót đã 1 năm rồi, tuy không nhiều nhưng cũng chẳng ít ỏi gì, vậy mà một mụn con họ cũng chẳng có, cô nhìn bà mẹ trẻ nụng nịu hai đứa con bụ bẫm mà niềm chua xót trong lòng dâng lên khó tả.

Trước khi khởi hành chuyến đi này, Mai đã cẩn thận viết một lá thư tay, dọn dẹp và trang hoàng lại nhà cửa cho cô Hạnh Dung.

Mai mua tặng cô một món quà nho nhỏ, đó là một quyển sổ cầm tay và chiếc bút mực bằng sắt có khắc hình hoa loa kèn vàng với hàm ý mong cô Hạnh Dung luôn giữ vững sự vui vẻ và nhiệt huyết như lúc hai người mới gặp gỡ.

Cô mang ơn Hạnh Dung rất nhiều, tuy gặp và làm việc với nhau trong một khoảng thời gian rất ngắn thôi, nhưng cô sẽ mãi mãi biết ơn sự giúp đỡ nhiệt tình của cô ấy.

Cơ sở mới của toà soạn làm Mai vô cùng cùng ngạc nhiên, nó được đặt ở vị trí vô cùng thoáng đãng, nằm ngoài mặt tiền sát ngay đường lớn, ô tô, xe đạp, xe kéo đi lại tấp nập rộn rã.

Mai thuê được một căn phòng trong con hẻm nhỏ trồng đầy hoa giấy, phòng ở tầng 2 trong tổng số 5 tầng lầu, giá cũng vừa, đi một quãng tầm một cây số có chợ cóc nhỏ nhỏ, thức gì cũng bán.

Mai vô cùng thỏa mãn với lần chuyển công tác này.

Nhưng ngược lại, công việc cũng vô cùng vồn vã, có hôm Mai mệt đến mức thở không ra hơi, đi bộ có một quãng về nhà mà phải ngồi nghỉ giữa đường vài lần.

Suy cho cùng cũng là cơ sở mới, người làm còn thiếu mà số lượng giấy tờ công văn phải soạn thảo ngày càng nhiều.

Nhưng thôi, Mai cũng tự nhủ để an ủi bản thân, phải khổ trước thì sau mới sướng được.

Anh Minh Trí mấy hôm trước có gọi cho Mai một cuộc điện thoại, nhưng vì bận rộn quá nên cô và anh ấy vội vội vàng vàng nói câu được câu chăng, sau khi cúp máy, Mai cũng quên sạch nội dung cả cuộc trò chuyện.

Tất bật suốt tuần mới có một ngày được nghỉ ngơi, hôm nay Mai định lén lút khăn gói về nhà thăm bố mẹ.

Chắc họ cũng đọc lá thư hôm đó cô để lại rồi, nhưng chung quy lại viết thư sao có thể an tâm bằng gặp người thật.

Mai muốn về nhà, trước hết là thăm bố mẹ cho đỡ nhớ nhưng, thứ hai là để thông báo với mọi người Mai đã có một công việc đang hoàng, kiếm được một số tiền kha khá để họ bớt lo lắng.

Tâm trạng vui vẻ vô cùng đi ra lẻ đường, xách một túi củ đậu ngọt - thứ mà bố mẹ cô thích ăn nhất, bắt chuyến xe buổi sớm đi về quê.

Đợi cho người ta đến đông đông xe mới lăn bánh, tất cả mọi người người ngồi trên đó đều quen với nhau đâm ra cả quãng đường đi không hề buồn bã.

Họ nói với nhau vô số chuyện trên trời dưới đất, thi thoảng lại có một người xuống ở giữa đường bắt chuyến xe khác để rẽ về quê.

Đi qua con đường vào tỉnh, thấp thoáng sau rừng cây xoan đào là những ngôi nhà to đồ sộ, Mai chỉ dám liếc qua rồi thu lại ánh mắt.

Thôi, lưu luyến không quên làm gì, cậu ấy chắc bây giờ đã có vợ mới, con cái đẻ huê rồi cũng nên.

Chỉ có mình Mai là nhớ nhớ quên quên, nặng lòng mỗi khi mơ về hình bóng cậu thôi.

Đã đến nơi dừng lại, làng Mai không phải là điểm cuối cùng mà xe còn phải chờ khách trả đi nhiều nơi nữa nên cô chỉ có thể xuống đi bộ.

Từ đây đến nhà Mai cũng không xa lắm, cách có gần 3 cây số thôi, hôm nay cô cũng không mang gì nhiều nhận lắm, đảo nhanh bước chân thì có thể trở về trước lúc nắng gắt nhất.

Mai đi cũng chưa lâu nhưng con đường vào làng đã có ít nhiều thay đổi, nền đường đất bụi bặm quanh năm nay đã được rải đá để chở đồ bê tông, mỗi bước chân của Mai dẫm lên đều nghe đá lạo xạo dưới chân, hơi gập gềnh nhưng cũng đỡ bụi hơn lúc trước.

Đường khó đi nên xe cộ cũng phải cẩn thận, có chiếc xe đạp dù vội vã nhưng cũng phải cố gắng đạp chậm rì rì vì sợ ngã, thành ra người đi bộ còn đi nhanh hơn là đi xe.

Trông thấy cửa làng loáng thoáng hiện ra trước mắt, nhưng vì mệt Mai đành ngồi lại dưới gốc cây nhãn cạnh đường nghỉ ngơi một chút, mồ hôi rơi xuống ướt đầm chiếc áo vải trắng ngần, dính sát vào lưng nhớp nháp khiến cô phải cầm giật giật nó ra cho khỏi nóng.

Mai lấy chiếc khăn tay trong bọc đồ ra lau mặt, đáng lẽ cô phải mang đi một chiếc khăn ướt, nhưng nghĩ vào thu rồi chắc sẽ không nóng như mùa hè đâu, ai ngờ đâu thời tiết ảm ương khiến người ta như chết ngót.

Có chiếc xe ô tô màu đen chậm rãi đi vụt qua Mai, đấy, đến ô tô còn phải chịu nóng mà đi chậm lại trên con đường này, thì hà cớ gì một chút khổ này cô lại không vượt qua được.

Có áng mây đen ở đâu kéo đến tạm thời che khuất đi mặt trời, đến lúc Mai phải rời bỏ bóng cây thoáng mát, đi gọn vào lề đường tiếp tục hướng về phía cổng làng.

Tiếng gà gáy ban trưa nhà ai vắng vắng đâu đây, trời nắng nóng nên cả quãng đường chẳng có lấy một bóng người, con đường to thế này có mình Mai với chiếc ô tô màu đen chạy chậm chậm phía trước, thành ra cô chẳng nhờ được ai để quạ giang về nhà cả.

Bất chợt, lơ ngơ thế nào mà đâm phải một cục đá to tướng đến tợp cả chân.

Mai chẳng nghĩ được gì khác, bất giác kêu thét lên một tiếng thất thanh, đồ đạc đem về rơi lả tả.

Cô không thể đứng được nên ngồi bệt xuống, đá dăm nho nhỏ găm vào tay làm Mai đau nhói.

Cổ chân đau một đường, tay bị đá đâm lại đau một đường khác, khô thể cơ chứ lì.

Mai nhìn cả đoạn đường mà ngán ngẩm, cô cố vẫy vẫy đôi tay để gọi chiếc xe ô tô lái chậm rì rì đằng trước lại.

Nhìn xe thì biết chắc là người giàu, có thể người ta không giúp đỡ cô vì sợ mất thời gian, nhưng Mai vẫn cố gọi vì biết đâu họ lại có lòng nhân từ.

Không phụ sự kỳ vọng của Mai, chiếc xe dừng lại thật.

Anh Nghĩa liếc nhìn cậu Quốc đang mệt mỏi chống tay lên trán ở ghế bên cạnh, ngập ngừng không dám hỏi.

Anh vừa nhìn thấy cánh tay dơ lên cầu cứu của cô gái bị ngã phía sau, xuống xe thì sợ cậu Quốc tỉnh, mãi mới thấy cậu có một giấc ngủ ngon.

Càng nhìn vẻ chán chường tuyệt vọng của cậu anh Nghĩa càng thấy ghét cô Mai, trong thâm tâm anh đã mặc định cô ta là kiểu người khôn nạn, đang yên đang lành bỏ đi mất dạng khiến cậu Quốc khổ tâm.

Từ lúc cô Mai bỏ đi, bệnh đau đầu của cậu trở nặng, có hôm đau quá, cậu phải uống rất nhiều thuốc giảm đau.

Cậu chẳng bao giờ than vãn với Nghĩa đâu, nhưng là một người thông minh, anh chỉ cần nhìn thoáng qua là biết cậu đang phải chịu đựng như thế nào.

Dạo này bệnh của cậu còn kèm thêm chứng mất ngủ nên trông sắc mặt xanh xao tiêu tụy quá.

Anh Nghĩa hành động một cách cẩn thận, anh tắt máy một lúc rồi nhẹ nhàng mở cửa chạy ra đằng sau xem tình hình của cô gái vừa bị ngã.

240 - Hoài Thu

Càng đến gần anh ta càng thấy bóng dáng kia có vẻ khá quen mắt, trông thấy rõ ràng khuôn mặt xinh đẹp của cô gái, Nghĩa ngạc nhiên đến há hốc cả mồm.

Đấy, mò kim đáy bể mãi không ra, không tìm nữa thì đột nhiên lại bắt được, anh thấy Mai như thấy quý, sững sờ hét lên một tiếng :

- Cô Mai.

Mai mong ngóng nhìn người trước mặt đi đến, chân cô đang đau quá không thể đứng lên được.

Ngờ đâu anh ta đến gần, chẳng những không thêm giúp đỡ mà còn đứng hét lên.

Nhưng sau tiếng hét ấy, cả người cô được vòng tay ấm áp quen thuộc bế thốc lên, mùi thảo mộc Mai đã ngửi đi ngửi lại cả trăm lần xộc vào mũi.

Chẳng hiểu sao nước mắt Mai cứ chảy ra không thể kiểm soát khiến cô nghẹn ngào không thể cất nổi thành lời.

Bờ vai gầy mà Mai gác lên cũng run run, cậu siết chặt vòng tay đến mức cô không thở nổi.

Giọng nói trầm thấp xen lẫn phần nộ vang lên làm cả trái tim Mai như được tưới vào một dòng nước ấm :

- Còn biết đường quay về à ?.

47 : Đoàn Tụ Full

Trua nắng nóng, Mai ngồi trong xe bị cậu ôm chặt đến mức cả người mướt mát mồ hôi hột.

Mặc kệ cô có kêu đến mức nào cậu Quốc cũng nhất định không thả người ra.

Anh Nghĩ đứng ở dưới bóng cây gần đấy đá hòn sỏi lăn qua lăn lại, anh không lên xe mà để không gian cho hai vợ chồng nhà nào đó giải quyết việc riêng.

Thôi, giải quyết cho xong còn dắt díu nhau về nhà, không ngày tháng sau này nhìn cậu Quốc đỡ sống đỡ chết anh cũng thấy mệt mỏi thay.

Mai bị cậu ôm chặt trong lòng khiến cô không thể nhúc nhích, dù nóng vô cùng nhưng cô cũng bất lực trước sự cố chấp của cậu.

Đến khi cổ chân nhói lên từng cơn, Mai phải than đau không dứt cậu mới buông người ra.

Cậu Quốc gác một chân Mai lên đùi mình xoa nắn vết đau trên cổ chân cho vợ.

Hôm nay Mai mặc một chiếc quần suông vô cùng rộng, chân cậu thì vừa dài vừa cao, Mai gác cổ chân lên làm quần xô xuống tận đùi trong, cặp đùi trắng ngần cứ thế lộ lộ trước mắt.

Mai xấu hổ đỏ bừng cả mặt mũi, cô không biết phải dùng ánh mắt nào nhìn cậu nên đành làm như không có việc gì, thùng thẳng kéo hai ống quần xuống cổ chân.

Cậu Quốc vờ như không nhìn thấy hành động ấy, cậu cứ im lặng miết nắn, xoa bóp chân cô.

242 - Hoài Thu

Khi Mai tưởng cậu không để ý đến cô thật thì cậu nhẹ nhàng buông một câu khiến mặt cô đã đỏ nay như muốn bốc cả khói :

- Che làm gì ?

- Tôi...tôi...

Mai á khẩu không nói được câu nào, cậu Quốc vẫn không thềm nhìn Mai, cậu chỉ tập trung vào bàn tay đang xoa bóp cổ chân cô, im lặng một lúc, cậu bỗng lạnh nhạt hỏi :

- Quay lại sao không trở về nhà ?

Nhà á ? Nhà nào ? Nhà của Mai ở trong làng, nơi ấy có bố Hải, mẹ Hằng và thằng Trung.

Mai nghĩ thầm như thế, nhưng miệng thì cứ tồ tồ nói luôn :

- Thì...thì tôi đang đi về nhà mà.

Cậu Quốc nghe xong thì thờ dài một tiếng, lúc này cậu mới ngẩng đầu lên nhìn cô.

Ánh mắt đen tuyền chứa đầy tâm sự và mệt mỏi, cậu cẩn thận quan sát người con gái trước mặt mình, ánh nhìn tham lam không muốn bỏ sót bất cứ cử chỉ nào của vợ.

Cậu Quốc phải kiềm chế lắm mới không nổi giận vào lúc này.

Bao nhiêu tháng ngày chật vật tìm kiếm tung tích của cô, không thấy người, cậu phải khổ sở chờ đợi trong căn nhà lạnh lẽo.

Chẳng buồn ăn uống ngày nào cũng ngồi thẩn thờ trước sân nhà nhìn chòng chọc vào mấy khóm hoa hồng.

Cậu mong chờ điều gì ? Cậu mong có thể một lần nữa trông thấy bóng dáng khom lưng trồng rau bắt sâu cho cây của vợ mình, nhưng đáp lại cậu là nỗi nhớ cồn cào chỉ trực chờ cắn xé tim gan.

Nhiều khi những cơn đau nơi vàng trán làm cậu như muốn buông xuôi, cậu nghĩ bản thân sẽ chết dần chết mòn như thế này thôi.

Không còn Mai nữa, quãng đời sau này sống chỉ thấy mệt mỏi.

Cậu Quốc buồn bã nói :

- Mai hiểu ý anh mà.

Tại sao lại không quay về nhà ? Nửa năm nay Mai đã đi đâu ?

- Tôi đi là đúng ý của cậu mà.

Mọi người chẳng ai muốn nhìn thấy một kẻ ác độc vì ghen tuông mà thẳng tay đánh người như tôi cả.

Tôi mà đi, chẳng phải mọi việc sẽ được giải quyết dễ dàng sao.

Cậu có thể lấy cô Cẩm Nghi về làm vợ, hai người xứng đôi như thế mà lại bị con bé nhà nông như tôi nhảy ra giữa đường để phá hoại.

- Ai bảo với Mai anh lấy Cẩm Nghi ? Sao em không bao giờ chịu tin lời anh cả ? Mai hẳn tâm với anh lắm đấy có biết không hả ?

Cậu Quốc nói đến đây thì lại bất chợt ôm chặt lấy vợ, cậu không muốn Mai trông thấy khuôn mặt sợ hãi và hoảng loạn của mình bây giờ.

Nhưng cậu càng muốn giấu thì cô càng phải trông thấy bằng được.

Mai đặt hai tay lên má cậu kéo lại trước mắt, cậu Quốc của cô mới ngày nào còn phong trần đẹp trai mà giờ gầy đi nhiều quá, ánh mắt cậu không còn sáng trong như ngày xưa nữa, ánh mắt ấy nay đã bị sự muộn phiền và nỗi buồn chiếm giữ.

Có lẽ Mai và cậu, chẳng ai là không bị tổn thương.

Cậu Quốc kéo Mai ngồi trở lại lòng mình, mặc dù trong thâm tâm hai người vẫn còn khúc mắc, nhưng Mai không thể từ chối hành động của cậu như lúc đầu.

Cô chột bàng hoàng nhận ra, Mai còn yêu cậu nhiều lắm.

Mai đã quá tự tin vào bản thân, cô tưởng mình sẽ không để tâm nhiều đến cậu nữa.

Rồi một ngày đẹp trời khi vô tình gặp lại, tuy không thể thản nhiên mỉm cười chào hỏi, nhưng cũng có thể bình tĩnh mà lướt qua nhau.

Bàn tay hơi gầy của cậu đan vào tay Mai và nắm chặt, mồ hôi chảy ra làm hai người trở nên nhớp nháp, nhưng chẳng ai đủ tỉnh táo mà để ý vấn đề ấy.

Cậu đặt khẽ một nụ hôn như chuồn chuồn lướt qua mặt nước lên cổ Mai, đoạn cậu thì thâm bên tai mợ :

- Mai không được nghĩ mình như thế, là anh cố chấp tìm mọi cách để lấy được Mai chứ không phải là giữa đường nhảy ra gì hết.

Mai có biết rằng, ngày em đồng ý làm vợ anh, anh vui như muốn bay lên vậy.

- Bây giờ... ! bây giờ tôi còn có thể tin tưởng cậu nữa không ?

- Mai muốn biết gì ? Anh đều sẽ giải thích hết cho em.

- Vậy tại sao hôm đó cậu lại bênh cô Cẩm Nghi ? Sao cậu lại tức giận với tôi ?

Cậu Quốc ngả đầu vào vai Mai, cậu nhẹ nhàng vừa nắm tay mợ vừa kể câu chuyện của cuộc đời mình.

Hoá ra, thuở nhỏ cậu lại có một cuộc sống đau khổ đến thế.

Cái đợt cả gia đình cậu chỉ có bố, mẹ và cậu.

Ngày bà cả hoài thai cậu Quốc, cụ Tổng sung sướng vô cùng, ở với nhau mãi vợ mình mới có một mụn con, cụ nâng bà như nâng trứng húng như húng hoa, bà đi có người đỡ, ngồi có người kê đệm cho để lót mông.

Bà muốn gì cụ cũng vui vẻ đi làm, thậm chí muốn cả sao trên trời có khi cụ cũng tìm cách hái xuống cho bằng được ấy.

Nhưng câu chuyện mà mãi mãi dừng lại ở một gia đình hạnh phúc thì cậu Quốc đã không bao giờ phải khổ sở.

Chẳng hiểu sao hôm ấy, cụ Tổng đi Hà Nội về, hình như nghe ai đó rỉ tai thì thâm sự tích cái thai trong bụng bà cả.

Cụ đâm ra nghi ngờ, cứ thế sự ngờ vực như một bàn tay bóp nghẹt tâm trí con người.

Kể ấy đã nói gì mà cụ Tổng lại đối xử với người vợ đang bụng mang dạ chửa của mình lạnh lùng như thế ? Hắn đã thì thầm vào tai cụ rằng hắn tận mắt trông thấy bà cả tăng tịu với kẻ khác, hắn đặt ra cho cụ Tổng một nỗi nghi ngờ vô cùng lớn về cái thai trong bụng của bà cả.

Kể từ đó, cụ Tổng luôn mặc định bà cả không chung thủy, bà lảng chạ với người khác rồi vác cái bụng bầu về bắt ông phải nhận.

Cụ không thèm về nhà nữa, vì đau khổ cho nên cụ buông xuôi tất cả, ai lôi kéo rủ rê cái gì cũng muốn thử, cụ đã từng cờ bạc, đã từng mất đi tài sản dù ít dù nhiều.

Ở Hà Nội, cụ quen biết bà hai, bà ta cho cụ cảm giác an tâm về một người đàn bà chung thủy chỉ một lòng với chồng.

Ngày cụ dẫn bà ta về nhà, bà cả đã cãi nhau với cụ một trận, nhất nhất bắt cụ Tổng phải đuổi cổ cô ta đi bằng được.

Cụ chẳng những không nghe mà càng ngăn cấm cụ càng cố tình, cốt yếu cũng chẳng yêu đương gì bà hai, cụ chỉ muốn làm bà cả tức giận, để bà ghen tuông mà ý thức đến việc giữ chặt chồng mình.

Sau trận cãi cọ ấy, cụ nắm tay cô gái đó lên xe đi Hà Nội trước ánh mắt tan vỡ của bà cả.

Cũng trong đêm hôm đó, bà lâm bồn và sinh ra cậu Quốc.

Đẻ cậu Quốc xong, bà bị rong huyết, vì mất máu quá nhiều và không được cấp cứu kịp thời nên bà đã bỏ lại cậu còn đỏ hỏn trong chiếc tã mỏng mà nhắm mắt xuôi tay.

Cụ Tổng khi biết tin vợ mất thì đau đớn lắm, cụ điên loạn một mình lái xe mặc kệ mưa to để về nhà.

Nhưng hối hận thì sao ? Cụ cũng chẳng kịp nhìn mặt bà cả lần cuối.

Khi trở về thì xác bà đã được người ta trùm vải trắng, bàn tay bà đã trở nên lạnh lẽo mất rồi.

Trước cái chết của vợ, cụ Tổng bị chấn động tâm lý, đóng cửa trong phòng không tiếp bất kì ai một thời gian dài, đặc biệt, cụ còn rất sợ tiếng khóc của trẻ con.

Cho nên cậu Quốc không được nuôi ở nhà cụ Tổng, lấy danh nghĩa là chú họ nhưng thực chất chỉ là một người bạn của cụ, chú Hưng đã đón cậu lúc ấy vẫn còn là đứa trẻ sơ sinh về, thuê vú em phụ trách bú mớm, chăm bẵm cậu vô cùng cẩn thận.

Cứ thế khi cậu Quốc lớn dần, lộ ra những đường nét giống hệt cụ Tổng, nhất là đôi mắt thâm trầm lúc nào cũng nghiêm nghị, cụ mới vỡ lẽ ngày trước mình đã hiểu nhầm bà cả, hiểu nhầm đứa con trai duy nhất.

Cụ đến nhà chú Hưng, xin cho cậu Quốc được về nhà để ở với bố, hai bố con không thể cứ xa lạ mãi như thế này được.

Nhưng cậu Quốc trở về cũng chẳng giải quyết được gì, tình cảm bố con vẫn luôn lạnh nhạt như thế.

Cụ Tổng thì tất bật với công việc, đi đi về về chẳng mấy khi ở nhà chơi với con.

Nên cậu Quốc chỉ có thể sống cùng bà hai, người phụ nữ mà cha cậu rước về không lâu, được người hầu của bà ta qua loa chăm sóc, có bữa nhớ thì được ăn, có bữa cậu đi đâu mà gọi không thấy thì thôi coi như quên luôn.

Nhiều hôm, cậu Quốc chỉ có thể ngồi trước giàn hoa giấy đầu nhà, ôm cái bụng đói mà ngóng bố về, nhưng đợi mãi, đợi mãi, con đường phía trước vẫn vắng tanh như thế.

Cậu chẳng còn hy vọng, cho nên sau khi học xong ở trong nước, cậu đã đến nhà chú Hưng theo chân chú, lại được chú đề nghị sang Pháp học tập.

Cậu Quốc bèn đồng ý.

Thế mới nói cậu mang ơn chú Hưng rất nhiều, chú thân thiết và đối xử với cậu còn tốt hơn cả cha đẻ.

Chính vì thế cho nên cậu luôn kính trọng, không bao giờ lỗ mãng với bất kì người nào trong gia đình chú.

248 - Hoài Thu

Hôm đến bệnh viện thẳng thắn từ chối Cẩm Nghi, cậu vô cùng thấy có lỗi, nhưng cậu không bao giờ hối hận.

Ấy thế mà khi trở về, Mai dám bỏ lại cậu không cánh mà bay.

Mai nghe cậu thầm thì xong mới vỡ lẽ, cô thương cậu quá, chồng của cô thật sự không hoàn hảo như người ta vẫn nghĩ, cậu có những góc khuất đau khổ mà Mai chưa bao giờ chạm tới.

Mai ngã hẳn vào lòng chồng, nắm bàn tay của cậu đưa lên miệng thom một cái, cô nhẹ nhàng ngồi quay lại, giang vòng tay ôm lấy lưng cậu Quốc.

- Cậu đừng buồn nhé ! - Mai nói.

Mai tưởng bản thân an ủi được cậu, ai ngờ lại nghe thấy người đang đặt cằm trên đỉnh đầu cô cười phì một cái, cậu vừa ngậm cười vừa nói :

- Anh không buồn vì chuyện ấy.

Anh buồn vì chuyện của người đang nằm trong lòng đây, giả vờ ôm anh như thế này, ai biết trong đầu lại suy nghĩ làm thế nào để bỏ trốn khỏi đây.

Còn dám viết thư từ chồng nữa.

- Về sau...về sau em sẽ không như thế nữa đâu mà, em thề đấy.

- Cái thề ấy của Mai nghe băng quơ lắm, Mai đã thề bao nhiêu lần rồi em có nhớ đâu, cuối cùng vẫn là anh đau khổ.

- Ai bảo cậu thế, em cũng buồn lắm chứ.

Nhưng mà, em biết lỗi rồi, em yêu cậu nhiều lắm, cậu tha thứ cho sự bông bột của em nhé.

Cậu Quốc siết chặt vòng tay, chột cậu nói lỏng một chút, rồi nhìn thẳng vào mắt Mai nhằm gây áp lực :

- Thế Mai đền cho anh đi.

- Đền gì ạ ?

Cậu ghé sát vào tai Mai nói thầm, Mai nghe xong thì đỏ lựng cả người, ngượng ngùng đánh cậu một cái rồi vùi đầu vào bờ ngực rộng lớn ấm áp ấy, nhẹ nhàng gật đầu.

Muốn biết cậu Quốc vừa nói gì à ? Mọi người tự đoán đi.

Khoan...

Đùa thôi.

Cậu Quốc vừa nói với Mai, cậu muốn có một em bé để đảm bảo, đảm bảo Mai không bỏ cậu ở lại một lần nào nữa.

Cậu muốn được mãi mãi nắm tay Mai và con, họ sẽ có một mái ấm gia đình thực sự, sống với nhau đến khi tất cả trở nên già đi, cùng nói cùng cười, cùng chứng kiến quá trình trưởng thành của con cái.

Cậu sẽ là người chồng, người cha để Mai tin tưởng và dựa vào.

Chiếc xe ô tô màu đen quay đầu lại, hướng trên tỉnh mà đi.

Có một bí mật cậu vẫn chưa nói cho Mai biết.

Lá thư cô để lại cho bố mẹ vẫn được cậu cất trong học tủ giấu nhem đi.

Bởi cậu luôn luôn tin rằng, một ngày đẹp trời nào đó, Mai nhất định sẽ quay trở về.

48 : Phiên Ngoại 1 Tình Định

Ngày hôm sau, hai vợ chồng nhà cậu quay về thăm bố Hải mẹ Hằng.

Mẹ Hằng lâu lắm không nhìn thấy con thì nhớ, nhưng bà lại không hề may mắn hay biết có một cuộc chia ly vừa mới xảy ra.

Mặt người nào người nấy tỉnh bơ làm Mai vô cùng ngạc nhiên, chẳng lẽ bố mẹ không biết sự việc trước đây hay sao ? Nghĩ trong lòng như thế nhưng cô cũng không tiện nói gì.

Lúc chia tay, mẹ Hằng quỵn luyến nắm tay con gái không nỡ buông ra, khi biết Mai có một công việc vô cùng tốt, bà có ý trách cứ vì giấu đến tận bây giờ, nhưng hơn hết là vui mừng thay cho con gái.

Cái Mai nhà bà lúc lấy chồng nó vẫn còn vương những nét trẻ con không chín chắn, bà còn lo nó làm mình làm mẩy rồi hành hạ cậu Quốc, mà cậu thì hiền lành, làm nhiều hơn nói.

Bà sợ cậu chiều nó quá sinh ra hư thân.

Nhưng giờ nhìn cái Mai nó trưởng thành, có công ăn việc làm, lại còn làm chức to như thế bà vui mừng lắm.

Hôm ấy cả nhà định mổ heo ăn mừng, nhưng Mai cứ gàn lại nói rằng hôm khác được nghỉ dài hơn thì ăn cả thể.

Chiều hôm ấy cả hai vợ chồng về nhà luôn, cái Mai giờ làm việc ở Hà Nội rồi, không biết căn nhà trên tỉnh của hai vợ chồng ra sao đây ?

Trên chiếc xe ô tô đen tuyền đều đều lăn bánh trên con đường toàn đất với đá.

Trong xe, Mai ngả đầu vào vai chồng, đôi bàn tay gân guốc của cậu nắm hờ hững vào bàn tay cô, thi thoảng lại cạ nhẹ nhẹ làm trái tim Mai ngập tràn trong làn nước ấm áp.

Nhưng Mai vẫn còn có điều thắc mắc, cô ngẩng đầu rời khỏi vai cậu.

Cậu Quốc thấy hơi nóng trên vai mất đi, đôi mắt đang nhắm hờ nghĩ ngợi bỗng hốt hoảng mở bừng ra.

Thấy vợ vẫn ngược đôi mắt long lanh lên nhìn mình cậu mới thoáng yên tâm.

- Cậu ơi, cậu có thấy mấy lá thư em để lại trên bàn không ? - Mai mong ngóng hỏi.

Cậu Quốc làm ra vẻ không biết, giả vờ suy nghĩ một chút rồi nhăn mi nói dối :

- Mai có để lại thư à ? Anh không thấy, chắc con mèo ở đâu tha đi rồi đấy.

Mai cười cười rồi đưa tay cậu lên miệng cắn một cái.

Cậu Quốc cũng cười, cả hai người nhìn nhau không nói gì, nhưng họ đều ngầm hiểu mọi thứ hiện lên trong đôi mắt nhau.

Mai biết, cậu không đưa lá thư còn lại cho bố mẹ, cô cũng biết, cậu vẫn luôn tin tưởng một ngày nào đó, Mai sẽ quay lại, một lần nữa lao vào vòng tay ấm áp của cậu.

Hôm nay hai vợ chồng không quay trở về căn nhà trên tỉnh nữa, vì ngày mai cô phải đi làm nên hai người từ bây giờ sẽ sống ở trên Hà Nội.

Khi cậu Quốc biết Mai trong vòng nửa năm đã lên hẳn chức tổng biên tập của một tờ báo lớn, cậu vui mừng lắm, cứ bế Mai xoay vòng vòng không nỡ buông tay.

252 - Hoài Thu

Cậu còn bảo là, nếu mọi người biết cậu là chồng của cô tổng biên tập Mai thì chắc họ sẽ ngưỡng mộ lắm.

Hôm ấy cậu làm Mai cười đến co rút cả bụng.

Căn nhà Mai vừa mới thuê đành phải nhượng lại cho người ta, vì bây giờ cô sống với cậu ở căn nhà ba tầng to ời là to, cách chỗ làm 2 cây số, không gần mà cũng chẳng xa.

Sáng nào hai vợ chồng cũng nắm chặt tay nhau đi dạo phố, đi đạp xe khắp phố phường.

Mai nghĩ, cuộc đời cô chỉ cần thế này là hạnh phúc lắm rồi, Mai ở cùng cậu thì sướng, cậu chỉ một hai lo Mai mệt nhọc.

Có hôm công việc ở tòa soạn nhiều, phải đem cả về nhà đọc, vừa mới chia tay đồng nghiệp ở cổng lớn, Mai đã thấy chồng mặc bộ vest bảnh bao vô cùng đứng cạnh chiếc ô tô chờ vợ.

Vừa mệt vừa đói, nhìn thấy chồng, mọi cực nhọc như chảy tràn ra hết, Mai lao vào vòng tay cậu mếu máo than mệt.

Cậu Quốc thấy mặt Mai hơi tái thì sốt hết cả ruột, hết sờ má lại đến sờ trán xem vợ mình có sốt không.

Cậu lo lắm, nhưng cậu chưa bao giờ bắt buộc Mai phải nghỉ làm cả, cậu luôn tôn trọng bất cứ quyết định nào của vợ.

Đấy, chính hình ảnh nửa ôm nửa bế vợ lên xe ô tô mà hôm sau cả toà soạn đồn tổng biên tập Mai có chồng vừa đẹp trai vừa giàu.

Cô vừa đến nơi làm việc là toàn chị em phụ nữ chạy ra xin bí quyết có được chồng đẹp trai lại còn lắm tiền như Mai.

Cô Mai thì ngó người ra không biết nói gì, nhưng khổ nỗi cô nào có bí quyết gì đâu mà chia sẻ chẳng sê chứ.

Xế chiều hôm ấy, Mai ngồi vào lòng chồng rủ rê đi ăn cháo chim bồ câu.

Mới hôm nọ mấy chị ở toà soạn mách có cái quán này ăn ngon lắm.

Mai nghe mà phát thèm, ruột gan cứ cồn cào hết cả lên, thế là hôm nay đòi đi bằng được.

Mà đi là phải đi bộ cho hoà mình vào phố phường cơ, Mai dạo này chẳng biết làm sao, tính nết càng ngày càng oái oăm.

Kể ra cậu Quốc cũng hiền, cậu hiền như ông bụt, vợ mỗi chài cái gì là dùng hết sức để mà chiều.

Ngoài giờ làm việc ra thì lúc nào hai người cũng ôm ấp rồi dính lấy nhau không nỡ xa nửa bước.

Cậu với mợ làm mấy bà hàng xóm có chồng đi làm ăn xa ngửa hết cả mắt, lúc nào cũng tay trong tay, anh chồng thì cao to đẹp trai lai láng, còn cô vợ thì mặt mày hồng hồng lúc nào cũng cười toét cả miệng.

Nhưng họ có ghen tị thì cũng chẳng làm được gì.

Hai vợ chồng đi ăn về, Mai vào nhà tắm tắm rửa, còn cậu Quốc vào thư phòng xem lại mấy bản hợp đồng vừa mới ký.

Chiếc đèn bàn chớp chớp vài cái rồi sáng bừng lên, ánh đèn vàng như nắng luôn lách vào mọi góc ngách trong thư phòng.

Có vài lá thư để hơi ầu ầu nên rơi xuống đất từ chiếc cặp đựng sách bằng da của Mai.

Cậu Quốc lại gần, nhặt chúng lên và xếp gọn gàng lại cho vợ.

Nhưng chợt, lá thư có con tem vô cùng đẹp mắt cứ thế hiện ra trước mắt, người gửi là «Minh Trí» đây là tên của đàn ông.

254 - Hoài Thu

Cậu Quốc hơi nhíu mày, chần chờ một chút rồi bóc lá thư ra.

Đọc đến đâu sắc mặt của cậu đen đi tới đó, cậu ném mạnh lá thư lên bàn, đầu lại bắt đầu lẩm nhẩm đau.

Khi Mai vào thì thấy ngay khuôn mặt phụng phịu của chồng, cô lấy làm khó hiểu, nhìn cậu day mạnh hai bên thái dương, cô còn tưởng bệnh của cậu lại tái phát, vội vàng chạy đến xoa bóp cho chồng.

- Cậu đau đầu lắm hả cậu ? Để em xoa cho nhé ! Xoa một chút là hết ngay mà.

Thấy Mai vừa vào là lảng xảng chạy lại xoa bóp cho cậu, từng cái ve vuốt trên mái tóc, trên vầng trán làm cậu bình tâm lại, trái tim xao động, xúc cảm cứ cuộn trào lên không dứt.

Trong một thoáng khẽ khàng, cậu đưa tay lên nắm lấy tay Mai, thế rồi dần dần kéo luôn vào lòng, làm cô dạng chân ngồi hẳn lên đùi cậu.

Cậu Quốc nhìn khuôn mặt thơ ngây của Mai mà tức anh ách, chính cái sự ngây ngô này đây đã làm cậu đồ đứ đừ, chẳng biết cậu đã mê mết cô từ bao giờ, cậu nhá nhẹ vào đôi môi đỏ búng vì hơi nước lúc vừa tắm xong của vợ.

Nhưng hôn thế nào mà càng hôn càng sâu, chiếc lưỡi như con rắn cứ thế luồn lách, mút mát lấy nhau.

Tay cậu để ở nơi đó bóp nhẹ, viên ngọc trai hồng hào bị cậu vờn vê khiến Mai mềm nhũn cả người.

Trong cơ thể cứ như có ngọn lửa đang cháy ngùn ngụt, bức bối đã man.

Cậu cứ trêu chọc, nhay cắn rồi bóp lúc mạnh lúc nhẹ khiến Mai cháy lên ham muốn.

Lúc cô tưởng cậu Quốc sẽ bế cô lên giường như mỗi tối thì cậu đột nhiên dừng lại, cậu làm Mai thấy khó hiểu.

Mai ngược đôi mắt như có sương mù phủ kín lên nhìn cậu, chiếc yếm đã tuột mất một nửa, da thịt cứ thế lồ lộ, trắng bóc thơm ngon khiến yết hầu cậu khó khăn nuốt xuống một ngụm nước bọt.

- Ừ, cậu làm gì thế ? Em muốn nữa cơ - Cô Mai lúc này thần trí đã lên mây nững nịu nói.

- Mai muốn à ?

- Muốn mà, cậu cho em đi.

- Thế Mai có yêu anh không ?

- Em có mà, em yêu cậu nhất luôn.

- Cả cuộc đời này Mai chỉ yêu một mình anh thôi nhé, nếu anh phát hiện ra Mai thay đổi, anh sẽ...

Nói rồi cậu vỗ đến đét một cái vào mông cô nào đó, cậu làm Mai vừa đau vừa thích.

Cô kêu lên một tiếng rồi vội vàng quần lấy cậu, môi tìm đến môi, nhưng cậu Quốc vẫn chưa cho Mai hôn, hơi thở nóng rực cứ dồn dập phả lên giữa hai người.

Khi cậu cũng sắp không kiềm chế được mà lao vào ánh mắt nững nịu đầy sương nước của vợ, cậu vội vàng nói :

- Mai gọi anh là gì nào ?

- Chồng ơi, mình ơi, đi vào giường nhé !.

49 : Phiên Ngoại 2 Mợ Nghén Rồi

Sáng sớm tinh mơ hôm sau, lúc cậu Quốc thức dậy thì mợ Mai vẫn còn đang say giấc nồng.

Nhìn vợ ngủ sâu quá, cậu nhẹ tay nhẹ chân dèm chăn lại cho cô rồi đi ra ngoài.

Cái không khí lành lạnh buổi sớm làm người ta cảm thấy vô cùng thoải mái.

Đêm hôm qua khi nhìn thấy bức thư kia, cậu có phần mất không chế, tức giận đấy, nhưng hơn hết là cậu sợ mất Mai.

Cả hai người đã trải qua quá nhiều thử thách để có thể một lần nữa được nắm tay nhau, và lần này là nắm lấy tay nhau đến khi bạc đầu.

Cái giá của hạnh phúc là vô cùng đắt, cậu không muốn lại một lần nữa phải trải qua nỗi đau đến nát như cả trái tim như vậy nữa.

Nhưng cậu biết phải làm thế nào đây ? Giữa cậu và Mai ngoài danh nghĩa vợ chồng ra thì chẳng có gì ràng buộc được bước chân cô cả.

Từ lúc Mai trở về, cậu càng sợ hãi và dè chừng trong mỗi việc làm, mỗi bước đi của vợ.

Trong khoảng thời gian cậu không ở bên Mai, không cùng cô gánh vác khó khăn vất vả, hình như đã có một người khác thay cậu làm những việc ấy, lẽ ra cậu phải vui vẻ và yên tâm... ! nhưng không thể.

Kể từ đêm qua khi nhìn thấy bức thư ấy, cậu luôn bồn chồn và lo lắng, cậu sợ rằng một lúc nào đó, người con gái của cậu, người vợ mà cậu yêu như sinh mệnh sẽ lại một lần nữa rời đi.

Chị Là đã dậy từ lúc trời còn nhá nhem tối, chị mang cái chõ lên bếp để chuẩn bị đồ xôi cho kịp giờ cậu mợ đi làm.

Hôm qua chị ra khu chợ ở ven đường lớn mua được quả dừa ngon đáo để, lại ngâm gạo nếp từ chiều hôm trước để sáng hôm nay cho lên bếp là vừa ngon.

Cái Hoa còn đang ngáy khò khò trên chiếc giường gỗ ở trong buồng, chị chán chảng muốn gọi nó.

Bếp lửa nơi phố phường còn vương những vật khói nhè nhẹ, buổi sớm tinh mơ là lúc yên ắng hơn bao giờ hết.

Giờ này người ở phố còn đương bận ngủ vùi trong chăn, có dậy sớm cũng chỉ là mấy cụ già quen nề nếp dậy đi tập thể dục thể thao theo tinh thần của nhà nước.

Áy thế mà vừa mới ngó ra cửa chị đã thấy bóng cậu đang đi ra ngoài rồi, lạ nhỉ, mợ vẫn chưa dậy mà cậu dậy sớm như thế để làm gì ?

Chị Là cũng không kịp hỏi, nhưng thi thoảng chị có ngoảnh ra cửa xem cậu đã về chưa.

Tiếng con gà trống lần thứ ba gáy lên cậu mới mở cổng vào nhà, trên tay hình như có xách thứ gì đấy còn bốc khói nghi ngút.

Chị Là vội chạy ra hỏi cậu :

- Cậu ơi, hôm nay cậu với mợ có ăn sáng ở nhà không, tôi vừa đồ được mẻ xôi dừa, ngon lắm cậu ạ.

- Chị chuẩn bị hộp đồ mợ mang đến tòa soạn nhé !

Chị Là vâng một tiếng đã biết, nhìn giọt mồ hôi còn đọng trên vầng trán cậu, chị chỉ cười cười chứ không nói, biết ngay là cậu vừa mới đi mua quà sáng cho mợ mà.

258 - Hoài Thu

Chị vui vẻ quay vào bếp tìm hai chiếc hộp sắt để chuẩn bị cho cả cậu luôn.

Cậu Quốc vừa mới đặt tô cháo hôm qua Mai nâng nặc kéo tay cậu đi ăn bằng được lên bàn thì cánh cửa phòng ngủ mở ra.

Khuôn mặt buồn thiu của cô nào đó hiện ra trước mắt.

Sáng nay chẳng hiểu sao Mai lại ngủ sâu đến thế, thường ngày hai vợ chồng đều dậy sớm cùng nhau, thế mà hôm nay cậu dậy lúc nào Mai cũng chẳng hay biết.

Không hiểu sao cả người cô khó chịu một cách lạ thường, trong bụng cứ nôn nao khó ở, có dòng chảy nơi dạ dày cứ thi nhau xộc lên khiến Mai cảm thấy nhộn nhạo hết cả lồng ngực.

Thấy khuôn mặt của Mai lộ ra nét khó chịu, cậu Quốc sốt ruột chạy tới đỡ vợ, cậu áp trán mình vào trán cô, không sốt, không nóng.

Cậu nói :

- Hôm qua anh làm Mai đau à ? Anh xin lỗi...đau nhiều lắm không em ?

Cậu vuốt tóc vợ, lòng bàn tay áp vào khuôn mặt vẫn còn phụng phịu của Mai.

Cô nghe thế thì lắc lắc đầu, không phải tại cậu, hôm qua Mai thấy thích lắm, là Mai dụ dỗ cậu mà.

Nhưng chẳng hiểu sao sáng nay cô cứ thấy buồn bực trong người, cảm giác muốn nôn nhưng không tài nào nôn được làm Mai cảm thấy khó chịu.

Cậu Quốc lo lắng đỡ vợ ra chiếc bàn gỗ ở gần đây, mùi cháo bốc lên làm nước chua trong dạ dày cứ thế sục sôi, rồi bùng nổ khiến Mai phải bịt miệng chạy nhanh ra bên ngoài.

Mai không hiểu tại sao, tối qua cô còn ăn được ngon lành, mà sáng hôm nay đã cảm thấy thứ mùi ấy sao mà đáng sợ đến thế.

Cứ nghĩ thấy là cơn khó chịu lại xé toạc cuống họng đòi ra ngoài.

Chị Là nghe tiếng cậu mợ nhà mình thì vội chạy ra ngoài, cậu Quốc đang lo lắng đỡ mợ, đợi Mai nôn hết rồi bế ngay vợ lên cho cô đỡ mệt.

Chị Là nắm vào bàn tay hơi lạnh ngắt của Mai nói :

- Mợ ốm nghén hả mợ ?

- Ốm nghén gì hả chị ?

- Là có em bé nên ốm nghén đó mợ.

Hai vợ chồng trẻ nghe chị Là phở cập kiến thức xong thì đàn mặt ra nhìn nhau.

Cậu Quốc là người tinh táo trước, cậu chợt cười phá lên, nụ cười của sự hạnh phúc tột cùng, cậu nhìn Mai âu yếm, vòng tay vững chắc siết chặt lấy thân hình nhỏ bé của vợ vào lòng.

Thế là sau bao ngày cày cuốc cố gắng, mợ nhà cậu đã có em bé, là con của cậu và Mai, là kết tinh của sự hạnh phúc và vẹn tròn, vậy là từ bây giờ Mai hết đường chạy trốn.

Cô Mai ngạc nhiên tròn tròn cả mắt, cô bị cậu ôm vào lòng nhẹ nhàng nâng niu mà sững sốt.

Sau bao ngày tháng không có tín hiệu gì, cô còn tưởng mình không sinh được con nên day dứt với cậu lắm, nhưng ai ngờ đâu.

Có giọt nước mắt nhẹ nhàng rơi ướt áo Mai, cô bất giác đưa tay sờ lên đôi mắt, không phải nước mắt của Mai.

260 - Hoài Thu

Cô ngẩng mặt lên nhìn cậu, cậu Quốc nhà Mai vành mắt hơi đỏ, hàng mi hơi ướt, khuôn miệng cong lên hết nấc, bất giác Mai thốt lên một câu không ăn nhập với hoàn cảnh lúc này :

- Cậu...cậu khóc nè.

Chị Là và cậu Quốc nghe thấy thế thì sửng sốt, cả ba người cảm xúc lộn xộn nghệt mặt ra nhìn nhau..

50 : Phiên Ngoại 3 Anh Đã Yêu Em Từ Lâu

Chẳng biết tôi đã yêu Mai từ lúc nào, chỉ biết trong cái nắng nhẹ nhẹ của buổi hoàng hôn hôm ấy, có cô gái nhỏ sợ sệt đi ngược lại ánh mặt trời mỉm cười cùng tôi ngồi lặng im bên bậc thềm đầy cánh hồng khô héo.

Nghe thấy tiếng xe ô tô tiến tới, thoát một cái khi quay lại, em đã rời đi như cơn gió thu chỉ còn thấy hương bay.

Em hay chơi cùng lũ trẻ trong xóm, tôi biết em tên Mai là chị của thằng nhóc Trung.

Kể từ lúc đó, ánh mắt của tôi không thể không chế được cứ đuổi bắt theo chiếc bóng của em in trên mặt đất.

Tôi cố gắng làm thân với Trung, từ ấy tôi như được sống lại giữa cuộc đời đầy đau khổ này, một kẻ cô độc đứng chấp chững bên rìa cuộc sống lần nữa được nếm trải tình người.

Có lẽ Mai không còn nhớ những tháng ngày khi xưa, em luôn ngây ngô và vô tư như thế, nhưng tôi thì nhớ rất kỹ, em đến với tôi bằng nụ cười của ánh dương chói lòa, xóa nhòa đi tăm tối giăng mắc của một kẻ đã định sẵn bị vứt bỏ.

Ngày bố đón tôi về nhà, cảnh hồng trước cổng rũ xuống như chẳng còn gì mong đợi.

Và cuộc đời tôi thì vẫn thế, cô đơn, lắm lỗi, khép chặt lòng mình cố bám lấy cái hiện thực tẻ ngắt.

Bà hai, bà ba thấy tính cách tôi lầm lì thì cười khinh khỉnh rồi chẳng thèm quan tâm.

Cậy vào việc cụ Tổng chẳng mấy khi ở nhà, ngoài mặt họ vẫn cố làm ra vẻ tươi cười, nhưng trong thâm tâm lại tràn ngập căm tức day nghiền.

Tôi thường không nhận được sự yêu quý của người khác, bố là người đón tôi về đây, nhưng công việc luôn làm ông tất bật, ông cứ nhớ nhớ quên quên.

Rõ ràng đã hứa với tôi sẽ trở về hai bố con cùng nhau ăn cơm, nhưng cuối cùng chỉ có tôi là nhớ mãi lời hứa ấy.

Bầu trời mùa hè nắng cháy cả thịt da, thi thoảng vài cơn gió Lào xoáy tít đem theo cả bụi đất hất tung lên, mấy đứa trẻ chơi với nhau ở bãi đất trống gần nơi tôi ngồi.

Chúng vô tư và trong sáng như thế.

Tôi cứ thầm lặng quan sát chúng và ước gì bản thân có thể hòa nhập với mọi người, hoàn cảnh đã tạo ra cái tính cách lạnh nhạt và rụt rè nơi tôi.

Vậy mà quay đi quay lại, có cô bé với đôi má hồng hồng và ánh mắt trong vắt không biết sợ sệt cứ chớp chớp nhìn tôi.

Tôi nghĩ em đã nô mê, muốn ngồi nghỉ ngơi, bèn dịch vào trong cho em ngồi với.

- Anh ơi ra ngoài kia chơi ô ăn quan với em - Cô bé nói.

- Anh ư ?

- Vâng ạ, thằng Trung nó chạy ra ngoài đồng bắt chuột với anh Tí rồi, em sợ chuột lắm, không ai chơi với em.

Nhìn em như thế tôi bỗng thấy hay hay, trên chiếc áo cộc đã ngả màu còn vương mùi thơm của hoa cỏ, có lẽ em nóng lắm, mồ hôi chảy ra cứ như những giọt mưa vậy.

Tôi lấy làm bật cười :

- Vậy chúng mình ở đây chơi nhé ! Ra ngoài kia nắng lắm, em nhể nhại mồ hôi rồi đây này.

- Vâng ạ.

Nhưng anh tên là gì thế ? Em có thấy anh mấy lần nhưng anh chỉ ngồi một chỗ thôi.

- Anh tên là Quốc.

Còn em ?

- Mai ạ ! Mai con mẹ Hằng bố Hải, là chị của Trung nữa.

Đôi môi hồng hồng chúm chím của em cứ liến thoắng nói chuyện, nhưng tôi không hề cảm thấy phiền, ngược lại tôi rất vui, đã lâu lắm rồi chưa ai nói nhiều với tôi như thế.

Và quan trọng tôi đã biết em tên là Mai.

Tôi và em cùng nhau ngồi chơi dưới nền đất chỗ cây nhãn già, tiếng ve ồn ã râm ran thì thoảng lại át cả tiếng người.

Mai cười rất tươi mỗi khi tôi vụng về đi sai nước, bàn tay khuôn mặt của chúng tôi mỗi lúc một nhọ nhem vì mãi chơi quẹt tay xuống dưới đất.

Trời cũng đã chiều muộn, vài người nông dân lừa trâu về hết, nắng đã tắt trên chiếc tường vôi trắng ơ ờn.

Có hai đứa trẻ vẫn vô tư chơi đùa quên cả thời gian.

Bỗng đi một lúc, một tiếng réo rất to từ bụng cô bé đang mãi miết chơi đùa bên cạnh tôi, nghe thấy tiếng ấy, cả hai chợt im lặng.

Tôi biết em đang ngại, tôi cố làm ra vẻ không quá để ý, chỉ quan tâm hỏi em :

- Mai đói rồi hả ? Ở đây đợi anh một lát nhé !
- Nhưng anh có quay lại không ạ ? Em sắp phải đi về nhà rồi.
- Anh quay lại ngay thôi, đừng về trước nhé !

Tôi cố gắng chạy hết tốc lực về nhà, lấy vội trong ngăn kéo học tủ ra hai nắm bánh kẹo để đầy hai tay, lại phi như bay đến gốc cây nhãn ấy.

Chiếc áo trắng ướt đầm dán sát vào lưng áo nhưng tôi lại chẳng cảm thấy khó chịu, vài chiếc kẹo vì hơi nóng của đất trời và cơ thể đã chảy ra kéo thành sợi, tôi tự hỏi không biết em có đợi tôi không, nhớ mà em về trước thì chắc chắn tôi sẽ buồn lắm.

Nhưng Mai vẫn đứng ở đó, bóng dáng nhỏ nhắn gầy guộc ngoan ngoãn đứng ở đó nhìn về phía tôi.

Thấy tôi chạy đến, em mỉm cười rất xinh như mong đợi.

Tôi dúi vào tay em hai nắm bánh kẹo đầy, tay Mai nhỏ, cầm không xuể, em liền lấy áo làm thành chiếc túi nhỏ để đựng.

- Mai ăn đi - Tôi vừa thở hắt hắt vừa nói.
- Sao anh cho em nhiều kẹo thế ?

Tôi chỉ cười chứ không nói gì, cùng em ngồi xuống cái rễ cây nhãn già lồi lên gần mặt đất ăn bánh.

Mai cũng tưởng tôi đói, nhất nhất bắt phải ăn cùng em bằng đũa, chiếc má nho nhỏ gò lên vì nhai kẹo, đôi môi hồng chúm chím thì thoảng lại luyên thuyên nói chuyện.

Tôi và em cứ câu được câu chăng như vậy, yên lặng ngồi cùng nhau lặng ngắm đất trời.

- Anh ơi, anh cho em nhiều kẹo như này mà em lại chả có gì cho anh cả.

- Em nói.

Nghe Mai nói thế, sợ em cảm thấy nặng nề, tôi bèn lắc đầu :

- Anh không cần Mai phải trả gì đâu, chỉ cần ngày mốt em lại chơi với anh là được.

- Không được đâu, mẹ Hằng bảo với em là ai cho mình cái gì mình phải trả công ơn người ta chứ.

Em im lặng suy nghĩ một lúc rồi như đã nghĩ ra cách, em nói với tôi :

- Kẹo của anh em ăn hết rồi, thôi thì về sau em trả anh đĩa con vậy.

Tôi nghe xong câu ấy thì đứng hình, tròn tròn mắt sững sờ nhìn em.

Mai đang nói cái gì thế ? Em nhỏ bé quá và còn không ý thức được điều vừa mới thốt ra, nhưng tôi lớn rồi, tôi hiểu hết, hai má và vành tai của tôi nóng bừng lên vì ngại ngùng.

- Ai bảo với em như thế ? - Tôi bối rối nói.

- Hôm qua mẹ cho em mặc áo mới đi đám cưới, trong đây người ta nói với cô dâu chú rể như thế còn gì.

- Câu này Mai không được nói với ai khác nữa đâu nhé ! - Tôi sốt sắng dặn em.

- Vâng ạ.

266 - Hoài Thu

Em đã hứa với anh là em chỉ cho anh thôi, ai xin em cũng không cho đâu.

Khi trời đã nhá nhem tối, bọn thằng Trung vác cuốc đi đào chuột đồng ngang qua gò, em mới tạm biệt tôi để theo chúng về nhà.

Tôi đứng đằng sau đưa mắt nhìn theo, mấy con chim bay theo đàn ngang qua trên đỉnh đầu, có cánh điều căng gió của ai vẫn còn thả thi thoảng lại chao đảo liêu xiêu.

Lòng tôi hôm nay vui sướng lạ thường.

Lời hứa của em vẫn văng vẳng trong lòng, tôi chưa bao giờ quên, nhưng càng lớn Mai lại càng xa cách, tôi biết sự khác biệt giữa nam và nữ khi ấy, tôi không trách em.

Nhưng việc gì đến cũng phải đến, sau khi biết toàn bộ sự việc khi xưa, tôi đã chẳng thể ở lại đây được nữa.

Có điều gì đó cứ luôn canh cánh mãi trong lòng, tôi chẳng thể nào yên tâm được nếu không đến gặp em lần cuối.

Tôi phải rời khỏi đây, rời khỏi nơi tình thân dần trở nên lạnh nhạt này, tự đứng trên đôi chân của mình, tự lập nên công danh sự nghiệp.

Lòng tôi vẫn luôn trăn trở...về Mai...bởi tôi tương tư em.

Đợi anh nhé, đợi khi anh quay lại, anh sẽ cưới Mai..